

HIVATALOS REGÉNY A FILM ALAPJÁN

RESIDENT EVIL™

JOHN SHIRLEY

A KAPTÁR: MEGTORLÁS

A KAPTÁR: MEGTORLÁS

HIVATALOS REGÉNY A FILM ALAPJÁN

Az Umbrella vállalat által a világra szabadított vírus az emberiség nagy részét zombivá változtatta. A túlélők kevesen vannak, és csupán néhányan vállalják a harcot a szörnyetegek és irányítók ellen. Az ellenállók egyike Alice, aki a cég egyik titkos létesítményében találja magát. Legendás életösztöne ezúttal sem hagyja cserben: kiszabadul a cellájából, és felveszi a küzdelmet az Umbrella válogatott mutánsaival és klónjaival. Eközben az egyik pillanatban New York, a következőben Tokió, majd Moszkva díszletei között találja magát és rádöbben, hogy egy ördögi színjáték, egy kísérlet szereplőjévé vált. Megérti, hogy a háttérben egy sötét, szinte felfoghatatlanul bonyolult terv húzódik, amelyben neki is részt kell vennie.

Végül két lehetősége marad: beáll a sorba, és végrehajtja azt, amit az Umbrella kíván tőle, vagy szövetséget köt azzal a személlyel, aki Pandora szelencéjét kinyitva elindította a borzalmas folyamatot...

[illegible]**SZUKITS
KÖNYVEK**

PROLÓGUS

A hosszú, sötét utazás

Egy

Van, ami már semmivé vált.

Az Arklay-hegységben álló ház...

A semmiben, egy furcsa, pszichológiai ürességben tér magához; a memóriája üres. Csupán annyit tud, hogy meztelen, és egy zuhanyzó padlóján fekszik.

És... Egyedül van.

Talál valami ruhát, felveszi, azután elindul, hogy felfedezze a félhomályos házat – a villát, amelyben a jelek szerint senki sem lakik. Úgy érzi, ismernie kellene ezt a helyet, de... semmi-re sem emlékszik. Olyan az egész, mintha mindent valahonnan máshonnan, a saját testén kívülről látna. Még a nevét is idegennek találja.

Az egyik asztalon talál egy bekeretezett fényképet, amin ő szerepel, meg egy férfi. Ez lenne a férjem?

Folytatja a kutatást, és váratlanul talál valakit. Vagyis... Az a valaki találja meg őt. Megtudja, a férfi látszólag az Umbrella Corporationnek dolgozik, de valójában a cég ügyeire próbált fényt deríteni.

Azután berontanak a katonák; az arcuk nem emberi és nem e világi a gázálarc mögött. Kiderül, ők ebben a menetben az Umb-

rella, a világ legnagyobb hatalommal és piaci befolyással rendelkező, legmodernebb gyógyszeripari cégóriása oldalán játszanak.

Ahogy meglátja a rászegeződő fegyvereket, lassanként felde reng az agyában az igazság. Az Umbrella egyik fontos, biztonsági kérdésekkel foglalkozó munkatársa volt, de történt valami iszonyú és furcsa dolog... Valami balul sült el, és ennek következményeként sor került arra a borzalmas mészárlásra a Kaptárban.

Történt valami... De mi?

Valami olyasmi, amiről Alice biztosan tud. Bárki legyen is az a bizonyos Alice...

A Kaptár meglehetősen távolságra van. Hatalmas, föld alatti komplexum, mélyen a legközelebbi település, Raccoon City alatt. A szerkezete, a felépítése a rovarokat juttatja az ember eszébe – leginkább olyan, akár műanyagokból, betonból, acélból és üvegből létrehozott, biztonsági kamerákkal ellátott darázs fészek. A Kaptár uralkodója a Vörös Királynő, a teljes kontrollt birtokló komputer.

A villát és a Kaptárt egy hipermodern, föld alatti vasút köti össze. Alice az egyik szerelvényen találkozott Spence-szel. Találkozott vele, de annyira kábult és zavarodott volt, hogy egyszerre találta ismerősnek és idegennek a férfit.

Eljutnak a Kaptárba, ahol aktiválódik a mesterséges intelligencia, a komplexum központi komputere által irányított és működtetett lézeres védelmi rendszer. A lézersugarak figyelmeztetés nélkül szétnyesik, a szó szoros értelmében felkockázzák a kommandósokat. A támadás olyan váratlanul éri őket, hogy sikoltani sincs idejük. A halál itt könnyen lecsap. Könnyen és tétozázás nélkül.

A Kaptár új ura: a halál.

A Vörös Királynő volt az, aki kieresztette a gázt, amely elködösítette Alice emlékeit. A művelet oka egyszerű és logikus: a rendszer így tudta veszélytelenné változtatni a nőt anélkül,

hogy végzett volna vele. A Vörös Királynő mindig előre gondolkodik és tisztában van vele: hibát követ el az, aki megsemmisít egy értékes tényezőt, amelynek később még hasznát lehet venni. Ám amikor kapcsolatba kerül a néhány túlélővel – Mat-tel, Spence-szel és Rainnel –, Alice lassanként megismeri a saját múltját; lassanként ráébred arra, milyen szerepe van abban, hogy az iszony elszabadult.

Valaki szándékosan juttatta bele a cég által kifejlesztett kísérleti anyagot, a T-vírust a szellőző rendszerbe. A Vörös Királynő légmentesen lezárta a Kaptárt, és kihasználva azt, hogy a létesítmény valamennyi rendszerét vezérelheti, mindenkit megölt, aki megfertőződhetett. Ám hiába volt ennyire körültekintő, így sem akadályozhatta meg, hogy a vírus továbbterjedjen a túlélők között...

A T-vírus gyilkol, azután feltámaszt. A Kaptárban feltámadtak a halottak. A halottak ismét járni kezdtek.

Zombik? Talán, de a történelem során ismertté vált, zombiknak nevezett lények szálanalmas roncsok ezekhez az élőhalottakhoz képest. Ezek a lények megdöbbenően veszélyesek és könyörtelenek. Időnként képesek a gyors mozgásra, időnként képesek arra, hogy halálos csápokot növelesszenek, hogy átalakítsák a saját testüket, förtelmes, halott, de mégis élő szörnyekké változzanak. Ezeket az új fajta élőholtakat a laborban kifejlesztett T-vírus hozta létre, és a T-vírus tette képessé őket arra, hogy bizonyos genetikai módosulásokat követően valami sokkal borzalmasabbá váljanak, mint korábban voltak.

A Vörös Királynő elárulja ezt. Ezt, és még sok minden mást...

Alice és néhány társa megszökik és leállítja a Vörös Királynő működését. Miközben ezt megteszik, akaratuk ellenére ki-

eresztik az élőhalottakat a Kaptár visszhangzó folyosóira. Egy gyönyörű, fiatal nő húsrá és vérré éhes vadállattá változik, és megharapja az életben maradottak csapatának egyik tagját, Raint. Megharapja őt és megfertőzi T-vírussal. Alice mindig is csodálta Raint bátorsága és magabiztossága miatt, ám ahogy a vírus be-rágja magát az agyvelőbe, ez az áldozat is a fertőzés gócpont-jává, így elpusztítandó, megsemmisítendő célponttá változik.

Golyó az agyba. Balta. Kés. Az agyat kell megsemmisíteni, az agytörzset kell kivágni – az élőhalottakat csakis így lehet meg-állítani. Lövés a szívbe? Semmi értelme. Nem könnyű megöl-ni azt, ami már nem él...

Megtudják, létezik egy szer, amellyel közömbösíteni lehet a vírus hatását – feltéve, hogy az áldozat a fertőzést követően bi-zonyos időn belül megkapja. Alice és Matt megtalálja... És Spence, az a férfi, aki egykor Alice szerelme volt, ellopja a mil-liárdokat érő ellenszert. Kiderül, Spence volt az, aki szabadjá-ra eresztette a vírust a Kaptárban; ezzel akarta ártalmatlanná tenni azokat, akik képesek lettek volna megfékezni őt, ezzel akart pánikot kelteni, hogy fedezze a visszavonulását.

A Kaptárban más típusú kísérletek is folytak. Az egyik ala-nya egy olyan lény, amely a vírus alkalmazásával jött létre. Iszo-nyúan erős, kúszva haladó teremtmény, amelynek agyszövetek vannak a szeme helyén; amelynek a nyelve olyan, akár egy életveszélyes fegyver. Ezt a szörnyet a Vörös Királynő eresztette szabadon, hogy bevégezze a piszkos munkát. A Nyelv ész-revétlenül közlekedik, megbújik és lesből támad...

Bizonyos értelemben ez a lény szolgáltat igazságot: sarokba szorítja Spence-et (aki sorsára hagyja a társait, az sem érdekli, hogy a többiek elpusztulnak), és „csinál belőle valami újat”... Amikor ezzel végez, Alice és a barátai után indul.

Alice-nek és társainak csellel sikerül elpusztítaniuk a Nyel-vet. Megmenekülnek, de egyenesen az Umbrella embereinek karjai közé futnak. Matt-et elviszik, hogy részt vegyen egy mű-veletben amely a „Nemesis-projekt” elnevezést kapta. És Alice?

Őt átviszik egy másik létesítménybe, és rászíjazzák egy asztalra, hogy „részt vegyen” egy újabb kísérletben.

Ám a Kaptár még mindig létezik; a Kaptárban még mindig nyüzsögnek az élőhalottak. Egy újabb, szintén az Umbrella által kifejlesztett „biológiai fegyvert” küldenek rájuk, ám ezzel az akcióban részt vevő eleven egységeket lerohanják, szétszaggatják, átformálják. A művelet eredménye: még több élőhalott van a Kaptárban. Ráadásul, mintha ennyi nem lenne éppen elég, az akciócsoport nyitva hagyja az ajtót...

Az élőhalottak rászabadulnak Raccoon Cityre, ahol karmokkal, fogakkal eszelős mészárlásorgiába kezdenek, amelynek során reprodukálják önmagukat.

Alice magához tér a laborban, felkel a különböző szerek által generált álmából. Valaki felébresztette. Valaki adott neki egy újabb esélyt. Kijut a lezárt laboratóriumból, és nekivág az utcának...

... ahol szembe találja magát az apokalipszissal.

Kettő

Raccoon Cityben a jelek szerint nem maradtak élőlények. Nincs itt semmi, csak élőholtak. Bárhová megy, bármerre fordul, Alice csak pusztítást és tüzeket talál. Ennek ellenére biztos benne, valahol vannak még túlélők.

Egy rendőrségi járőrökocsiban talál egy puskát. Magához veszi és elindul – eltökélt szándéka, hogy megkeresi azokat, akiknek sikerült megőrizniük emberi mivoltukat.

Kitartóan halad, egyszer sem inog meg – pontosan tudja, mire képes. Magabiztosságát tovább fokozza, hogy az egyik kísérletnek köszönhetően hihetetlen fizikai erőre és mozgékony-ságra tett szert.

Az Umbrella azonban mégis fogságba ejti, így kénytelen szembenézni a Nemezis nevű szörnnyel, a förtelmes superkatonával, amely egyszerre iszonyú és szánalmas. Alice döbbenten fede-

zi fel, hogy ez a lény egykor azonos volt azzal az emberrel, akit a leghűbb társának tartott – ez a lény azonos Matt-tel. Nemezis végül elpusztul, de előtte még közreműködik Alice szökésében.

Borzalom követ borzalmat... Az örökké éhes élőholtak iszonyú mészárszékekké változtatják a városokat, az épületeket romhalmazzá, amelyek között varjak zabálják a hullák húsát, hogy azután repülő bestiákká mutálódjanak. Ebben a rettenet-világban csupán néhány túlélő maradt, ők zárt ajtók és torlaszok mögött kuporogva várnak valamire. Úgy tűnik, minden remény oda veszett.

Egy nap aztán egy rádióadásban felszólítják az túlélőket, valaki közli velük, hogy létezik egy hely, Arcadia, ahová még nem jutott el a fertőzés. Arcadia élelmet és vizet kínál. „Gyertek Arcadiába!”

Alice találkozik néhány túlélővel, akiket a heroikus Claire Redfield vezet; beszél nekik Arcadiáról. Ám az Umbrella résen van, a saját kém-műholdja segítségével mindent lát, akár egy rosszindulatú isten. A cég kutatói megpróbálják átalakítani az élőholtakat, megpróbálnak irányítható rabszolgát csinálni belőlük. Természetesen minden újdonságot ki kell próbálni, ezért az átformált zombikat Alice és új barátai ellen küldik, ezúttal azért, hogy kontrollált módon végezzenek velük.

Az összecsapást csupán néhányan élik túl. Köztük van az erős lelkű Claire is, aki vállalja, hogy átvezeti a kis csoportot az Államok délnyugati részén, felkutat egy biztonságos helyet, ahol talán élhetnek egy darabig.

Elindulnak, de hamar elfogy az élelmük, kimerülnek a készleteik.

Alice segít a barátainak elkötni az Umbrella egyik helikopterét. A csapat átrepülhet Alaszkába és Arcadiába, Alice azonban nem tart a többiekkel – a teljes igazságot ki akarja deríteni az Umbrellával kapcsolatban.

A haláltusáját vívó Földön a pénz annyit ér, mint a szemét – vagy annyit, mint a muníció: Alice a szokványos sörétek helyett aprópénzzel tölti meg a puskalövedékeket. Az Umbrella ekkor

már pontosan úgy működik, ahogy annak idején Dzsingisz kán hordája: elvesz mindent, amire vezetőinek szüksége van. Megteheti, hiszen egész seregnyi agymosott, könnyen irányítható rabszolga áll a rendelkezésére.

Ha jobban belegondolunk, a helyzet nem is sokban különbözik a hajdanitól, amikor a mindenható cégek kevésbé látványos, de hasonlóan könyörtelen eszközökkel uralták a világot...

Alice-nak útja során számtalan rettenetes ellenséggel kell szembenéznie, például egy olyan sereggel, amely több száz Alice-másból áll. Felszabadítja a klónokat, majd elindult Tokióba, ahol állítólag megfékezhetetlenné vált az időközben világméretűvé fejlődött járvány. Tokióban behatol az Umbrella egyik létesítményébe, amelyet egy Wesker nevű férfi működtet. A komplexumban azután több tucat „Alice” – mindegyik éppen olyan gyors, erős és elszánt, mint az eredeti – lemészárolja az Umbrella pribékjeit. A klónok nem ismernek kegyelmet...

Weskernek sikerült átalakítani magát... valamivé, ami sokkal többre képes, mint egy ember. Gyors, túlságosan is az... Miközben önmagát felturbózza, bead Alice-nek egy szérumot, ami csökkenti a nő képességeit.

Alice hirtelen azon kapja magát, hogy ismét egyszerű ember; azt látja maga körül, hogy a létesítmény megsemmisült, és elpusztultak a klónok is.

Három

Alice elutazik Alaszkába, ahol találkozik Claire-rel. Ezt követően megkeres néhány embert, köztük Claire fivérét, Christ, aki az egyik, éppen ostrom alatt álló Los Angeles-i börtön lakója. Együtt harcolnak, együtt jutnak el Arcadiába – pontosabban: az Arcadiához, mivel egy hajóról van szó.

Egy hajóról, ami egyben csapda is. Az Umbrellának egészséges egyedekre van szüksége a kísérleteihez, ezért barátságos

hangvételő rádióadásokkal csábítja a világ különböző pontjain élő túlélőket a gigantikus teherhajóhoz.

Arcadia...

Alice és barátai kiszabadítják a lebénított foglyokat, a „rakományt”, átveszik a hajó irányítását, és megölik Weskert. A világon még mindenütt élőhalottak tombolnak, de az Arcadia legalább szabad.

Szabad – egészen addig, míg az égen, mint megannyi fekete, zombi-varjú, megjelennek az Umbrella kommandósait szállító helikopterek...

A nevem: Alice...

Az Umbrella Corporationnek dolgoztam egy titkos, hipermodern létesítményben, amelynek a neve Kaptár volt. Az objektum valójában laboratóriumként működött, az ott dolgozó tudósok virális fegyverek kidolgozásán fáradoztak. Egy baleset következtében az egyik vírus elszabadult; a komplexumban mindenki meghalt. A gondot az jelentette, hogy ezek a személyek nem maradtak... halottak.

Ez volt a kezdete annak az apokalipszis-hullámnak, amely az egész világon végigsöpört.

Az utolsó néhány túlélő egy Arcadia nevű hajón remélt menedéket találni. Úgy gondoltuk, biztonságos a hely. Úgy gondoltuk, mentes a fertőzéstől. Tévedtünk.

Az Umbrella ismét rászédett minket, én pedig ismét azon kaptam magam, hogy a barátaimmal együtt a puszta életemért küzdök.

A nevem Alice, és ez az én történetem...

...a halálom története.

1.

Nyugodt, napsütéses nap a tengeren, a kaliforniai partok mellett haladó Arcadia fedélzetén. A kék hullámok tetején fehérülő habtaréjakat időnként megsimogatta egy-egy ködfoszlány, de egyik sem maradt a víz közelében, gyorsan továbblebegtek. Minden tökéletes és minden csodálatos lett volna, ha az Arcadia nem egy tankhajó, hanem mondjuk egy luxusjacht, és erre az utazásra egy másik korban került volna sor – például akkor, amikor a világ még nem haldoklott, amikor az emberiség nem látott hozzá, hogy élve felzabálja önmagát.

Alice a taton állva élvezte a hűs szellőt. Elnézte, ahogy a fedélzeten néhány fehérbe öltözött alak – az egykori kísérleti alanyok, akiket sikerült kiszabadítani – óvatos és bizonytalan léptekkel sétálgatva megpróbál hozzászokni ehhez az új, másfajta valósághoz. El tudta képzelni, mire gondolnak – úgy hallotta a fejében a szavaikat, mintha tényleg hozzá szóltak volna.

„Hallottam a rádióadást... Hallottam, hogy Arcadiában mindenki biztonságban van. Hallottam, hogy ott nincs fertőzés, nincsenek élőhalottak, akik rám támadhatnának, viszont van élelem, van menedék. Végül aztán megtaláltam a hajót.”

„Elkaptak azok a feketébe öltözött kommandósok, rám tapasztottak egy mechanikus szkarabeuszt, azután... semmi. Semmi, amíg el nem ébredtem. A hajó hipermodern rakterében tértem magamhoz, valami csőben. Olyan voltam, mint a befőttesüvegben kiállított rovarok.”

„Az a nő, Alice kivezetett a szabad levegőre... De most mi lesz? Az élőhalottak még mindig léteznek.”

„Mi lesz most?”

Tényleg, micsoda? – gondolta Alice.

Elfoglalták a hajót, legalábbis egyelőre. Chrisszel és Claire-rel megölték Albert Weskert – azt a Weskert, aki tudomása szerint Lord Spencer halála után az Umbrella legnagyobb hatalommal bíró vezetője volt. Talán most, hogy Wesker nincs többé, egy ideig biztonságban lehetnek; talán ezzel az utolsó akcióval sikerült összezavarniuk az ellenséget.

Feltéve, hogy Wesker valóban meghalt...

De hogyan is kételkedhet ebben, amikor ő maga pumpálta tele a testét golyóval? Ott hagyta a hullát, az egyik alsó fedélzeten. Wesker nem mozgott. Vért. Halott volt.

Halottnak kellett lennie!

A szellő sóhajtván lebbent át a hajó fedélzete fölött. A kísérleti alanyok egymással társalogtak, csak sétálgattak és beszélgettek, a látóhatárt bámulták. A hullámok halkán suttoztak a hajó óriási testének. A távolban, a parton felrajzolódott az égre Los Angeles néhány megmaradt, magasabb épületének körvonala. Santa Monica belvárosát elpusztította a tűz, ott nem maradt más, mint füstölgő hamu, amiből csak itt-ott emelkedett ki néhány épület csontvázszerű fémszerkezete. A környék elpusztult, de nem volt lakatlan: az utcákon még mindig ott nyüzsögtek a kór áldozatai, az élőhalottak, amelyek mindenre rátámadtak, ami mozgott, csak egymást nem bántották. Ez kissé furcsa volt, habár... Mégsem. A zombik friss hústra vágytak.

Alice úgy gondolta, az első dolog, amit meg kell tennie, hogy felmegy az Arcadia hídjára, és rájön, hogyan kell irányítani a hajót. Abban reménykedett, hogy a komputerek egyedül is képesek lesznek elvégezni ezt a feladatot. Az üzemanyag-tartályok szerencsére tele voltak. Ez azt jelentette, hogy a világon bárhová elmehettek.

Bárhová, például... Hova is?

Egy szigetre – gondolta. Talán a Los Angeles partjaitól huszonkét mérföld távolságban lévő Catalinára. Az a sziget alig huszonhárom mérföld hosszú, és talán nyolc mérföld széles. Egészen biztos, hogy ott is lesznek élőhalottak, de valószínűleg nem túl sok. Alice úgy gondolta, képes elbánni velük; képes lesz arra, hogy módszeresen kisöpörje őket a szigetről. Képes lesz arra, hogy kiirtsa őket – mintha rovarok lennének.

Persze arról sem feledkezhetett meg, hogy ezek az élőholtak egykor emberek voltak. Férfiak, nők, nagymamák és nagypapák, gyerekek. Igen, még gyerekek is akadtak közöttük. Alice gyakran eltöprengett, vajon az utcákon nyöszörögve, üvöltözve, morogva, nyálat csorgatva vergődő szörnyekben megmaradt-e egykori emberi mivoltuknak legalább egyetlen apró szikrája, vagy azt is kiűzte belőlük a vírus.

Még soha, egyetlen jelét sem látta, hogy az élőhalottak bármit is megőriztek volna magukban, ami emberi volt. A jelek szerint annyi eszük sem maradt, mint mondjuk a veszett farkasoknak. Az emberi érzéseik és talán a lelkük is kiszállt belőlük, amikor meghaltak. Miután ismét mozogni kezdtek, lélektelen húsmasínák voltak, az emberi lények karikatúrái.

Érdekes, abban a valamiben, ami Mattból maradt, ott fénylett valami szikra. Ő megőrzött valamit a régi Mattból, pedig szörnyeteggé változott. Persze, belőle nem hitvány élőhalott lett, hanem valami más: az Umbrella tudósai nála a T-vírus egyik variánsát alkalmazták, így változtatták át superkatonává.

Alice úgy gondolta, szörnyű lehet annak az emberi valaminek, ami esetleg mégis megmaradt az élőhalottakban. Szörnyű lehet neki, mert a vírus megváltoztatta és eltérítette a testet, amihez tartozott – a testet, amelyet el sosem hagyhatott. Iszonyatos kínokat állhatott ki egy szörnyeteg belsejébe zárva...

Ez azt jelentette, hogy azok, akik végeznek egy élőhalottal, szívességet tesznek a benne lakozó léleknek.

Jól van, Alice, ezt ismételd meg magadnak!

Tehát: Catalina. Miután megtisztította a szigetet, hosszú ideig nem kell majd tartaniuk az élőholtaktól. Még senki sem látott úszó zombit...

Talán nem volt a legtökéletesebb, amit kitalált, de legalább terv volt. Úgy döntött, megkeresi Chris Redfieldet, és megkérdezi tőle, képes-e elvezetni a hajót.

Alice a válla fölött hátranézett az emberekre, akiket kiszabadított... és felsóhajtott. Úgy érezte, felelős értük. Valahogy újra és újra visszatért ehhez a szerepkörhöz. Megpróbálta elkerülni, főként akkor, amikor a délkeleti sivatagokban kószált, de végül mégis el kellett játszania.

Az élet sokkal könnyebb volt akkor, amikor csupán egyetlen dolog, a világ legnagyobb hatalommal rendelkező cégének biztonsága miatt kellett aggódnia. Megfelelő kiképzést kapott, értett a harcművészetekhez, és gyakorlatilag minden fegyver használatát ismerte. A megtestesült erő és magabiztosság volt.

Aztán tanúja volt annak, hogy az Umbrella mit művel a Kaptárban, és a lelkiismerete arra kényszerítette, hogy szembe forduljon a céggel, szembe forduljon korábbi önmagával és mindezzel, ami addig fontos volt a számára. Talán az volt a karmája, hogy cipelje ezt az új terhet, a felelősség terhét; talán így kellett vezekelnie azért, mert korábban sokáig az Umbrellát szolgálta.

De még mindig fiatal és erős volt. A férfiak általában csinosnak találták. Ha a hajó minden utasát sikerül biztonságba juttatnia, esetleg letelepedhet valahol, esetleg találhat magának egy megfelelő párt a túlélők között. Chris a jelek szerint vonzódott hozzá. Chris... Nem volt az a kimondott szépfiú, de jóképűnek lehetett nevezni. Vonzó volt, bár időnként kissé zordnak látszott.

Alice elbizonytalanodott. Vajon a történetek után képes lenne normális életet élni? Úgy, mint más nők, akiknek van szerelmük, van gyerekük, van családjuk? Hinnie kellett benne, hogy van esély erre. Valahol, valamikor ennek a sötét útnak is véget kell érnie.

– Mi az? – lépett oda hozzá Claire, és az égre mutatott.

Alice-nak rossz előérzete támadt. Felkapta a fejét. Egy repülő járművekből álló alakzat sötétlett az égen. A flotta a jelek szerint az Arcadia irányába tartott.

Hát ez az! – gondolta Alice. Ennek a rémálomnak már sosem lesz vége... Valahányszor úgy érezte, hogy hamarosan meglátja a fényt az alagút végén, kiderült, hogy csak egy elfelejtett, csonkig égő gyertya pislákol, egy parányi lángocska, ami hal-
kan sercent egyet, kilehelt magából egy vékonyka füstcsíkot, majd ellobbant.

Felismerte az északi irányból közeledő sziluetteket.

– V-22-esek – mondta rekedten. Miért, miért nem juthat lélegzetvételnyi időhöz? Miért nem kap lehetőséget arra, hogy alaposan átgondolja a helyzetét, hogy kitalálja, hogyan segíthetne ezeken az embereken? – V-22-esek, amiket az Umbrella persze átalakított – tette hozzá úgy, mintha valami magától értetődő dolgot közölne. – A Tengerészgyalogságnál rendszeresített Osprey-ek, a billenőrotoros konvertiplánok vélhetőleg fel-turbózott változatai. Egyszerre helikopterek és repülőgépek.

– Jaj, ne...! – sóhajtott fel Claire.

Alice ellenőrizte, hogy a puskái jól fekszenek-e a hátára erősített tokban, majd elindult.

Az Umbrella V-22-esei sokkal modernebbek voltak, mint a Tengerészgyalogság által használt Osprey-ek. A gépágyúval felszerelt gépek viszonylag széles szárnyakkal rendelkeztek; a szárnyak végén elhelyezkedő légcsoncsavarok előrebillentve úgy működtek, mint a repülőgépek légcsoncsavarjai, függőlegesbe állítva pedig úgy, mint a helikopterek rotorjai. Alice valószínűnek tartotta, hogy a páncélzatuk erősebb, mint a szabványos Osprey-eké.

Egy egész flottányi V-22-es... Olyan sok volt belőlük, hogy pár pillanattal később elsötétítették az északi égboltot. Alice biztosra vette, mindegyik gépet teletömték az Umbrella rohamosztagosaival.

A túlélőkhöz rohant, kiabálni kezdett.

– Fedezékbe! Gyerünk, gyorsan!

Lehet, hogy Wesker kérte ezeket a rohamosztagosokat, mielőtt még meghalt. Talán így történt... A cég természetesen azonnal reagált a kérésre. Érthető: az Umbrella nem akarta kiengedni a karmai közül a hajón lévő technikai eszközöket, az összegyűjtött tesztadatokat, a kísérleti alanyokat.

A kísérleti alanyokat – a túlélőket, akikért Alice felelősséget érzett. Akiket biztonságba akart juttatni.

A V-22-esek gyorsak voltak, nagyon gyorsak. Az egyik percben még messze jártak, de mire Alice észbe kapott, iszonyatos rotordörgéssel a hajó közelébe kerültek. Ahogy közeledtek, tüzet nyitottak a lövészek. Gépagyúk golyói verték végig a fedélzetet, de vaskosabb lövedékek is érkeztek, amelyek a becsapódást követően repeszdarabokat vagy tűzvirágokat fröccsentedek ki magukból. Alice futásnak eredt. Ráordított a többiekre, hogy húzódjanak vissza, bújjanak el, de az emberek nem sokat tehettek. A fedélzet legalább akkora volt, mint egy futballpálya, és legalább olyan nyitott is – egyetlen fedezéknek alkalmas tárgy vagy kiszögellés sem volt rajta.

A békés nyugalomból néhány szívdobbanásnyi idő alatt átzuhantak a totális káoszba.

Alice a tekintetével végigpásztázta a fedélzetet, Chris és Claire-t kereste. Az egymást követő robbanások következtében a hajótest újra és újra megdőndült – mintha egy óriási harangot kongattak volna. A légnyomás a levegőbe emelt néhány fehérbe öltözött testet, azokat az embereket, akiket Alice és társai nem sokkal korábban mentettek meg. Alice felnyögött, hányingere támadt a dühtől. Tehetetlenül felnyögött; hirtelen fogalma sem volt, mit tehetne.

A helikopterek robaja egyenletesebbé változott, a rotorok által kavart légáramlatok mintha ugyanazokról a pontokról érkeztek volna. Alice, aki ekkor már a korlát közelében volt, megállt és felnézett. A gépek a fedélzet fölött lebegtek. Kinyíló ajtajukon kábelkötegek lökődtek ki, amelyeken kisvártatva megjelentek a lefelé ereszkedő rohamosztagosok. Valamennyien fekete

ruhát, testpáncélt és gázálcot viseltek. Két kézzel kapaszkodtak a kábelekre, a fegyverük a hátukon volt.

Gyorsan mozogtak, fekete lövedékekként közeledtek a fehér ruhába öltözött túlélők felé, akik nem élvezhették túl sokáig a szabadságot.

Az első három rohamosztagos megérkezett a fedélzetre. Ahogy ledobbantottak, azonnal a fegyverük után nyúltak. Nem szokványos géppisztolyt vagy puskát, hanem kis méretű, gránátvetőre emlékeztető fegyvert használtak, amelyből hálókapszulákat lehetett kilőni a célpontokra.

A kapszulák a kilövés pillanatában szétnyíltak, belsejükből kilöködtek a hálók, amelyek szempillantás alatt rátekerődtek a célszemélyek testére. A mozgásképtelenné tett túlélők a fedélzetre zuhantak; annyi mozgásra sem voltak képesek, mint a pók hálójába akadt legyek.

Alice ismét felnézett, és felfedezett egy ismerős arcot. Jill Valentine gázmaszk nélkül ereszkedett le a kábelre, sötétszőke haja lobogott a szélben. Társaival ellentétben ő már menet közben tüzet nyitott a géppisztolyából; a golyók Alice irányába haladva verték végig a fedélzet fémburkolatát. Alice oldalra vetette magát – a lövedékek a testétől karnyújtásnyi távolságban csapódtak be.

Talpra szökkent, és közben előkapta az övéből a sorozatlövő pisztolyt. Vizsgálta a tüzet, de nem találta el Jilt. Elbizonytalanodott. Lehet, hogy szándékosan lőtt mellé? Lehet, hogy tudat alatt nem akart ártani Jillnek, annak a nőnek, aki egyszer mellette harcolt?

Valamit észrevett Jill mellkasán. Egy mechanikus szkarabeusz...?

Kiürítette a tárat, félrehajította a pisztolyt. A következő másodpercben egy füstfelhő eltakarta a szeme elől Jilt. Orrába csapott a kipufogógáz, a bőrén érezte a rotorok szelét; egy árny vetődött rá. A nyakát tekergetve szétnézett és rádöbben, hogy az egyik V-22-es kifejezetten azért dől oldalra, hogy a lövése tüzet nyithasson rá. Előrántotta a tokokból a lefűrészelt csövű pus-

kákat. Meghúzta a ravaszokat – mindkét fegyver nagyot rúgott. A lövedékekbe töltött apró pénzérmék keresztültörték a V-22-es szélvédőjét, és péppé változtatták a pilóta fejét.

Ám a gép túlságosan közel volt...

Ahogy a pilóta nélkül maradt V-22-es orra lefelé fordult, Alice futásnak eredt. Néhány másodperccel később a gép becsapódott a fedélzetbe.

A V-22-es fedélzetén rengeteg lőszert és robbanóanyagot szállítottak, a muníciót ráadásul az egyik üzemanyagvezeték közelében helyezték el. Abban a pillanatban, amikor a helikopter a fedélzetre zuhant, féltonna robbanószer aktiválódott. A gépet belülről szétvető detonációnak köszönhetően úgy fröccsentek szét a fedélzeten a hatalmas, húsz-huszonöt kiló súlyú, egyenetlen szélű fémlemezdarabok, mintha egy gigantikus kézigránát fejében elhelyezett repeszek lennének. A keletkező tűzgomoly körbefolyta és elemésztette a helikopter testének egyben maradt részét. A robbanás következtében leváló rotorok a levegőbe emelkedtek, az egyik keresztülsele a szerencsétlenül járt géphez túlságosan közel lebegő V-22-est.

Alice rohant, de nem volt elég gyors. A robbanás lökéshulláma olyan iszonyú erővel csapott le rá, hogy egy pillanatig biztosra vette, szétroppan a gerince. A lába elhagyta a fedélzetet, felemelkedett, a teste valósággal átszállt a korlát fölött. Fuldokolni kezdett (a detonáció következtében kipréselődött a tüdejéből a levegő), és mire észbe kapott, már a tenger felé zuhant.

Az ég és a tenger hirtelen helyet cserélt, azután ismét pozíciót váltottak. Mielőtt ismét levegőhöz juthatott volna, fejével előre belevágódott egy hatalmas, csodálatos kékségű hullámba. A körülötte záporozó izzó, lángoló roncsdarabok, a helikopter részei, a vizet felpézsdítve zuhogtak bele a tengerbe. A levegőben megjelent egy sérült, forgó tartály, amely a lékjein keresztül üzemanyagot fröcskölt maga köré, a hullámok tetejére. Üzemanyagot, amelyet a lángoló törmelékek pillanatok alatt meggyújtottak.

Alice süllyedni kezdett. Sós víz égette a tüdejét. Sokkot kapott, elkábult, talán le is bénult – ezt nem volt képes meghatározni, csak azt tudta biztosan, hogy a dübörgő lüktetés, amit hall, a saját pulzusa egyre lassabb, lassabb, lassabb...

Ahogy felfelé fordította a fejét, látta a tenger ráncosnak tűnő, áttetsző, lángoló felszínét; alulról látta a hullámokat, amelyek felszínéről leégett a kifröcskölődött üzemanyag. Lenézett – a mélység feketesége mintha felágaskodott volna, hogy ugyanúgy elnyelje őt, ahogy a feje fölött lévő világot a kék és narancssárga lángok.

Annak ellenére, hogy a pulzusa egyre szabálytalanabbá, akadózóbbá vált, lenyűgözte a látvány. Azután... Nem volt biztos benne, de elhomályosuló látótere szélén mintha megjelent volna egy heveder... Egy heveder, amit talán a magasban lebegő V-22-esről eresztettek alá.

Mintha karok nyúltak volna feléje. Mintha ezek a karok megpróbálták volna a hevederhez húzni. Hirtelen nem tudta eldönteni, valóságos-e, amit látni vél. Remélte, hogy nem. Arra gondolt, inkább meghal, mint hogy fogságba essen. Igen, inkább a halál, mint hogy a rabszolgája legyen... azoknak!

A szédítő kábulat hullámként csapott végig rajta. Olyan érzése támadt, mintha a mechanikus szkarabeuszt látná, azt a szerkezetet, amit Claire-ről vett le. A tárgyat, amely mintha egy ékszer és egy rovar keresztezéséből jött volna létre. A szkarabeuszt, ami akkora volt, mint a kézfeje; ami úgy mászott fel rá, mintha valóban élne, amely a testébe döfte tú-agyarait, hogy a szervezetébe juttassa a szert – azt a szert, ami már oly sok embert saját akarát nélküli bábbá változtatott.

De... Nem. A szkarabeusz nem volt valóságos.

Itt semmi sem volt valós, csak a hideg, nedves sötétség...

A gondolatai távol sodródtak tőle, már csak egy maradt a közelében.

Egy. Egyetlen egy. Kudarcot vallottam!

Nem sikerült megvédenie azokat az embereket, akik számítottak rá, azokat a szerencsétleneket, akiket ő terelt fel az Arca-

dia fedélzetére, oda, ahol aztán lelőtték őket, ahol ismét fogságba ejtették őket.

Kudarcot vallott, és cserben hagyta ezeket az embereket. Ez az utolsó gondolat túlságosan fájdalmas volt. Ezt már nem bírta elviselni; ennél már azt is vonzóbbnak találta, hogy hagyja lelassulni, lelassulni, lelassulni és leállni a szívverését.

Hagyja...

Hagyja, mert a kudarcnál még azt is jobbnak találta, hogy elereszti magát, és semmit sem tesz, csak sodródik, egyre lejjebb, lejjebb...

A nevem Alice, és ez az én történetem...

...a halálom története.

Felébredt. Egy hálósobában.

Egy gyűrött lepedőn, egy gyűrött takaró alatt feküdt egy kényelmes franciaágyban. A hálósoba olyan volt, mintha egy átlagos, középosztálybeli amerikai család házában lenne.

Valaki őt nézte. Oldalra fordította a fejét. Egy jóképű férfi nézett le rá. Sötét, szemita, a haja kócos. Felrántotta a bokszerszóját, és ismét ránézett. A tekintetében volt valami, ami rutinszerű intimitásról árulkodott. Így csak a férjek néznek a feleségükre...

De nem! Ez az ember nem lehet a férje. Neki nincs is férje!

Meglátta a férfi ujján a jegygyűrűt. Lenézett a saját kezére, és meglátta a gyűrű párját.

Hirtelen eszébe jutott egy név. Todd.

Todd?

Igen, ezt a férfit Toddnak hívják.

Ahogy ránézett, különös gondolata támadt. Ezt az embert valamikor nagyon régen egy másik néven is ismerte. Igen, is-

merte őt, de... Nem jutott eszébe, mi volt az a bizonyos másik név.

Ez a férje. Todd. Jó érzéssel töltötte el, hogy egy ilyen jóképű, szexis pasi a férje...

A fejében ismét előtérbe furakodott egy gondolat. Mintha... Igen, mintha valami hajón lett volna. Mintha rálőtt volna valakire. Határozottan emlékezett valamilyen robbanásra és arra, hogy a légnyomás a levegőbe emelte, arrébb lökte, mint valami játékbabát. Beleesett a vízbe.

Lehet, hogy megfulladt?

Nem. Ennek semmi köze sem lehet a valósághoz. Egyszerűen nem lehet, és kész! Még mindig érezte magán a férje izzadságának szagát, arcszeszének illatát; még mindig érezte a szeretkezéssel eltöltött éjszaka illatait, és... Igen, egy kicsit sajgott a lába közötti rész. A férje eléggé szenvedélyes fickó...

Ez a valóság. Ez sokkal jobb, mint az a másik dolog. Az az álom. Igen, nem lehetett más, csakis egy rossz álom.

Felejtsd el, Alice!

– Igyekezz! – mondta Todd nevetve, miközben felhúzta a nadrágját. – Késésben vagyunk. Nem szólt a vekker. Becky még fel sem kelt. Mrs. Henderson állati dühös lesz. Te is tudod, a suliban nagyon nem szeretik, ha késve visszük a gyereket.

A tenger... Az Arcadia. Azok az emberek, akiknek szükségük volt rá. Akiken csakis ő segíthetett...

– Kicsim! – Todd abbahagyta az öltözködést, aggodalmas arcra a nőre nézett.

Alice fáradt volt és zavarodott. Tudta, fel kellene kelnie, de...

– Kicsim? – Todd ingerülten összepréselte az ajkait.

Alice megköszörülte a torkát, felült. Még mindig szédült egy kicsit.

A tenger. A lángok a feje fölött, a hullámok hátán...

Todd közelebb hajolt hozzá.

– Kicsim... Jól vagy?

– Igen, persze. Szólok... Beckynek. Megyek, felébresztem.

– Fáradtnak látszol. Nem aludtál jól?

- Nincs semmi baj.
- Biztos? – kérdezte Todd.
- Persze.

Todd úgy nézett rá, ahogy a férjek szoktak a feleségükre.

- Jól vagyok. Tényleg! – jelentette ki Alice.

- Nos, ha így állunk... – Todd lerántotta Alice-ről a takarót.

- Emeld ki azt a csini fenekedet az ágyból!

Alice bágyadtan elmosolyodott és engedelmeskedett. A teste merve volt. Amikor mély lélegzetet vett, sajogni kezdett a tüdeje.

Egy rossz álom utóhatásai...

Meglátta magát a hálósobai tükörben. Egy pillanat! Valami nem stimmel. Mióta szőke a haja?

Megrázta magát. Nem csoda, hogy Todd így bámult rá. Az álmok időnként az ember fejében maradnak, összezavarják a gondolatokat. Igen, csakis erről lehet szó!

MÁSODIK FEJEZET

Magára kapott egy köntöst, végigment a folyosón, hogy felébressze... Beckyt.

A nappali üvegajtaján keresztül a tengert látta. Ismerős volt a látvány, és ismerős volt a padló is. Ismerős részletek, ismerős szagok.

Ez az otthonuk. Az ő otthona és Todd otthona. Ez az ő kertvárosi, egyszintes családi házuk.

De ha ez a helyzet, miért ilyen kusza minden? Miért érzi magát ennyire zavarodottnak?

Bement Becky szobájába. Megállt, elmosolyodott. Az alvó kislányra nézett. Hétéves...

Becky ott feküdt a jól ismert ágyon, aminek a támláján színes virágok voltak. Ó, milyen édes volt az arca! Milyen békés, milyen gyönyörű! Alice nem szívesen ébresztette fel - élvezte, hogy nézheti, ahogy alszik, de aztán mégis felsóhajtott, előrehajolt, és szelíden megrázta a kislány vállát.

Becky - az ő lánya - kinyitotta a szemét, pislogni kezdett. A szeme éppen olyan volt, mint az anyjáé. Nem szólalt meg, sosem beszélt sokat. Már megtanult beszélni, jobban mondva: ráérezett, hogyan kell csinálni, de sokszor előfordult, hogy nem igazán tudta kontrollálni a hangját.

Becky süket volt. Öröklött autoszomális recesszív siketség. A belső fülének szerkezete a normálistól eltérő módon fejlődött ki.

Alice és Tedd is halló volt, így a problémát az okozhatta, hogy egyikükben volt egy hibás recesszív gén. Tisztában voltak vele, ha egy nap majd ismét gyereket vállalnak, számos vizsgálaton át kell esniük, hogy kiderüljön, melyikük génállománya tér el a normálistól. Ha ez kiderül, esetleg dönthetnek úgy, hogy idegen spermát vagy idegen petesejtet használnak a megtermékenyítésnél, Ilyen módon gondoskodhattak arról, hogy a második gyerekük egészséges legyen. Persze, egyelőre még nem foglalkoztatta őket az újabb gyerekvállalás - Becky minden figyelmüket lekötötte.

Alice megcsókolta a kislányt, azután kikészítette neki a ruháit.

A gyerek szobájából a fürdőszobába ment, ahol gyorsan lezuhanyozott, felöltözött. Amikor elkészült, kiment a konyhába. Halkan dudorászott, és nekilátott a friss narancslé kipróbálásának. Sokkal jobban érezte magát, mint ébredés után. Közben lefőtt a kávé, gazdag aromája betöltötte a helyiséget.

Kitöltötte a narancslével, a poharat Becky elé tette.

- Kérsz tojást? - kérdezte jelnyelven.

Becky elhúzta a száját, és visszajelelt:

- Palacsinta?

- Zabpehely? - kérdezte Alice. Úgy gondolta, a kislánynak a palacsintánál tartalmasabb dologra van szüksége.

- Palacsinta - jelelt Becky makacsul.

Alice olyan arcot vágott, mintha egy komoly diplomáciai tárgyalás közepén kellene megfontolnia egy ajánlatot. Elgondolkodott, és visszajelelt.

- Zabpehely... Utána palacsinta?

Becky elmosolyodott.

- Áll az alku!

Megérkezett Todd. Időközben megborotválkozott, megfésülködött. Hófehér, vasalt ing és sötét zakó volt rajta. Alice elégedetten nézett rá. Jóképű és kedves... És szexis! Szerencsésnek érezte magát, hogy ilyen férje van.

Todd töltött magának egy csésze kávé. Egy kicsit túl sokat öntött, a kávé majdnem kicsurrant a csészéjéből.

- El fogunk késni... Már megint.

Alice ránézett. Todd felemelte a csészét. Ivott. Két kávécsepp a hófehér ingre hullott.

- A picsába! Mordult fel Todd.
- Vigyázz a szádra! Szólt rá Alice.

Todd büntudatosan Beckyre nézett. A kislány remekül olvasott szájról. Alice előrehajolt, hogy szemügyre vegye a kávéfoltokat.

Van egy másik ing a szekrényedben. Tegnap hoztam el a tisztóból.

Todd elvigyorodott.

- Angyal vagy!
- Úgy bizony! Ezt soha ne felejtsd el!

Todd közelebb hajolt Alice-hoz. A nő elmosolyodott.

- Nyugi, tigris! Ne felejtsd el, késésben vagyunk.

Todd felállt, és a nappalin keresztül elindult a hálósoba felé, hogy inget váltson. Közben azon gondolkodott, hogy Alice valószínűleg nem szeretné Beckytől távol tölteni a hétvégét, még akkor sem, ha a szülei elvállalnák a gyerek felügyeletét. Tudta az anyjáról, hogy nem igazán ért a jeleléshez, és azt is, hogy időnként kiborul, amikor Becky megpróbál beszélni vele.

Megállt, végignézett a bejáratí ajtóhoz vezető folyosón. Miért van nyitva ez az ajtó?

Mert nyitva volt. Nem is csak résnyire, hanem egészen..,

Már éppen fel akart kiáltani, meg akarta kérdezni Alice-től, ő hagyta-e nyitva az ajtót, amikor a véres arcú fickó kiment a fürdőszobából, és rávetette magát. A pasas vicsorgott, akár egy vadailat, és az ujjait begömbítve támadott. Véres, tépett öltöny volt rajta, úgy nézett ki, mint aki éppen munkába tartott, amikor hirtelen erőtt vett rajta az örület.

Todd hátrahőkölt, artikulátlan hangon felülöltött. A fickó - még soha életében nem látta az alkarjába harapott. A foga keresztülhált a zakón, az ingen, a bőrön, belemélyedt a húsba. Ver fröccsent Todd fehér ingének elejére. Elrántotta a karját, azután meglökte az idegent. A férfi egy lépésnyit hátratántorodott, de nem is próbált elrohanni. Ez nem adja fel! - állapította meg lödd, ahogy a tejfehér szemekbe nézett. Ez be akarja fejezni azt, amit elkezdett!

De... Ki ez? Mi ez?

Alice és Becky jelent meg a folyosón. Becky magas, riadt hangon visítani kezdett, amikor meglátta, hogy az apja egy örülttel birkózik.

- Todd! - kiáltott lel Alice.

Valahogy már abban a pillanatban tudta, mi a támadó, amikor a karjai közé kapta a kislányát. Ez nem egy szimpla, hétköznapi örült volt, nem is valami drogfüggő betörő. Nem. Ez a férfi... egy élőhalott volt!

Élőhalott?

Honnan tudok én ilyeneket? Fogalma sem volt.

Todd eltaszította magától az élőhalottat. A férfi hátratántorodott, elvesztette az egyensúlyát, rázuhant az előszobái üvegasztalra. Üveg-szilánkok emelkedtek a levegőbe, de mire a padlóra csörrentek, az élőhalott már ismét talpon volt.

- Vidd innen Beckyt! - kiáltott fel Todd, és megpróbált úgy helyezkedni, hogy a lény és a családja közé kerüljön.

Alice hirtelen nem tudta, hogyan segíthetne Toddnek úgy, hogy közben megvédi Beckyt, ezért hátralépett. A következő pillanatban vészjósló üvegcsörömpölést hallott a konyha irányából. Megfordult és meglátta a második lényt, amely éppen akkor mászott keresztül a konyhából a hátsó udvarra nyíló, betört üvegű ajtón.

Az ajtónak eredetileg csak a felső felében volt üveg, A keretben maradt szilánkok végigmetszettek a befelé igyekvő férfi hasát, ám ő mintha észre se vette volna a sérülést, vagy mintha nem tartotta volna elég fontosnak ahhoz, hogy foglalkozzon vele. Elszántan mászott Alice és Becky irányába, közben éhesen hörgött, és ügyet sem vetett arra, hogy a szilánkok még mélyebben belevágtak a hasába.

Alice a térjél kereste sehol sem látta.

A harmadik élőhalott a bejárati ajtón keresztül érkezett, bömbölve támadt Alice-re.

Alice, aki még mindig az ölében tartotta Beckyt, végigrohant a folyosón. Közben, ahogy izmait megfeszítve, teljes erőből futott, szinte nem is érezte a kislány súlyát. Az ereiben adrenalin áramlott. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha egy lassított felvétel szereplője lenne: a folyosó falai észvesztő, valószerűtlen lassúsággal siklottak el mellette. A mosókonyha felé tartva hátranézett, és látta, hogy az élőhalott - testes, fehér bőrű férfi, vérfoltos, zöld golfingben kiront a nappaliból, és követi őt. A fickó is elképesztő lassúsággal mozgott.

Aztán hirtelen valami éles váltás történt ahogy berobbant a mosókonyha ajtaján, Alice úgy érezte, a világ visszanyerte eredeti sebességet. A padlóra eresztette Beckyt, a másik kezével pedig rácsapta az ajtót az élőhalott arcára.

Csak ekkor döbrent rá, hogy ezen az ajtón nincs se zár, se retesz...

Nekifeszítette a vállát az ajtónak. A következő másodpercben erős ütést érzett - az élőhalott megpróbált bejutni a mosókonyhába. Amikor első próbálkozásra nem sikerült neki a dolog, üvölteni kezdett, olyan hangot adott ki magából, mint egy láncra vert veszett kutya,

- Anya! - sikoltotta Becky, és izgatottan, a félelemtől reszketve Alice arca elé tartotta a kezét. - Mi ez? Mi történik itt? Hol van apa?

Alice nem bírta tovább megtámasztani az ajtót. A lény lassan benyomta; az egyre táguló résben már látni lehetett a nyáladzó, véres,

vicsorgó, nem igazán emberi arcot. Alice összeszedte az erejét, visszanyomta az ajtót a keretbe ezzel a mozdulattal sikerült hátralöknie az élőhalottat azután előrelépett.

Mielőtt az élőhalott beronthatott volna, Alice belekapaszkodott az ajtó mellett álló polcos fém szekrénybe, és rántott rajta egyet. A szekrény az oldalára dőlt, eltorlaszolta az ajtót. A polcokról a padlóra hullottak a tisztítószeres flakonok, a mosóporos dobozok.

Alice látta, a torlasz nem jelenthet különösebb akadályt az élőhalottnak, ráadásul az ajtó résnyire nyitva maradt. Nem kellett sokáig várni arra, hogy ebben a résben megjelenjen egy kéz egy kéz, amely eszelősen kapálózni kezdett a levegőben. Az élőhalottat a jelek szerint nem érdekelte más, csak hogy a karmai közé kerítse a kiszemelt prédát.

A nő pontosan tudta, mit akar a lény, mit akarnak a társai. Valami homályos, félig-meddig elfeledett rémálomból maradt meg egy részlet, egy halvány emlékkép, ami most előtérbe tört az agya egyik mélyen lévő zugából. Ezek fel akarnak zabálni minket! Ezek meg akarják enni Beckyt... Le akarják szagatni a húst a csontjairól, csatokra akarják tépni... Es előtte nem fogják megölni!

Kétségbeesetten körülnézett. A mosókonyhának egyetlen keskeny és alacsony ablaka volt. Megmarkolta a szárítógép mellé támasztott létrát, és a csendesen zokogó kislány mellett ellépve odavitte az ablak alá. Szétnyitotta, felkapaszkodott rajta, leszakította az ablakról a szúnyoghálót.

A háta mögül kaparászó, csikorgó hangot hallott. Nem fordult meg, anélkül is tudta, ez mit jelent. Az ajtó kijebb nyílt; a felborított szekrény arrébb csúszott a padlón.

Az ablakra nézett. Azonnal látta, a nyílás túlságosan kicsi, még Becky sem férhet keresztül rajta.

Leugrott a létráról, A kislány odaszaladt hozzá, az ajtóra mutatott. A szekrény egyre közelebb csúszott, az ajtó lassanként kinyílt. Sehová sem mehettek, és egyetlen olyan eszközük sem volt, amivel harcolhattak volna. Alice végignézett a helyiségen. Mosógép. Szárítógép. Egy halom mosásra váró ruha. Kemény betonpadló...

Kétségbeesetten az ég felé fordította a fejét, cs...

És eszébe jutott valami. Az álmennyezet!

HARMADIK FEJEZET

Kihúzta az ablaktól a létrát, felmászott rá, és intett Beckynek, vigye oda neki az egyik seprűt. A kislány arca sápadt volt és meggyötört, pontosan úgy nézett ki, mintha a nyers idegesség karikatúrája volna, de teljesítette az anyja kérését. Alice a létra legfelső fokán egyensúlyozva megragadta a seprűt, és a nyelével keményen belevágott az álmennyezetbe. A gipszkarton lap vékony volt, csupán néhány csavar tartotta a helyén. A seprűnyél már a második próbálkozásra átszakította.

Az élőhalott hirtelen abbahagyta a kaparászást, befurakodott az ajtó mellett, és vicsorogva nekilátott, hogy átmásson a felborított szekrényen. Alice csak a szeme sarkából látta, hogy a golfinges szörny nincs egyedül, két másik élőhalott is bemászik mögötte.

A lények szerencsére ostobák voltak, egymást akadályozták a mozgásban, így Alice nyert pár másodpercet. A puszta kezével tépte, törte az álmennyezetre ütött lyukat. A félelem és a tudat, hogy meg kell védenie a lányát, emberfeletti erővel töltötte fel a testét. Elszántan szaggatta a gipszkartont, utána pedig a vékony réteg fölött lévő szigetelőanyagot, nem törődött az arcába hulló törmelékkel, porral. Amikor sikerült eléggé kitágítania a nyílást, mind a két kezét telnyújtotta, megkapaszkodott, és felhúzta magát, de csak annyira, hogy benézhesen az álmennyezet fölé. föntről fénypázmák érkeztek; a világosságoszlopokban porszemesek táncoltak.

Odalent a lények hörgése hirtelen diadalmas üvöltéssé változott. Az élőhalottaknak sikerült keresztülmászniuk a felborított szekrényen. Az első felpattant, de rögtön elvesztette az egyensúlyát, és végigterült a padlón.

Alice leeresztette magát a létrára, és Becky felé fordult. Az első élőhalott közben feltápászkodott a padlóról, és előrevetődve a kislány felé kapott.

- Mássz fel, Becky! - jelelt Alice. - Mássz!

Becky gyorsan felkapaszkodott a létrán. Amikor felért a legfelső fokra. Alice a hóna alá nyúlt, és fogcsikorgatva felfelé emelte.

- Mássz! - nyögte, bár tudta, a lánya ezt nem hallhatja.

A kislány keresztülvergődött az álmennyezetre ütött lyukon, megmarkolt egy gerendát. Alice az egyik kezét a feneke, a másikat a lába alá téve tolta felfelé. Becky elrúgta magát, és eltűnt a nyílás mögött. Alice felugrott, megmarkolta a lék peremét, és húzni kezdte magát felfelé. Úgy érezte, szétszakadnak az izmai; úgy érezte, felesleges erőlködni, mert ezt a mutatványt úgysem képes végrehajtani, de mégsem adta fel.

Elrúgta magát a létrától, ami rögtön felborult. Az élőhalottak észjárása lassú, és általában ügyetlenek, a mozgásuk is esetlen. Valószínűleg nem szorult beléjük annyi intelligencia, hogy felállítsák a létrát...

Alice mozdulatlaná dermedt. Honnan tudok én ilyeneket?

Feljebb húzta magát, de a lába még a levegőben kapálózott. Nem látta, inkább csak hallotta és érezte, hogy az élőhalott megpróbál beleharapni a lábába. Rúgott egyet a lábfeje beleütközött egy nedves, látott szájú arcba. Hallotta, hogy a lény hátratántorodik, és beleütközik a szekrény torlaszon éppen csak túljutó társaiba.

Alice még feljebb húzta magát. Becky a karnyújtásnyi távolságban, az egyik gerendán térdelve próbált segíteni neki, de nem sokat tehetett. Alice még mindig a levegőt rugdosta. Verítéktől nedves ujjai csúszni kezdtek - nem sokon múlt, hogy nem zuhant vissza a mosókonyhába. Érezte, az egyik élőhalott a bokája felé kap, felfelé nyújtja mocskos, véres kezét, megpróbál belekapaszkodni a combjába, belemarni az ágyékába...

A félelem olyan erőt adott neki, hogy egy iszonyúan fájdalmas mozdulattal sikerült feljebb lendítenie magát. Felig már feljutott...

Érezte, kezek markolják meg a lábszárát. Fogak mélyedtek a jobb lábán lévő cipőbe, de nem hatoltak keresztül a viszonylag vastag anyagon. Elszántan lefele rúgott. A talpa csattanva nekiütközött valaminek - talán egy állkapocsnak. A lábszáráról levált a szorító kéz; az élőhalott visszazuhant, ráesett a mosógépre.

Alice a zajokból arra következtetett, hogy újabb élőhalottak hatolnak be a mosókonyhába. Tisztában volt vele, ennyivel egyszerre nem veheti fel a harcot; tudta, a lények le fogják rántani maguk közé, ha nem tesz valamit, még hozzá nagyon gyorsan.

Herkulesi erőfeszítéssel, hangosan nyögve felhúzta magát; közben több helyen lehorzsolta a bőrt a hasáról, a csípőjéről. Valami a bokája felé kapott, de sikerült felrántania a lábát. Végigmászott két, egymás mellé fektetett fagerendán, és odahúzódott Hecky mellé, aki már valamivel arrébb, a tartógerendákra ráfektetett, összefüggő padlót alkotó falapokon kuporgott.

Alice lihegve hátradőlt. A szája kiszáradt, a por kaparta a torkát. Felig lehunyta a szemét, de amikor az előrehajló Becky belekerült a látóterébe, riadtan összerezett. A kislányra nézett, aki sápadt, az elfojtott zokogástól remegő ajkakkal bámult vissza rá. Megrázta a tejét, erőt vett magán. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni az alulról érkező zajokat, a frusztráltan dühöngő lények kaparászását. Körbenézett. Az álmennyezeten felfedezte a néhány lépés távolságban lévő csapóajtót odalentről ennek kinyitása után férhettek hozzá a gerendákhoz támaszkodó létrához, amin aztán fel lehetett jutni a padlásra.

Óvatosan, kétrét görnyedve odament a létrához. A tövében egy régi kartondobozt talált, amit valami miatt nem vittek fel a padlásra, félúton hagytak. A dobozban különböző sporteszközök voltak: egy félig leeresztett kosárlabda, egy agyonhasznált haséba 11 kesztyű, egy kopott baseballütő.

Kiemelte a dobozból az ütőt. Hátranézett Beckyre, aki a térdét felhúzza, a lábszárát átölelve, előre-hátra dülöngélve ült, és miközben a semmibe bámult, egészen halk, vékony, panaszos és riadt, nyüsztő hangokat adott ki magából.

Alice tudta, nem maradhatnak ott, ahol vannak, és a padlásra sem szabad felmenniük. Az élőhalottak előbb-utóbb megtalálják a módját, hogyan másszanak utánuk. Ha megteszik, nekik végük: csapdába esnek, nem is gondolhatnak a menekülésre.

A csapóajtóra nézett, azután a gerendákhoz támasztott alumíniumlétrára pillantott. Az ütőt maga mellé helyezve letérdelt, óvatosan felnyitotta a csapóajtót. Lenézett a folyosóra; semmi sem volt alatta. Előrébb hajolt, keresztüldugta a fejét a nyílason - éppen csak annyira, hogy jobban lássa a folyosót.

Semmi...

Arra gondolt, le kellene mennie, hogy felderítse a terepet. Mindenképpen ki kellett jutniuk a házból, de ha esetleg mégsem tiszta a levegő, és ő leviszi Beckyt...

Eszébe jutott, hogy talán mégsem kellene megkockáztatniuk a kirohanást. Ha esetleg telefonálhatna, az álmennyezet fölötti részben talán meghúzhatják magukat addig, míg megérkezik a segítség.

Ez az! Telefon!

Aztán eszébe jutott. A mobilja lemerült, elfelejtette feltölteni. Todd magánál tartotta a készülékét. Vonalas telefonjuk nem volt...

Nem maradi más megoldás, mint a kirohanás. Tisztában volt vele, mennyire veszélyes a dolog, de kénytelen volt belevágni. Felnyúlt, és megfogta a létra alsó fokát. Óvatosan rántott rajta egyet, és ahogy a keret elindult a gerendákhoz erősített sínben, lassan, nagyon lassan keresztüleresztette a végét a nyíláson.

A létra alsó fémlába megérintette a folyosó fapadlóját. Alice a kislányra nézett, bátorítóan rámosolygott, majd jelt adott neki, hogy másszon közelebb.

Amikor a kislány mellé ért, megfogta az ütőt, és lassan mászni kezdett lefelé. Óvatosan mozgott, de a poros alumínium létrafokok újra és újra megnyikordultak a lába alatt. Ma ezt meghallották az élőhalottak...

Lenézett a folyosóra. Semmi.

A falon ott függött a megszokott festmény, bár valaki nekimehetett, mert kissé ferde volt. A létra aljától balra ott állt az a régi kis asztal, rajta a váza, a vázában virágok. Élőhalottak sehol...

Egyetlen szörnyet sem látott, de hallotta elszánt kaparászásukat és vérszomjas hörgésüket. A hangok a mosókonyha irányából érkeztek

Ahogy harcra készen felemelte az ütőt, valami zajt hallott a magasból. Felnézett az nyílásra. Becky odafont kuporgott, szemmel láthatóan reszketett, és elkerekedő szemmel, halálra rémülten bámult le rá. Nem mert elindulni.

- Nincsenek itt - jelezte Alice a kislánynak. Gyere le. Keresünk egy biztonságosabb helyet.

Becky megrázta a fejét - a mozdulat lenről görcsös vonaglásnak tűnt azután visszajelelt:

- Nem! Nem!

Oda felmehetnek! - válaszolt Alice, - Valami jobb helyet kell keresnünk. Gyere már!

Becky ajka megrándult. Még mindig reszketett, de hosszú habozás után végül elindult lefele a létrán. Alice homlokráncolva nézte a csikorgó fokokat, és még elszántabban szorította az ütőt.

Amikor a kislány leért, Alice megfogta hideg, nyirkos kezét. Bízott benne, ha elég halkán mozognak, sikerül kiszökniük.

A mosókonyhában az egyik élőhalott rávicsorgott a másikra, Alice a hang hallatán villámgyorsan a helyiség ajtaja felé fordult, de ahogy ezt megtette, a kezében tartott ütő vége hozzá koccant a kis asztalon álló Vázához. A váza megbillent, majd lassan oldalra dőlve a padló felé zuhant.

Ne! Alice tudta, ha a váza széttörik a padlón, az élőhalottak pillanatokon belül a nyakukon lesznek. Azokat, amelyek a mosókonyhából jönnek majd elő. talán képesek lesznek lehagyni, de ki tudja, hány hasonló bestia van még a közelben?

Alice eleresztette Becky kezét, és lehajolva előrenyúlt, hogy elkapja a lefelé zuhanó vázát. Öt magát is meglepte, hogy milyen jók a reflexei. A váza már csak egy-két hüvelyknyire volt a padlótól, amikor az ujjai rákulcsolódtak a nyakára.

Nyelt egyet, és lassú mozdulattal visszaállította a vázát a kis asztalra. Már éppen fel akart lélegezni, amikor...

Az egyik élőhalott kiment a folyosó túlsó végén lévő mosókonyha ajtaján. Azonnal észrevette Alice-t és a kislányt; imbolygó léptekkel elindult feléjük. Alice felismerte: ugyanaz a szörny volt, amelyik megtámadta Toddot.

Alice már csak azért adott hálát az égnek, hogy a szörny nem riasztotta a társait. Ki fogunk jutni, ki kell jutnunk innen! - gondolta, amikor a fülébe hasított Becky sikolya. A kislány nem hallotta a saját hangját, talán fogalma sem volt arról, mit tesz.

A nő az ölébe kapta a kislányt, és a baseballütőt szorongatva a hálósoba felé rohant.

A hálósoba felé, ahol nem sokkal korábban Todd-dal együtt felébredt. Oda, ahol a férje rámosolygott. Oda, ahol szét foszlott az rémálom...

Az egyik lidércnyomásból sikerült kikecmeregnie, de ahogy ezt megtette, rögtön belekerült egy másikba, egy másikba, ami iszonyúan valóságos volt.

Hol van Todd?

A hálósobába érve leeresztette Beekyt a padlóra. Megfordult, rácsapta az ajtót az élőhalott pofájára, elfordította a kulcsot. Így talán nyernek egy-két percet, hogy...

Félelmetes dobbanás, azután hangos reccsenés hallatszott. Az ajtón keletkező szilánkos résből az élőhalott véres ökle meredt ki. Az ujjak előrenyújtóztak, azután begömbültek a zombi Alice felé kapott.

- Az ablak! jelelt a nő a kislánynak, és a biztonság kedvéért rá is mutatott az ablakra. Gyorsan!

Becky odaszaladt az ablakhoz, és reszkető ujjakkal megpróbálta kinyitni. Alice utánaugrott. A háta mögött megreccsent az ajtó a förtelmes lény újra és újra nekivetette magát, hogy beszakítsa, berontson a hálóba, és megszerezze magának a prédát.

Alice az ütővel a jobbában, bal kézzel nyitotta ki az ablakot. Kihajolt, körbenézett. A hátsó udvaron egyetlen élőhalottat sem látott. Visszafordult, segített Beckynek kimászni.

Az ajtó megadta magát, a zárnyelv kiszakadt a helyéből. A zombi vérfagyasztó hörgéssel, vicsorogva lepett be a hálósobába. Alice mindkét kezével ráfogott az ütőre, és ahogy megfordult, lendületből, egy gyermekét védelmező anya minden kétségbeesését beleadva a mozdulatba, rásújtott a támadó lény homlokára. Az ütő megremegett - Alice érezte, ahogy reccsenve beszakad a zombi homloka.

Az élőhalott hanyatt zuhant, végigterült a hálósoba padlóján. A teste meg-megrándult, a homlokán tátongó kráterből ömlött a vér, kinyíló szájából kicsúszott a bíbor lila nyelv.

Fejbe kell vágni őket! - villant át Alice agyán. - Attól kikészülnek!

Kidobta az ütőt az ablakon, utána mászott. A hátsó udvar fűvén guggolva remegő, kicsi kezét ökölbe szorító Becky mellé érkezett meg.

- Maradj közel hozzám! - jelelt a kislánynak, A szíve vadul kalapált, pedig egyetlen imbolygó alakot sem látott. A félelem, a magas adrenalin szint, az eszelősen lüktető pulzus a hétköznapi élet hát-

teréhez tartoztak, mégis olyan idegesítőek voltak, mint egy autó riasztója, amit senki sem bír leállítani.

Megfogta Becky kezét, felkapta a földről az ütőt. A kislányt maga után húzva kirohant a hátsó udvar kapuján; a ház elülső része felé tartott. Sziréna vijjogást hallott; sok-sok sziréna hangját. Talán a teljes rendőri állomány kivonult az utcákra. Talán a Nemzeti Gárdát is bevetették. Nem érdekelte, hogy kik közelednek, számára csak az volt fontos, hogy az érkezők segíteni tudjanak nekik.

Talán már Todd is ott lesz a ház előtt, falán neki sem esett baja...

Talán...

Kirúgta maga előtt a bereteszeletlen kaput, keresztül rohant rajta. A ház sarkához érve megállt, és kinézett az utcára.

A csendes, napfényes kertváros háborús zónává változott. Öt, talán hat házból sötét füstoszlopok, magas lángok emelkedtek az ég fele. Alice lövéseket, sikolyokat hallott. A kereszteződésben két üres, füstölő kocsi állt egymással szemben, valahogy úgy, mintha torz, összezúzott fémtestük halálos ölelésbe merevedett volna. A keresztutcán szirénázó rendőrautó száguldott.

Alice kinyitotta a száját, hogy odakiáltson a zsaruknak, de azok pillanatok alatt elhúztak, észrevett egy ismerős, idősebb asszonyt, Mrs. Gradyt, June-t. aki pár házzal arrébb mezítláb szaladt az utcán. Korábban recepteket cseréltek egymással; June többször adott neki a hátsó udvarán nevelgetett virágaiból. Mrs. Grady az életéért futott. Az élőhalott, amely üldözőbe vette őt.. Alice megrázta a fejét; először azt hitte, nem lát jól. De mégis... June-t a saját férje, Raymond kergette. Raymond, aki monomániás elszántsággal, imbolygó léptekkel haladt előre a saját lábán, pedig már évek óta képtelen volt járni, gyakorlatilag a tolókocsijában töltötte az életét.

Az élőhalottá változott Raymond előrevetődött, és ledöntötte a földre a feleségét. June éles kiáltással zuhant előre, azután felsikoltott a férje kíméletlenül beleharapott a nyaka hátsó részébe.

Becky miközben végignézte, hogy Raymond Grady szét tépi a fogaival June nyakát olyan nyöszörgő hangokat adott ki magából,

mint egy rémült állatka. Alice közelebb húzta magához, a tenyerével gyorsan eltakarta a szemét.

Meglátta a többieket, az utca túlsó végében menekülőket. Egy vénember egy öregasszony előtt próbált elfutni; egy nő a saját, tizenkét év körüli kislánya előtt menekült. Granger tiszteletes deréktól lefelé meztelenül egy másik férfit, a templomi kórus vezetőjét üldözte. A tiszteletes kinyújtott karral, karomként begömbölő ujjakkal rohant előre, és tisztán látszott, pillanatokon belül elkapja a prédát...

Alice megértette: nincs hova menekülniük.

NEGYEDIK FEJEZET

Gurgulázó hörgést hallott a hátsó udvar irányából. Tudta, az mit jelent: az élőhalott is kimászott a hálószoza ablakán. Vissza nem fordulhattak, és természetesen nem maradhattak a ház sarkánál, ahol - ebben egészen biztos volt hamar észrevennék a bestiák. Őt is meg Beckyt is.

Az egészben az volt a legkülönösebb, hogy nem találta teljes mértékben idegennek a helyzetet. Valahogy minden ismerős volt; mint ha mindezt átélte volna már egyszer. Tudta (fogalma sem volt róla, hogy honnan, de igen, biztosan tudta), hogy a zombik harapása valamiféle fertőzést terjeszt. Fertőzést, ami végez az emberrel, aki aztán feltámad, de akkor már nem azonos régi önmagával, akkor már nem egyéb, mint egy lélek nélküli, eszelős ragadozó, amely kizárólag azért létezik, hogy zabáljon. Hogy emberhúst egyen... A folyamat, amin az élőhalottak keresztülmentek, mintha Krisztus feltámadásának torz és gonosz, ördögi kigúnyolása lett volna. A Megváltó ellenpólusai ismét életre kelnek...

Alice megrázta a fejét, hogy kitisztítsa az elméjét. Vajon honnan tudja mindezt? Már semmiben sem volt biztos, és már csak az érdekelt, hogy találjon egy biztonságos helyet, egy olyan rejtőket, ahol megvédheti a lányát.

Mély lélegzetet vett, azután - bár erősen szédült - határozottan megfogta Becky kezét, és a kislányt maga után húzva kiment az útra. Menet közben halványan körvonalazódott az agyában egy terv: keres egy üres házat, amit még nem szálltak meg a szörnyek, behatol, és elbarikádozza magát.

Az úttest túlsó oldalán felfedezett egy házat, ami még nem égett, ami körül viszonylagos nyugalom volt. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni a sikolyokat. Ne nézz szét! - adta ki magának a parancsot. Bal oldalt egy autó dudált, a hang egyre közelebből érkezett. Alice oldalra kapta a fejét, és a feléjük tartó Priusra nézett, aminek a kormánykereke mögött egy fekete hajú fiatal nő ült. A sofőr ráta-
posott a fékre; a kerekek felsikoltottak. Alice ösztönösen közelebb rántotta magához Beckyt, de képtelen volt félreugrani.

Az autó megállt; lökhárítója csupán három-négy ujjnyira volt Alice bal csípőjétől.

A fiatal latin nő kihajolt az ablakon.

- Mégis, mi a francot művel, hölgyem?

A körülményeket figyelembe véve a kérdés meglehetősen... furcsa volt.

- Sajnálom, én... - Alice végignézett az utcán, ahol négy élőhalott éppen földre topért egy nőt, hogy nekiessenek, hogy rágcsálni kezdjék a testét, hogy élve felzabálják. Becky halkan sírdogált, az arcát az anyja lábához szorította. - Mi folyik itt egyáltalán? - motyogta Alice, és ismét megszédült.

- Szánjanak be! - kiáltott rá a Priusban ülő nő.

Alice visszanézett a házra, az otthonára.

- A férjem... még odabent van.

Vagy nincs odabent - tette hozzá gondolatban. Lehet, hogy már ő is az utcán tántorog, vicsorogva, vérmocskos arccal...

- Szálljanak már be! - ordította a latin nő.

Alice ránézett. Ismerem? Találkoztam már vele? Egy csinos fiatal nő. Barna blézer. Az arca... Már biztos, hogy láttam valahol! - gondolta Alice, azután az agyába villant egy név. Rain!

De... Honnan ismerem?

A kocsí hátsó ajtajához vezette a kislányt, és közben azon tépelődött, vajon a jármű mennyivel biztonságosabb, mint egy üres ház.

A Prius mögött hirtelen egy egész hordányi élőhalott fordult be a sarkon. Olyanok voltak, mint egy förtelmes, vértől vöröslő távfutócsapat tagjai: a szájuk tátva, a torkukból olyan hörgő, ziháló hangok törtek elő, mintha nem kapnának levegőt. Némelyikük vért böfögött fel, és szinte mindegyikük reszketett a pszichotikus éhségtől.

A kocsiiban ülő latin nő hátranézett.

Mi lesz már?

A horda már egészen közel volt nem maradt idő a vitára. Alice kinyitotta a kocsiját, belökte Beckyt a hátsó ülésre, azután ő is bevetődött. Az élőhalottak a Prius mögé értek. Az egyik szörny - valamikor csinos arcú, fiatal nő volt - éppen akkor ugrott fél a kocsijától, amikor a sofőr rátaposott a gázpedálra.

A latin nő habozás nélkül áthajtott az úttest közepén fekvő testen. Alice az oldalsó tükörbe nézett és látta, hogy a rázkódás következtében a Prius hátuljába kapaszkodó zombi elveszti az egyensúlyát, és lezuhan az aszfaltra. Hangos, cuppanó recsenéssel érkezett meg. Egy ember szörnyethalt volna egy ilyen esés következtében, ám az élőhalott szinte azonnal feltápászkodott, és a kocsi után vetődött. Tisztán látszott, hogy a nyaka eltörött; a feje minden egyes lépés megtételekor úgy lifegett a válla fölött, mintha csak a bőr tartaná.

Rain a padlóba taposta a gázpedált.

- Kössék be magukat! - mondta.

Alice látta, hogy Becky már becsatolta a biztonsági övét. Ő is ezt tette, de közben kissé abszurdnak tartotta, hogy a latin nő az övé miatt aggódik, miközben a környéket ellepték az eszelős, húsból élő zombik.

Elhaladtak egy élőhalott csürhe mellett. Ezek a szörnyek vakon támoptyogtak az utcán. A szájuk tátva volt, a szemüknek csak a fehérje látszott. Egyikük, egy nő, még mindig magához szorította csinos retiküljét, de az ajkai közül veresen, habosán csörgött a nyál.

- Mi ez az egész? - kérdezte Alice. Ez volna a világvége? Az ítélet Napja, amit már oly sokszor megjövendöltek? Lehet, hogy megszólaltak az ítélet Harsonái, amíg ő aludt?

- Én is körülbelül annyit tudok, mint maguk - felelte a latin nő.

- Éppen hazafelé tartottam, amikor... Ez! - ingerülten kimutatott az ablakon.

Ezek az emberek miért....? - Alice kábultan, értetlenül ingatta a fejét. - Miért csinálják... ezt?

- Ezek az izék nem emberek. Már nem azok.

Mami, én félek! - jelezte Becky. Nem ismerte a „halálra rémült” kifejezés jelét; Alice abban sem volt biztos, hogy létezik ilyesmi. Eddig nem volt szükségük rá.

- Minden rendben lesz - válaszolta jelekkel, és közben arra gondolt, mennyivel könnyebb hazudni annak, akit nem hallja a hangunkat. Átölelte a kislányt, magához húzta.

A Prius beszáguldott egy kereszteződésbe. Hirtelen egy szemetekocsi bukkant elő a semmiből. A fémhegy az egyik pillanatban még sehol sem látszott, aztán egyszer csak ott volt.

Megpördült a világ - a Prius az ütközést követően az oldalára dőlt, majd a hossztengelye mentén forogva továbbgurult. Abban a pillanatban, ahogy berobbant a szélvédő, Alice védelmezően magához rántotta Beckyt. Fém csikordult, az oldalsó ablakok is betörték; az üvegszilánkok záporosóként zuhogtak a hátsó ülésre. Alice kezéből kicsúszott a baseballütő, aztán valahogy eltűnt a káoszban.

Becky éles hangon felsikoltott. A kocsi még mindig forgott, aztán... a kislány elhallgatott. A tetejére fordult Prius a betonból szikrákat csiholva csúszott tovább, azután végre megállt. Alice pislogva, hunyorogva próbált keresztül látni a körülöttük gomolygó füstön.

Tűz... Jaj, nehogy bent égjünk! Remegő kézzel kicsatolta Becky biztonsági övét, lesegítette a kislányt a Prius mennyezetére. A saját övét is kioldotta, odavergődött Becky mellé. Mindene fájt, több helyen lehorzsolódott a bőre, de a kisebb sérülésektől eltekintve semmi baja sem volt. Becky falfehéren hiperventilálni kezdett a sokktól.

- Megsérültél? - jelelt Alice.

Becky nem válaszolt. Alice szelíden megrázta, a szemébe nézett, ám a kislány ide-oda kapkodta a tekintetét, képtelen volt az anyjára fókuszálni.

- Kicsim! - jelelt Alice. - Nézz rám! Tudsz mozogni?

Még mindig semmi válasz. Becky ujjai meg se moccantak.

- Most ki fogok szállni, hogy kihúzzalak - mutatta Alice.

Becky üveges tekintettel meredt maga elé.

Alice köhögni kezdett a körülöttük örvénylő, összesűrösödő füsttől. Valahogy kivergődött a horpadt, félig kinyílt ajtón, majd térden állva azonnal megfordult. Benyúlt a kocsiba, megmarkolta Becky karját, de rájött, a szétszóródott üvegszilánkok miatt óvatosan kell kihúznia a kislányát.

Miközben megpróbálta kiszabadítani Beckyt, újra és újra hátra nézett, azt leste, nem kerültek-e a közelükbe élőhalottak. A teherautóból felszálló füstfelhő mögött felfedezett pár imbolygó alakot, de azok szerencsére még elég távol voltak. Megpróbált belesni a sofőrfülkébe; a teherautó vezetőjét nem látta, de ahogy észrevette a pókhálószerű törésvonalaktól átlátszatlanná vált szélvédőn vöröslő vért, nagyjából tudta, mi történhetett vele.

Becky, miután az anyja kihúzta a tetején álló Priusból, leült a betonra, szorosan átölelte felhúzott térdeit, aztán a szájába dugta az egyik hüvelykujját, és úgy cumizott, akár a kisbabák.

Alice letérdelt a kocsi első ajtaja mellé, benézett. Kain fejjel lefelé, a biztonsági övnek neki feszülve lógott az ülésben. Nem látszott, hogy lélegzik-e, vagy sem - Alice valószínűnek tartotta, hogy meghalt. A haja az arcába hullott, mindkét karja ernyedett volt, a homlokán lévő hosszú és mély sebből vér csöpögött.

Egy kérdés szöget ütött Alice fejébe; ha Kain meghalt, vagy ha esetleg csak haldoklik, akkor vajon élőhalottként fog feltámadni? Fogalma sem volt, de nem akarta kockára tenni Becky és a saját életét azzal, hogy megvárja, mi lesz a no sorsa. Körbenézett — még mindig olyan érzése volt, mintha mindent köd borítana és felfedezte, hogy a lakópark szélén vannak. A kereszteződést is felismerte, útban a szupermarket felé már számtalanszor áthaladt itt.

A lakópark kapuja fölött meg megvolt a „Sundown Meadows” feliratú tábla, de valamivel arrébb, az egyik nagyobb társasház egy hatalmas, vörös-kékes lángtömeg emésztette. Nem hallatszott szirénázás - a jelek szerint senki sem riasztotta a tűzoltókat.

Az égő ház melletti épület tetején volt valami. Valami, ami nem volt odavaló... Beletelt néhány másodpercbe, míg Alice felfogta, hogy egy híradós helikopter roncsai sötétlenek a garázs félig berozgott tetején. A még mindig mozgó, lustán forgó rotorok felkavarták a hajTomúból felszálló szürke füstöt.

Alice a kislányára nézett, Becky még mindig sokkos állapotban volt.

A látótere szélén megmoccant valami. Egy saroknyival arrébb egy élőhalott csürhe gyülekezett; a szörnyek lassan a tetején álló kocsi felé fordultak. Alice tudta, ideje lenne elindulniuk, de nem igazán tudta, melyik irányba, hova menjenek a jelek szerint a környéken már egyetlen biztonságos hely sem maradt. Hirtelen össze szorult a gyomra, hányingere támadt, a kezébe és a lábába pedig mintha apró tűket döfködtek volna. Lehet, hogy a baleset utóhatását érzi? Ezt sem tudta meghatározni, de azzal tisztában volt. most nincs ideje ilyesmivel foglalkozni.

- Gyere! - jelelt Beckynek. Ölbe vette a kislányt. Becky ösztönösen átfogta őt a karjaival, de még a lábaival is.

Elindult az úttest túlsó oldalán álló nagyobb méretű ház felé. Az épületen nem látszottak sérülések, ide talán még nem jutottak el a szörnyek; a lakóinak talán sikerült elmenekülniük. Ha így történt, akkor odabent sem lehetnek élőhalottak. Minek időznének egy olyan helyen, ahol senkii sem találhatnak, akit felzabálhatnának?

Alice sajgó karokkal, nyilalló háttal futni kezdett. Keresztülvágott az úttesten, fölszaladt a nagy ház verandájára vezető lépcsőkön. A bejárati ajtót nyitva hagyta valaki, aki sietve távozott.

Alice a lábával óvatosan beljebb lökte az ajtót, óvatosan belépett, és gyorsan a padlóra állította Beckyt. Fülelni kezdett. A ház üresnek tűnt.

Becky kezdett magához térni a fásultságból. Bizonytalanul körbenézett, azután reszkető kézzel, ideges mozdulatokkal jelelt;

- Most... mit... fogunk... csinálni?

- Biztonságban leszünk - jelelt vissza Alice. Az ujjaimmal hazudok! - gondolta, de folytatta: - Valaki biztosan eljön, és megment minket.

- Apával mi van?

Alice gyorsan megnyalta az ajkát, közömbösséget erőltetett az arcára.

- Apával minden rendben lesz. Hamarosan találkozunk vele.

- Egyelőre nem volt bátorsága ahhoz, hogy Becky tudomására hozza, mit gyanít. Most nem megy... Arra gondolt, később talán el-

mondja a dolgot. Később. Ha éleiben maradnak... Akkor majd lesz idejük a gyászra is.

Az ajtóhoz ment, majd visszafordulva a kereszteződésre, a még mindig füstölgő autórongsra nézett, és arra a nőre gondolt, akit magában Rainnek nevezett. A nőre, aki... Aki váratlanul megmozdult!

A füstölgő autóban fejjel lefelé lógó Rain biztos jelét adta annak, hogy él: felemelte a kezét, és megpróbált kiszabadulni a biztonsági övből.

Segítenem kellene neki! gondolta Alice, de azután észrevette a felfordult jármű felé imbolygó élőhalottakat, és megállapította, nem lenne képes odaérni a nőhöz a szörnyek előtt. Visszafojtott egy zokogást, és a szégyen forró hullámával küzdve becsukta és elrekeszte az ajtót - nem akarta végignézni, ahogy az élőhalottak rárontanak a fiatal nőre, aki segíteni akart rajta és a lányán.

Mely lélegzetet vett, hátat fordított az ajtónak.

A jelenre koncentrálj! A túlélésre!

Beckyre...

- Az emeletre! - jelezte.

Fel siettek a szőnyeggel letakart lépcsőn. A lépcsősor elágazásánál Alice határozottan balra fordult, és a kislánnyal együtt felment az első emeletre.

Végigfutottak a folyosón. Alice menet közben minden szobába belesett. Tágas, elegáns bútorokkal berendezett helyiségek voltak, látszott rajtuk, hogy egy hozzáértő lakberendező tervei szerint alakították ki Őket. Ember sehol. Az egyik hálósobában egy tükrös asztalkát látott, amelynek majdnem valamennyi fiókját kihúzták. Ebből, és egyéb jelekből Alice arra következtetett, hogy a ház lakói kapkodva csomagoltak össze, sietve távoztak.

A folyosó végén egy gyerekszobát talált. Az üres kiságyban egy gyűrött takaró hevert, Beckynek megtetszett a berendezés és az apró helyiség, úgy lépett be az ajtaján, mintha transzban lenne. Alice utánament, körbenézett. A dekorációk és a rózsaszínű függönyök arra utaltak, hogy a szobában egy kislány lakott.

Alice arra gondolva, hogy a Rain felé tartó élőhalottak esetleg meglátták Őket, amikor beléptek a házba, gyorsan becsukta a gye-

rekszoba ajtaját. Hl kellett rejtőzniük, méghozzá gyorsan! Olyan helyet kellett találniuk, ahol Becky biztonságban érzi magát.

Mozdulatlanná dermedt, fülelni kezdett. A ház elülső részéből tompa dobbanást hallott. Azután még egyet, majd... A hangos recsenés olyan volt, mint amikor betörnek egy ajtót.

A földszinten vannak!

A beépített szekrény ajtajához lépett, félrehúzta. Becky felé fordult.

Befelé! jelezte. - Gyorsan!

Becky belépett a szekrénybe. Még mindig úgy mozgott, akár egy kísértet. Alice beprézelte magát a kislány mellé, becsukta az ajtót.

A szekrénybe csak az ajtó két szárnya közötti keskeny, függőleges résen keresztül szűrődött be némi fény, A levegőben a régi ruhák jellegzetes szaga keveredett a szűrős porszemcsékkel. Alice néhány, tipegő korú gyereknek való ruhát látott a fejük fölötti rúdra akasztott, műanyagból készült vállfákon. Lehet, hogy ez mind egy másik gyerekről maradt rá a picire? A padlón egy összehajtogatott, rózsaszínű paplant talált.

Mindketten leültek. Alice a falhoz támasztotta a hátát, magához húzta a kislányát. Arra gondolt, Becky állapotának is megvan a maga előnye: legalább nem kell figyelmeztetnie őt, hogy maradjon csendben.

Vártak. Alice a tenyere alatt érezte a kislány szívverését.

Hirtelen mintha egy rengéshullám futott volna végig a házon, azután... csend. Tíz teljes másodpercig tartó nyugalom - amit csoszogó léptek zaja és egy nedves-nyálas hörrenés foszlatott szét. Mintha felborult volna egy nehéz bútordarab. Valahol betört egy üveg.

Jöttek...

Alice azon kapta magát, hogy a teste olyan merev, akár a kőszobroké. Abban reménykedett, az élőhalottak talán nem fognak rájuk találni, talán egyszerűen feladják a kutakodást és elmennek, de... De aztán hallotta, hogy az egyik lény a gyerekszoba kilincsét rángatja. Hallotta, hogy ki vágódik az ajtó.

Kilesett a beépített szekrény ajtajának két szárnya közötti résen. Egy árnyékot látott - egy árnyékot, amely elsötétítette a szobát. Egy élőhalott lépett be az ajtón. Merev lábbal, merev gerinccel járt, a

mozgásában mégis volt valami gyíkszerű. Nemrég még fiatal férfi volt, természetes, széles vállú diák, legalábbis erre lehetett következtetni abból, hogy kék-fehér dzsekijén az egyik egyetemi amerikai futballcsapat lógója díszelgett. Az arca alsó részére mintha vért mázolt volna az ujjjaival, a haját vöröses, alvadó masszával simította hátra,

Becky úgy nyűszített, mint egy riadt kiskutya.

Alice a lánya szájára szorította a kezét.

Az élőhalott körbenézett, be leszimatolt a levegőbe. Dühödten felbontotta a játékokkal telepakolt asztalt; a tárgyak szétszóródtak a padlón. Egy játékmajom továbbgurult, és amikor a hátán fekvé megállt, tapsolni kezdett cintányértenyereivel.

Az élőhalott úgy rázta meg magát, mintha végigfutott volna a hálán a hideg. Az ajtó felé fordult. Kifelé indult.

Alice-en megkönnyebbült remegés futott végig.

Az ajtóhoz érkező lény megtorpant. Oldalra fordította a fejét, és kitérítette a száját. Hatalmasra nyitotta, olyan nagyra, hogy az arca mindkét oldalon felhasadt. Valami előfurakodott a szájából. Valami, ami mintha világra akart volna jönni; valami, ami leginkább rovarok csáprágójára emlékeztetett. A négy pengeszerű ék mindegyike legalább másfél arasz hosszú volt. A belső oldalukon mintha fűrészfogak sorakoztak volna, a végükről vér és valami sűrű, sárgás váladék csöpögött.

Az éknyelvek úgy mozogtak, mintha érzékszervek lennének. Érzékszervek és fegyverek.

Alice tudta (bár fogalma sem volt róla, honnan), hogy mindkét funkciót betöltik.

Ahogy meglátta az élőhalott csáprágóit, a vonaglító, kutakodó, levegőt szimatoló szerveket, Becky elkerekedett szemmel, elborzadva fel nyögött. A lény megfordult, keresni kezdte a rejtőzőket - már tudta, hogy jelen vannak, érezte, hogy a közelében tartózkodnak.

- Bármilyen - jelelt Alice a kislánynak maradj itt!

Becky látott szájjal, kiguvadó szemmel, a félelemtől megbénulva nézett az anyjára.

Alice ismét felemelte a kezét.

- Visszajövök érted. Megígérem!

Megfogta a plédet, betakargatta a kislányt.

Szeretlek, mami! jelelt Becky

Alice szeméi döntöttek a forró könnyek.

Én is szeretlek, kicsim!

ÖTÖDIK FEJEZET

Alice ráhúzta a plédet Becky fejére. Érezte, az élőhalott a szekrény ajtaja előtt állt. Minden idegszálával érezte a jelenlétét, és érezte a belőle áradó förtelmes bűzt is.

Amikor az élőhalott kapirgálni kezdett az ajtón. Alice lassan felállt. mély lélegzetet vett, és... kivágta a két ajtószárnyat. Az egyikkel telibe találta a fejét előrelógató élőhalottat, amely az ütéstől hátratántorodott, és elvesztette az egyensúlyát.

A lény rázuhant a kiságyra, ami azonnal összetört alatta. Megpróbált felállni, de ahogy kapálózott, u kezére valahogy rácsavarodtak a takarók, a lába beleakadt az ágy darabjaiba. Pár másodpercig úgy vergődött, mint a hátára fordított bogár. Ennyi idő éppen elég volt Alice-nek ahhoz, hogy becsukja maga mögött a beépített szekrény ajtaját.

Mire megfordult, az élőhalott kiszabadította magát, és éknyelveit nyújtogatva feltápaszkodott. Alice a szoba ajtaja felé ugrott. A zombi botorkálva utána eredt, és előrecsapott merev karjával. Töredezett, mocskos, karom szerű komiéi végigszántották a nő jobb lapockáját.

Kilépett a folyosóra. Az ajtót megpróbálta rácsapni az élőhalott arcára, de a lény még időben felemelte a kezét. Alice futásnak eredt; az élőhalott követte. Alice már majdnem elérte a lépcsőt, amikor üldözője előrevetette magát, átkarolta a derekát, és ledöntötte a padlóra. A nő vergődve megfordult az élőhalott karjai között - undorodott a lénytől, de kényszerítette magát, hogy szembenézzen vele, mert másképp nem tudta volna eltolni magától. A szörny tátott po-

fával, éknyelveit előrelökve próbált feljebb kúszni a nő testén. Körmei végigszántották Alice bőrét.

Alice behajlította lábát, és kemény, könyörtelen mozdulattal felrántotta a térdét. A lény torkát találta el. A szájából egy pillanatra visszahúzódtak az ék nyelvek; az élőhalott kissé zavarodottan megrázta a fejét, szorítása enyhült a nő combján. Alice ekkor belerúgott a feléje kapkodó kezekbe, ellökte magát, és talpra ugrott. Az élőhalott azonnal utánakapott, és közben a fejét előrelökve próbálta őt elérni éknyelvei végével.,.

Alice megérezte a lény leheletének bűzét, a rothadó belső szervek orrfacsaró, hányingert keltő szagát. A mocsárszagú forrás az arcába vágott, de előrelépett - már a legfelső lépcsőfok szélén állt.

Az élőhalott előrevetődött. Alice elvesztette az egyensúlyát, és támadójával együtt lebucskázott a lépcsőn. Alice megpróbálta tompítani az esést. Oldalra gurult, és ledobbantott a szőnyeggel borított lépcsőfokokra. Szétnézett; tekintetével az élőhalottat kereste. A lény rázuhant a korlát egyik vastagabb tartóoszlopára, a lándzsaszerűen hegyes, vastag fadarab a hasán hatolt be, és a hátán, a gerince mellett bukkant elő. Az ocsmány seb körül rothadó iszapra emlékeztető fekete ver bugyogott. A test vonaglott, az éknyelvek kétségbeesetten markol aszták a levegőt, de hiába: a felnyársalt bestia már sehová sem mehetett.

Alice megfordult, és...

Belebámult egy kivörösödött, üveges tekintetű szempárba. Azonnal felismerte a lényt. A férje volt.

Todd. Vagyis az, amivé Todd változott. Fehér inge lucskos volt a vértől. Az arca pontosan olyan színű volt, mint az inge akkor, amikor Alice kivette a szárítógépből: fehér. Mészfehér. Akár a halottaké.

Todd... - szakadt ki Alice-ből a szájalmas nyöszörgésre emlékeztető hang.

Az élőhalott Todd rábámult. Alice egy pillanatig arra gondolt, hogy a lény talán emlékszik rá. talán felismeri őt; arra gondolt, esetleg elfuthatna, talán Todd hagyná, hogy elmeneküljön.

De nem. A Todd-lény előrelökte a kezét, megmarkolta Alice vállát, és ellátottá a száját. Nagyra, még nagyobbra, még és még... Az

arca mindkét oldalt felszakadt, a torka mélyéből cl öl okod te k az éknyelvek. A nyúlványok a nő arca felé vágódtak.

Alice izmait megbénította a félelem. Moccanni sem bírt. Érezte, hogy az éknyelvek reccsenve keresztülütik a koponyáját. A sötétség úgy emelkedett fel, mint egy árnyék a tenger mélyéről. Felemelkedett, hogy elve elnyelje őt, és...

Alice kinyitotta a szemét.

Fázott. Hideg levegő simogatta a lábát. Valami kemény felületen feküdt, ami mintha világított volna.

Ahogy felült, halk, zizzenő hangot hallott. Egy papírvékony kórházi hálóing volt rajta, más semmi. A feje lüktetett.

Egy magas cellában, egy plexiüveg felületen ült. Nem volt cipője, nem volt rajta alsónemű. A fény alulról érkezett. A plexiüvegnek jellegzetes formája volt. Ismerte ezt a nyolcoldalú alakzatot. Az Umbrella Corporation lógójának körvonala volt.

Becky.

Az emlék máris fakulni kezdett.

Mi volt ez az egész?

Emlék? Fantáziálás? Álom?

Megrázta a fejét. Túlságosan valóságosnak tűnt ahhoz, hogy bármelyik lehessen a három közül, de... De nem, valóság sem lehetett. Nem volt férje. Nem volt lánya. Sosem volt szőke a haja.

Az egyik üvegszerű panel matt felületén felfedezte a saját tükörképét. Barna volt a haja.

Felsóhajtott, és körbenézett a jellegtelen helyiségben. A nyolcszögletű mennyezet legalább negyven láb magasan volt. Az üvegszerű falak mögül fény áramlott. Felfedezett egy ablakot, legalább harminc láb magasságban volt. Nem érheti cl. Most, hogy Wesker letompította a képességeit, semmiképpen sem.

A szemközti falon egy acélajtót látott - legalábbis feltételezte, hogy ajtó lehet, bár nem volt se kilincse, se sarokvasa.

Felállt, lassan körbefordult.

Innen képtelenség kijutni...

HATODIK FEJEZET

Az ajtóhoz, pontosabban a falba süllyesztett fém téglalaphoz ment, végigtapogatta a széleit; megpróbált rájönni, hogyan lehet kinyitni. Rejtett panel, bánni...

Semmi.

A cellában hirtelen kialudtak a fények. Alice belemerült a sötét-ségbe. A levegő megtelt valami baljós töltettel. Egy pillanattal később erős fény gyulladt az ajtó fölött lévő homályos ablakban. Az üvegszerű tábla mögött megjelent egy ismerős sziluett. Alice úgy gondolta, felismeri az alakot.

Jill Valentine?

A nő hangja a magasban elhelyezett hangszórókon keresztül jutott el hozzá.

- Alice-projekt, kinek dolgozik? - Rövid csend, azután Jill folytatta. - Alice-projekt, miért fordult szembe az Umbrellával?

- Jill? kérdezte Alice. - Te vagy az?

Alice-projekt - ismételte Jill kitartóan kinek dolgozik?

Alice figyelmen kívül hagyta a kérdést. Valahogy semmi kedve sem volt a „művészt módon” végrehajtott kihallgatásokhoz meg a hasonló pszichodramákhoz.

- Hol van Chris és Claire? Hol vannak a többiek, akik a hajón voltak? - kérdezte.

Megbüntették. Egy hanggal támadtak rá.

Süvítő, hiperhangos, fájdalmasan éles visítás töltötte meg a helyiséget. Túlságosan erős volt ahhoz, hogy egyszerűen fii Is iketí tőnek lehessen nevezni; úgy visszhangzott oda-vissza a falak között, mintha újra meg újra arcul ütötte volna Alice-t, aki a fülére szorította a kezét, ám hiába, mert a hang egyre magasabb, egyre hango-sabb lett, és már egészen közel került ahhoz a szinthez, hogy halá-lossá változzon.

Alice leroskadtt, a térdei közé hajtotta a fejét, megpróbálta kívül rekeszteni magán a hangot, de közben egyetlen kérdés zakatolt a le-jében: vajon át tudja vészelní a támadást úgy, hogy nem szenved

maradandó károsodást a teste? Ennél borzalmasabb már tényleg nem lehelt, gondolta kétségbeesetten.

Lett.

A hang még erősebbé, még sivítóbbá változott.

Alice agonizálva vonaglott a padlón, azután... elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, rájött, valamilyen módon ráfektették egy priccsre. A füle még mindig zúgott a hangtámadás után. A gyomra össze szorult; hányingere volt.

A fények nagy erővel áramlottak felfelé a padlóból. A műtőbe illő, ragyogó sugarak mintha egy üzenetet közvetítettek volna: „Látunk. Alice. Szemmel tartunk. Ez a fény a megfigyelés fénye.”

A fények hirtelen kialudtak, de Alice a sötétben is magán érezte a figyelő szemeket.

A magasban, az ablakban világosság támadt, amelyben ismét megjelent Jill Valentine sziluettje.

- Alice-projekt, kinek dolgozik?

- Jill... Mi történt veled? - kérdezte Alice rekedten.

- Alice-projekt. miért fordult az Umbrella ellen? - Jill rideg, szenvtelen hangja körbeviszhangzott a nyolcszögletű teremben. - Miért? Miért? Miért fordult az Umbrella ellen?

- Jill! Válaszolj már! Miért csinálod ezt?

És újra kezdetét vette a büntetés. A süvítés olyan erővel támadt rá, hogy úgy érezte, megrázza a fejében a csontokat, vibrálva a mellkasát feszegeti, a fogait lazítgatja. Térdre zuhant, a kezét a fülére szorította.

Olyan vagyok, mint Becky... O is sikított, de nem hallotta.

Az oldalára dőlt. A fülét, a testét, a lényét célzó támadás egyre rosszabb, egyre elviselhetetlenebb lett, egészen addig, amíg...

Zúgó füllel, kavargó gyomorral tért magához. A priccsen feküdt. Csak feküdi, nem csinált mást. Feküdt, és eljátszotta, hogy életben van.

Azokat nem csaphatta be. A fények kialudtak.

Ne! - gondolta, és felült. - NE!

Jill Valentine újra megjelent az ablakban.

- Alice-projekt... Kinek dolgozik?

Már megint kezdi! - gondolta Alice. Felállt, megpróbálta összeszedni a méltóságát, az erejét. Felnézett a fénybe. A szavak már értelmüket veszítették, de tudta, az arca mindent elmond helyette. Az arca és a tekintete. A szeme.

Nem adom meg magam nektek!

Ám belül remegett a félelemtől. Remegett, és várta a támadást, a süvítést, ami egyedül neki szólt...

Úgy csapott le rá. mintha egy láthatatlan, hanggá változtatott vilám lenne, egy soha véget nem érő áramütés. A sivítás egyre csak folytatódott, és még mindig nem neműit el, még mindig nem, míg be nem töltötte a tér és az idő minden szeletét.

Alice orra vérezni kezdett. Vér csörgött a tüieiből is. Megpróbált állva maradni, de aztán azon kapta magát, hogy térdel. A hang könnyörtelenül folytatta a támadást, fájdalommal változott a fejében, és beletaszította a sötétségbe.

A priccsen tért magához. Feküdt. A füle zúgott és fájt.

A félelemtől kábultan feküdt. Vajon kibírná még egyszer azt a támadást? Szomjas volt, éhes volt, kavargott a gyomra, lüktetett a feje...

Felült.

A fények kialudtak.

Ne!

De a feje fölött ezúttal nem gyulladt fény, az ablakban nem jelent meg a sziluett.

Jill Valentine sehol. Még nem.

Egy fénysugár, egyetlen reflektor csóvája, ami megvilágította a falból lassan kicsúszó acélfiókot. Alice felállt. Gyengének érezte magát, szédült, de odament a megvilágított fiókhoz. Belenézett. Egy szépen összehajtogatott, fekete gyakorlóruhát meg egy pár bakan-

csot talált benne. Az Umbrella Corporation biztonsági szolgálatánál rendszeresített öltözék. Éppen az ő mérete...

Kiemelte a ruhát. Alatta egy üveget talált, amiben valamilyen folyadék volt. Az üveg oldalán címke: „Hidratáció és táplálás”.

Talán méreg. Talán valamilyen drog. De... Mit tehetne? Kiszáradt, gyenge volt. Mióta lehel itt? Talán már napok teltek el úgy, hogy nem evett, nem ivott. Vállalnia kellett a kockázatot. Felnyitotta a palackot, ivott néhány kortyot a folyadékból. Máris sokkal jobban érezte magát. A folyadék kissé túl sűrű, túl édes volt, és határozottan érezni lehetett rajta a vitaminok ízét. Alice várt egy kicsit; kíváncsi volt, rosszul lesz-e tőle.

Nem lett rosszul. A folyadék rendbehozta, visszaadta az erejét.

Megitta a maradékot, az üres palackot visszadobta a fiókba, azután felvette a fekete kezeslábast. Természetesen tökéletesen passzolt rá. A bakancs is jó volt.

Halk kattanást hallott a háta mögül. Hátrakapta a fejet és látta, az ajtó nyílt ki. Éppen csak egy kicsit.

Sarkon fordult. Várt. Senki sem lépett be hozzá. Lehet, hogy az ajtó kinyitásával felszólították valamire? Talán arra, hogy szökjön meg? Vagy így akarják csapdába csalni? Esetleg valami még rosszabbról van szó?

Ha valaki segíteni akar neki a szökésben, akkor... Miért teszi? Mik a tervei?

Nem volt más választása. Ki kellett derítenie a dolgot...

Mély lélegzetet vett, az ajtóhoz ment, kilépett rajta.

Jobbra nézett. Egy látszólag végtelen, fehér folyosót látott. Balra fordította a fejét. Ugyanaz a látvány. A falakat helyettesítő, hátulról megvilágított tejüveg lapokkal szegélyezett folyosó már-már olyan volt, mintha élne. A fények mintha tudták volna, hogy jelen van; mintha figyelték volna őt.

A légcserélő halk zümmögésén és a saját légzésén kívül semmit sem hallott. A csend majdnem tökéletes volt.

Félig-meddig arra számított, hogy valakivel találkozni fog az ajtón túl, hogy valaki várni fog rá és elmagyarázza neki, miért eresztették ki. Senkit sem látott, pedig... Pedig kell lennie valakinek a fénylő falak mögött!

Jill Valentine a barakkban felállított priccsén, az Umbrella egy szakasznyi közkatonája közelében ült. A rohamosztagosok mindegyike bőrmaszkot és a ranglétra legalján lévőknek járó légzőkészüléket viselt. Nyugodtan ültek, arra vártak, hogy aktiválják őket. Mellettük ott voltak a fegyvereik, mindegyik töltve, használatra készen.

Valamennyi rohamosztagos mellkasán fémből és üvegből készült szkarabeusz csillogott. Ez a tárgy biztosította az Umbrella számára a harcosok fölötti kontrollt; ez volt a forrása annak a belső békének, ami Jillben akkor áradt szét, amikor ilyen „semleges” állapotban kellett eltöltenie az idejét, és ebből fakadt a testében szétáradó forró stimuláció is, amit akkor érzett, amikor cselekednie kellett.

A helyiségben váratlanul megszólalt egy halk csengő, a fények figyelmeztetően pulzáltak. Jill megérezte a jól ismert stimulációt. A mellkasán lévő szkarabeusz világítani kezdett.

A tej fehér falak előtt álló berendezési tárgyak között volt egy monitorokkal kiegészített konzolsor is.

Ahogy a szkarabeusz felragyogott, ahogy megszólalt a riasztó-jelzés, Jill engedelmesen felállt, és a komputerhez lépett. A többi rohamosztagos is felállt; az ő szkarabeuszuk is aktiválódott. Felkapták a fegyvereiket, várták Jill parancsait.

Jill megérintette az egyik monitor sarkában lévő ikont, beindította a megfigyelőrendszer különleges események után kutató funkcióját. A rendszer azonnal a monitorra tette az Alice-ről készült képet. A felvételt egy magasan elhelyezett kamera továbbította a központi egységhez. Alice a hosszú, látszólag üres folyosón haladt, meglehetősen gyors léptekkel. Jill tudta, ez nem helyénvaló. Alice-nek nem lett volna szabad kilépnie arra a folyosóra. Még nem jutott messzire a vattatőfülkétől. Fekete kezeslábast viselt. Jill nem értette, hogyan juthatott hozzá ehhez a ruhához.

Az arcmonitor rendszerű interface, amely a szükséges és fontos információkat rávetítette Jill retinájára, egy feliratot jelenített meg: „Szökött fogoly. Letartóztatás vagy megsemmisítés.”

Jill megkapta a parancsot.

- Kijutott! kiáltott fel. - Biztonsági funkciót aktiválni!

Ahogy a kijáratot keresve egyre tovább jutott a folyosón, Alice felfedezett valamit, ami reményt csöpögtetett bele; valamit, ami arra utalt, hogy a járat mégsem végtelen.

Eddig senkivel sem találkozott. A saját légzésén, a saját lépteit ne-szén kívül egyetlen zajt sem hallott, de hirtelen...

Megütötte a fülét valami. Egy halk hang.

Egy halk hang, ami egyre erősebbé vált. Meg távoli volt, de közeledett, és néhány másodperc elteltével olyan volt, mint egy óriás lépteinek dobbanása. Dum, dum, dum, dum... A tompa puffanások hátulról érkeztek.

Alice megfordult, és meglátta a dobogáshoz tartozó, a folyosót szekcióról szekcióra megtöltő lézermátrixot.

Dum.

Egy újabb szekció lett tele halálos sugarakkal.

Dum.

Még egy szekció. Alice hallani vélte a sugarak sistergését, az egyre közelebből érkező, vészjósló zümmögést. Megfordult, futásnak eredt. Fogalma sem volt róla, honnan tudta, de biztos volt benne, nem lenne jó vége, ha ez a mátrix, vagy akár csak egyetlen sugár utolérné.

Rohant. Háttal volt a sugaraknak, mégis érezte, ahogy szorosan a nyomában maradva sorra aktiválódnak.

Hirtelen elérte a folyosó végét, ahol egy ajtót talált. Nekiiramodott, felrántotta az ajtót, és beugrott mögé. Egy másodperccel később a mátrix az ajtó előtti részt is betöltötte.

Tokió, Éjszaka.

Pontosabban: a Shibuya-kereszteződés. Tokió „Times Square je, ahol több jelentős út fut össze, ahol a neonfények úgy izzanak, mint a forró érzések az éjszakában; ahol a JumboTronokon szünet nélkül reklámok viliódnak.

Alice már járt itt, vásárolt ezen a helyen. Még azelőtt történt, hogy megérkeztek az élőhalottak. A hely pontosan olyan volt, mint az emlékeiben... egyetlen dolgot kivéve. A kereszteződésben most

nem voltak emberek. Nem látott autókat; forgalom semmi, Csak a gigantikus JumboTron monitorokon volt mozgás: digitálisan generált arcok jelentek meg rajtuk. Nevető arcok. Boldog arcok. Félnk arcok. Szexis arcok... Óriási, kétdimenziós emberek bámultak le az élettelen utcákra.

A halotti mozdulatlanság merevségét csupán Alice enyhítette, ahogy ámuldozva nekivágott az egyik üres utcának. Nem igazán értette a dolgot. Ha másoknak nem, legalább az élőhalottaknak itt kellene lenniük. Azt is furcsának találta, hogy még mindig van áram, hogy az épületek még épek, nem égtek ki, a környéket nem dúlta fel a zombik apokaliptikus áradata.

Nem, itt minden tökéletes volt, minden ép volt, minden működött - mintha minden arra várt volna, hogy a megszokott tömeg visszatérjen.

Lehet, hogy mégis volt valamilyen drog abban az italban? - villant át Alice agyán.

De nem,. Nem érezte magát kábának, tiszta volt az agya. Megérintette az egyik parkoló kocsí tetejét. A fém hideg volt és kemény. A talpa alatt a hideg beton durva érintését érezte.

A közlekedési lámpák folyamatosan jelezték a nem létező gyalogosok számára, hogy mikor kell megállniuk, mikor kelhetnek ál az úttesten. Úgy világítottak, mintha abban reménykednének, ha elvégzik a munkájukat, egyszer csak visszatér a forgalom, megjelennek az emberek.

Alice hátranézett a jellegtelen külsejű épületre, amelyből kilépett. A kapu csukva. A homlokzaton sehol egy tábla, egy felirat. Semmi...

Kiment az üres Shibuya közepére, megállt. Ahogy megérintette az éjszaka hidege, remegés futott végig a testén. Aprónak, törékenynek, sebezhetőnek érezte magát a városban, ami egykor Tokió volt. Mintha ő lett volna az utolsó ember a Földön. Nem, nem hitte, hogy egyedül maradt a világban, biztos volt benne, hogy egyelőre mások is életben maradtak, de már-már azt kívánta, bárcsak így lenne. Egy emberektől mentes világ még mindig jobb, mint egy élőhalottakkal elárasztott bolygó.

A fények és a reklámtáblák villództak, a makulátlan épületek ragyogtak... Alice látta Tokió pusztulását. Ez... Ez egyszerűen nem lehetett itt!

A kereszteződés szélén, a járdaszegély mellett a tokiói rendőrség egyik járőr-kocsija állt. Alice odament hozzá, megpróbálta kinyitni az ajtaját. Zárva volt.

Nem sokáig.

A járdán egy kerékpárállványt fedezett fel, amelyben tucatnyi két-kerekűt helyeztek el szép sorban, rendezetten. Az egyik rekesz üres volt. a fémívek között egy súlyosnak látszó lakattal ellátott lánc hevert. Alice felkapta, próbaképpen meglóbálta. Nem volt valami komoly fegyver, de a semminél ez is többet ért. Olyan volt, mint egy láncos buzogány.

Alice visszament a járőr-kocsihoz, meglóbálta a láncot, és a lakattal lesújtott a jobb oldali ablakra. A lakat bezúzta az üveget. Alice óvatosan kiütögette az ablakkeretben maradt nagyobb szilánkokat, majd benyúlt, és kinyitotta az ajtót. Beült a kormány mögé, és előrehajolva kutatni kezdett. Pár másodperccel később kiemelte a két első ülés közé dugott .45-ös automatát. Csinos, jó balanszú Glock volt. Alice a súlyából érezte, hogy a tár tele van. Az ülés alatt talált egy tartalék tárat, amit rögtön zsebre vágott.

A hátsó ülésen egy rendőrzubbony hevert. Alice hátranyúlt érte, magára vette, majd egyik kezében a Glockot, a másikban a láncot tartva kiszállt a kocsiból.

Valami az arcára hullott. Odanyúlt. Víz? Felnézett. Újabb vízcseppek landoltak a bőrén. Esett.

Hirtelen, mintha parancsszóra történne, kivágódtak a közelben lévő üzletek és áruházak kapui. A kereszteződést sietősen lépkedő emberek árasztották el, akiket szemmel láthatólag nem érdekelt más, csak a saját dolguk. Pontosan olyanok voltak, amilyeneket Alice korábban itt, Tokióban látott: komor arcú, öltönyös hivatalnokok, divatosan és ízlésesen öltözött fiatal nők, konzervatív, egyszerű kosztümöt viselő lányok, fejhallgató, japán popot hallgató tinik, tüskehajú fiatal férfiak...

Autók fordultak be a sarkon, hirtelen, mintegy varázsütésre, elindult a forgalom. Néhány másodperccel később a kereszteződés meg-

telt gyalogosokkal, járművekkel: személyautókkal, taxikkal, teherkocsikkal.

Az egyre sűrűbbé váló eső cseppjei hangosan kopogtak a kocsik tetején. A tömegben esernyővirágok nyíltak. Alice-nek feltűnt, hogy az eső furcsán langyos volt. Szobahőmérsékletű,...

Ezt meg ki tette?

A rendőr rámutatott a járőr kocsi sora, a betört ablakra. A jelek szerint nem vette észre Alice-t.

Egy rikító színű ruhadarabokat viselő J-popos tinilány haladt el Alice mellett. Úgy táncolta a homlokát, mintha valami komoly rejtvényen töprengene. Már bőrig ázott; Alice-szel együtt azon kevesek közé tartozott, akinél nem volt esernyő. Volt benne valami meghökkentő és bámulatos. A tekintete réveteg volt, mintha észre se vette volna, mi zajlik a környezetében. Elindult a zebrán, de a kereszteződés közepére érve megállt. Egy üzletember külsejű férfi sietett el mellette, ránézett.

A lány hirtelen előre vetődött, az aszfaltra döntötte a térfit, majd ráhajolt a nyakára, és a fogaival tépni, szaggatni kezdte a torkát. A szétfröccsenő vért pillanatok alatt felhígította és elmosta a zuhogó eső.

HETEDIK FEJEZET

A tömeg pánikba esett.

Az emberek összevissza rohanganak, ijedt ükben elejtették a csomagjaikat, táskáikat, esernyőiket. Az üzletember külsejű férfi közben élőhalottá változott. Felállt - a szemei mintha tej üveg golyók lettek volna. Egy szexis iskoláslánynak öltözött fiatal nőre, egy kógal-lányra bámult, aki nem láthatta, hogy a tömeg mitől riadt meg, mi elől menekül.

A férfi figyelmeztetés nélkül rávetette magát a kógal-lányra, és a fogaival átszakítva a matrózblúzt, beleharapott a vállába. A közelben tartózkodó nők felsikoltottak, a férfiak rémült vakkantásokkal

menekültek. A pánik pillanatokon belül eszelős káosszá változott. Az élőhalottak kórsága meghökkenítő sebességgel terjedt. Már a kogal-lány is talált magának egy áldozatot, akit megfertőzhetett: felugrott az egyik férfi hátára, beleharapott. Közben a J-popos tinilány is átváltoztatott egy embert, azután még egyet és még egyet...

Alice hátrálni kezdett. A menekülő tömeg hirtelen szétvált körülötte, védtelen maradt. Ő volt az egyetlen, aki nem eredt futásnak.

Az élőhalottak egyszerre fordultak feléje. A J-popos tinilány fel-emelte a karját, rámutatott Alice-re, és megeresztett egy nem evilági bömbölést. A szájából nyálkás, vonagló csápok lökődtek ki. A hivatalnok és a kogal-lány imbolygó léptekkel Alice fele indult. Az éppen átváltoztatott élőhalottak - miután hihetetlen gyorsasággal végbement bennük az átalakulás, miután magukhoz tértek a pár pillanatig tartó halálból - szintén Alice felé fordították tejfehér szemüket. Túl sokan voltak ahhoz, hogy egy pisztollyal és egy láncsal cl-lehessen intézni őket.

Hátulról furcsa nyikorgó hang hallatszott, ami másodpercek alatt dörgéssé erősödött. Alice megfordult, és már éppen futásnak akart eredni, amikor a tekintete megakadt a 109-es áruházon. Az épület lassan széthasadt, az elülső, toronyszerű része úgy tárult ki, mint egy óriási kapu két szárnya. Bentről vakító fény áradt ki. Alice semmi más nem érzékelt, csak ezt a ragyogó fehérséget.

Nem mehetett máshová. Elfogadta a kimondatlan meghívást, és belemenekült a fénybe.

Az élőhalottak tálkája elől berohant az épületbe. Gyorsan pislogott; a szeme szerencsére hamar hozzászokott a káprázatos fényhez. Egy olyan hosszú, tejüveg falú folyosóra jutott, amelyet korábban maga mögött hagyott. Ez a járat szélesebb és magasabb volt, mint az első.

Nem egyedül futott be az épületbe, a zombik követték, szorosan a nyomában maradtak. Hallotta esetlen, csoszogó, de állhatatos lépteik zaját, hallotta hörrenéseiket, a torkukból előtörő bugyborgó hangokat, a fogaik csattogását.

A ragyogásból kiváló folyosó felénél lehetett, amikor meghallotta, hogy az egyik élőhalottnak sikerült utolérnie. A lény előre vetődött, lecsapott rá. Alice az egyensúlyát veszítve nekitántorodott az

egyik falnak. Nem lehetett mást, kénytelen volt megfordulni, szembenézni az élőhalottal.

A J-popos lány állt előtte, de mögötte ott lihegett az egész csűrbe. A lány nem régóta volt halott, fiatal leste éppen olyan erős volt, mint életében. Eszelős eltökéltséggel tört a kiszemelt áldozat fele. Alice-nek már arra sem maradt ideje, hogy célzásra emelje a pisztolyát, és golyót eresszen a zombi koponyájába, ezért a láncot lendítette előre. Minden erejét beleadta a mozdulatba. A nehéz lakat telibe találta a J-popos lány arcát. Csont reccsent.

A lány alsó állkapcsa félrecsúszott, és ferdén lejjebb ereszkedett. A sérülés azonban nem állította meg, valószínűleg nem érzékelte a fájdalmat. Felemelte a kezét, és begömbített ujjával, vörösre festett, csillámporos körmeivel Alice felé kapott. A heves mozdulattól az alsó állkapcsa először jobbra, majd balra lendült mintha egy kavicsokkal teli zacskó himbálózott volna az arca alsó részén.

Alice felemelte a pisztolyt, és golyót eresztett a lány homlokába. Gyorsan félreugrott az előredőlő test elől, majd a láncával rávágott egyet a hivatalnok nyakára. A Férfi megtántorodott, és amikor Alice megrántotta a nyakára csavarodott lánc végét, orra bukott. Alice ismét meghúzta a ravaszt, belelőtt a kogal-lányba. A golyó kirobbantott egy darabot a koponya oldalsó részéből, de az agyvelőben nem tett kárt.

A kogal-lány Alice felé vetődött. Alice kitért. A hivatalnok közben feltápászkodott, de hiába tette, mert a hátulról érkező kogal-lány ismét a padlóra döntötte.

Néhány újabb élőhalott jelent meg a kogal-lány mögött, két férfi és két nő. Tőlük harminclépésnyi távolságban egy egész csordányi zombi közeledett; annyian voltak, hogy Alice hirtelen össze se tudta számolni Öket.

Alice rálőtt a négy élőhalottra. A golyó szétrobbantotta egy háziasszony fejét. A lény összerogyott, úgy esett el, hogy a teste akadályt jelentett három, mögötte haladó társa számára. Alice bízott benne, hogy a trió tagjai megbotlanak a háziasszony tetemében. így is történt. Egymásra zuhantak, hogy aztán fogcsattogtatva megpróbálják kiszabadítani összeakadt végtagjaikat.

Valami megragadta Alice bokáját. Lenézett; a kotal-lány markolta, karmolta a lábát. Még szerencse, hogy bakancs van rajtam - futott át az agyán. A hivatalnok, aki úgy feküdt a kotal-lány alatt, mint egy szétlapított bogár, hirtelen megmoccan, és újabb kísérletet tett arra, hogy felálljon. Alice belerúgott a lány arcába, azután hátralépett, és leadott rá egy célzott lövést, A golyó átütötte a kotal-lány koponyáját, és miután hátul távozott, bele fűrődött a felállni próbáló hivatalnok gerincébe.

Lábdobogást, nedves, krákogó hörgést hallott. Ahogy megfordult, látta, hogy a három élőhalottnak sikerült feltápaszkodnia a háziasszony testéről. A lények egymás mellett haladva meneteltek felé. A fegyver csövét balról jobbra mozgatva, gyors egymásutánban leadott három lövést. Először a nőt, majd a két férfit szedte le, A magas nő a szemei közé kapta a golyót. Megpördült, összerogyott. A mellette haladó kövérkés férfinak a szájába hatolt be lövedék; ő hanyatt vágódott. A harmadik élőhalott, egy természetes, kopasz, szumóbirkózó kinézetű férfi csupán az egyik fülcimpáját vesztette el, így ő folytatta a megkezdett támadást.

Amikor a birkózó már egészen közel ért hozzá, Alice hirtelen oldalra lépett, és megrántotta a láncot, aminek a másik vége még mindig a hivatalnok nyakán volt. Miközben a megfeszülő lánc szemei szétpattintották az átlőtt gerincű élőhalott gégéjét és csigolyáját, a birkózó még egy lépést tett előre, és megbotlott a láncban. Előredőlt; beleremegett a padló, amikor hasra esett. Alice gyorsan keresztül lőtte a lejt, majd megfordult, és a hordára ürítette a pisztolytarát. Néhány élőhalottat sikerült leszednie, de még mindig túl sok maradt belőlük.

Kiszabadította a láncot, és futásnak eredt. Az élőhalottak utána. Számbeli fölényük miatt Alice nem is gondolhatott arra, hogy szembeszálljon velük. Teljes erőből rohant előre, amikor felfedezett egy nyílást a falon.

Elképzelni sem tudta, hová jut, ha keresztülmegy ezen a nyíláson. Mindegy, ajándék lónak ne nézd a fogát - gondolta. A horda kissé lemaradt mögötte, de állhatatosan a nyomában maradt. Tudta, ha megcsúszna, ha elesne, a zombik pillanatokon belül rajta lennének.

Ahogy a nyíláshoz ért, keresztülvetette magát rajta. Amint átjutott a falból, mindkét oldalról, egy-egy ajtószárny csúszott elő; a vastag fémlapok középu, egymáshoz dőndülve találkoztak. Alice érezte, ahogy egy mechanizmus a helyére kattintja a zárnyelveket.

Az élőhalottak dörömbölni kezdtek az ajtón, de a fémlapok ki-tartottak.

Alice számára ez volt a jó hír. A rossz az volt, hogy teljes, szin-te tapinthatóan süni sötétség vette körül.

Jill Valentine végigvezette az osztagát a vallaócella folyosóján. A járatban hol felvillantak, hol kialudtak a fények, teljesen kiszámíthatatlan volt a világítás. Amikor megérkeztek, Jill felkattintotta a zseblámpáját, rávilágított a félig nyitva hagyott ajtóra, amelyen keresztül Alice megszökött.

Vajon hogyan csinálta? Jill kijebb nyitotta az ajtót, benézett. A cellában a priccsen és az Alice által korábban viselt, papírból készült hálóingen kívül semmi sem volt. A falból egy fiók nyúlt ki, pedig elvileg nem lehetett kinyitni. Ahogy az ajtót sem, legalábbis belülről.

Jill a fiókhoz lépett. Csak egy üres plasztikpalack volt benne. Ezek szerint Alice kapott valamit, amitől visszanyerte az erejét.

A monitoron jól látszott, hogy Alice szökés közben az Umbrella fekete kezeslábasát viselte. Egy olyan gyakorlóruhát, ami meglepően passzolt rá. Vajon ki készítette be a fiókba? Jill visszament az ajtóhoz, megvizsgálta. Nem látott rajta fessegetésre utaló nyomokat. A zárszerkezetet sem piszkálták meg. Ez azt jelentette, hogy valaki segített Alice-nek kijutni. A szökevény belülről kapott segítséget.

A villódzó fények idegessé tették.

- Hozzák helyre a világítást! - mondta az altisztjének.

- Igenis, asszonyom! - A férfi hangját eltorzította a maszk.

Az altiszt elrohant, hogy megkeresse a generátort és az áram-elosztót.

- És lépjen kapcsolatba a Kontrollal! - kiáltott utána Jill. - Tudja meg, mi az ördög folyik itt.

Egyelőre nem tudta a választ, de volt egy olyan érzése, hogy a Kontroll sem rendelkezik több információval, mint ő.

Folytatódott az állhatatos dörömbölés. Nyugi, gondolkodj! nyugtatgatta magát Alice, miközben tárat cserélt a Glockban. Az ajtót a jelek szerint nem úgy tervezték, hogy ököllel be lehessen szakítani.

Alice tudta, az a legfontosabb dolga, hogy kiderítse, hová került. Megfordult, a szemét erőltetve megpróbált kivenni valamit a sötétben. Hiába próbálkozott. A feketeség tökéletes és teljes volt.

Aztán... már nem.

A mennyezeten fények gyúltak.

Alice felkészült rá, hogy megpillantja a kapcsolók kezelőjét. Felmelte a pisztolyt, mozdulatlanra dermedt. Senki... Senkit sem látott. A csarnokszerű helyiség üresen visszhangzott. A tej fehér üveglappal helyettesített padló közepén egy hatalmas, vörös-fehér, esernyőt formázó lógó díszelgett. A jelzés kisebb változatát három falra is felfestették. A negyedik falat egy padlótól mennyezetig tartó ablak foglalta el. Alice odalépett az ablakhoz, megpróbált kinézni rajta. Sűrű sötétségen kívül semmit sem látott.

Elindult, hogy átmenjen a csarnok másik végébe. Miközben azon töprengett, vajon mennyi az esélye annak, hogy ismét csapdába sértült, a bakancsa orrával hozzáért az esernyőt formázó lógó közepé-

hez. Halk kattanás... A fények elhalványultak, a padló paneljei szétnyíltak. A mélyedésekből halk zümmögéssel, lassan, nagyon lassan monitorok és hipermodern konzolok emelkedtek ki.

Érdekes...

Körben összesen tizenkét konzol emelkedett fel a falak előtt. Mindegyiknél egy Umbrella-katona ült; valamennyien háttal voltak Alice-nek.

Alice rászégezte a Glockját a hozzá legközelebb ülő katonára, aki abban a pillanatban, ahogy a konzol a helyére került, hirtelen lebukott a székeről. Alice azonban nem nyitott tüzet, inkább közelebb lépett, és ránézett a katonára.

A férfi maszkjának egyik szemnyílását fedő üveglapon lyuk tá-
tongott. A lyuk mellett végigfutó repedéseket vér festette vörösre.
A katonát lelőtték.

Ahogy a társait is. Egyikük sem élt.

Aztán még valami felemelkedett a padló alól. Egy alaposan meg-
pakolt fegyverállvány.

- Az istenit! - szaladt ki Alice száján.

Amint az állvány a helyére kattant, Alice odasietett, és válogat-
ni kezdett az eszközök között. Elsődleges fegyvernek egy auto-
mata rohampuskát választott. Teletömte a zsebeit táakkal, magá-
hoz vett néhány hajítótört meg annyi lőfegyvert és muníciót,
amennyit elbírt, amennyivel a hátán és vállán megfelelő módon
tudott mozogni.

A monitorok minden előzetes figyelmeztetés nélkül aktiválódtak.
Mindegyiken ugyanaz a kép jelent meg: a kamerába bámuló Jill Va-
lentine arca. A csarnokot megtöltött Jill sztentori hangja.

- Kontroll, jelentkezzen! Kontroll, itt Valentine biztonsági főnök!
Van egy szökött rabunk. Kérem a tartózkodási helye meghatározá-
sát! Kontroll, válaszoljon!

Alice mereven nézte a monitort, de közben valami másra is fi-
gyelmes lett.

Halkan, nagyon halkan a háta mögé osont valaki.

De...

Megfordult, és kikapta a pisztolyt a mögötte álló, gyönyörű arcú,
rövidre nyírt hajú ázsiai nő kezéből.

A következő pillanatban a feszes, csípőig felsliccelt vörös ruhát
és vörös szemüveget viselő nő körbefordult, és tökéletesen kivite-
lezett mozdulattal kirúgta a fegyvert Alice kezéből.

A pisztoly a levegőbe emelkedett, azután - egy másodperc tört
részével később - már ismét az ázsiai nő kezében volt. A nő hűvö-
sen elmosolyodott, és a célszemélyre szegezte a fegyvert, ám Alice
ekkor már elindított egy mozdulatsort. Előrelépett, és a nő torkához
szorította a menet közben előrántott kést.

Patthelyzet alakult ki. A vörös ruhás nő pisztolyának csöve
Alice-re mutatott, a fekete kezeslábast viselő Alice pengéje pedig
a nő gégéjének feszült. A tekintetük összekapcsolódott. Mindketten

elszántan szorították fegyverüket, mindketten fenyegetően meredtek a másikra, de egyikük sem mozdult.

- Ne! - mondta Alice halkán, nyomatékosan.

- A nevem...

Ada Wong - lejezte be Alice. - Az Umbrella Corporation munkatársa, Albert Wesker legjobb ügynökeinek egyike. - Megvetően elmosolyodott. - Pontosan tudom, hogy ki, pontosabban: mi maga.

Leheletnyivel előrébb nyomta a kés pengéjét. A parányi, metszett sebből kibuggyanó kövér vércsepp végigcsorgott Ada nyakán.

Adának a szempillája sem rezdült. Még mindig nem húzta meg a ravaszt.

- A valódi kérdés - mondta Alice hogy miért ne fosszam meg az Umbrellát az egyik fontos emberétől.

- Már nem dolgozom az Umbrellának,

Alice megvonta a vállát.

Nem érdekel. - Elfordította a pengéjét, felkészült a vágó mozdulat Végrehajtására, de...

Meghallotta a dermesztően ismerős férfihangot. Egy olyan hangot, amit nem hallhatott volna. Egy kísértet hangját.

- Megölheti, ha nagyon akarja, de ha megteszi, nem jut ki erről a helyről.

Alice kissé oldalra hajolt, elnézett az ázsiai nő mellett a monitorokon megjelenő arcra, Albert Wesker arcára pillantott. Wesker nap-szemüveget és fekete ruhát viselt, az arcán valósággal ragyogott a könyörtelen, gonosz vigyor.

- Wesker... - Alice csodálkozva ingatta a fejet.

A férfi arca megvillant a monitorokon.

- Örülök, hogy újra láthatom, Alice - felelte a férfi udvariasan.

- De én... megöltem magát!

Wesker bocsánatkérően vont a vállát.

- Az egyik klónomat. - Elmosolyodott. - Ugye nem gondolta komolyan, hogy veszélynek teszem ki magam?

Alice ismét Adára meg a kezében lévő pisztolyra nézett.

- Most pedig mondta Wesker legyen jó kislány, és tegye |,, azt a kést!

- Én engedtem ki magát a cellából - mondta Ada. - Én vezettem ide magát. Igazán megtehetné nekem azt az apró szívességet, hogy elveszi a nyakamtól ezt a pengét!

- Ugyan miért segítene nekem? - kérdezte Alice.

- Nyugodt lehet, ennek is megvannak az okai. Ügyelőre érje be annyival, hogy jelen pillanatban azonosak az érdekeink.

Alice megrázta a fejét.

- Addig nem teszem le a kést, amíg nem mondja el valaki, hogy mi folyik itt!

Wesker felsóhajtott.

- Ön jelen pillanatban az Umbrella központi tesztelésítményében tartózkodik. - Halkan felnevetett, és hozzátette: - A fenevad gyomrában.

Alice leeresztette a kést. Ada is leengedte a pisztolyt, távolabb lépett.

A két nő továbbra is feszülten, gyanakvóan méregette egymást.

Tokió - mondta Alice tompa hangon. - Magyarázatot! A saját szememmel láttam, hogy ez a város elpusztult.

Wesker megigazította a napszemüvegét.

Amit az imént látott, az csupán egy minden részletre kiterjedő rekreáció volt. Semmi egyéb. Néhány háztömbnyi területre terjed ki az egész. Ez minden.

- Odakint voltam...

- Igazán? - kérdezte Ada. - Es látta az éjszakai égboltot?

- Éjszaka volt.

- Látta a csillagokat? A holdat? - Amikor Alice ezekre a kérdésekre nem felelt, Ada szárazon hozzátette: - Hát persze, hogy nem!

A helyiségben aktiválódott egy sor monitor, amelyeken Berlin, Tokió, New York, London és még néhány olyan város képe jelent meg, amelyeket Alice nem ismert fel első pillantásra.

- Az egyik tesztcsarnok - mondta Wesker. - Egy mérföld széles. A magassága háromszáz láb. A mennyezete fekete, ezért általában éjszaka van odabent. Vagy talán a szörnyek nem éjszaka szoktak előjönni?

Alice-t még mindig nem győzte meg az, amit látott és hallott.

- Esett az eső...

- Locsolórendszer felelte Wesker kissé unott hangon. - A menynyezetre szerelték fel, hogy kontrollálni tudják a klímát. Még havazást is elő tudnak idézni, ha nagyon akarnak.

Alice fejében lassanként helyükre kerültek a részletek.

p

Vajon hány ilyen modell város létezik ebben a létesítményben? Es egyáltalán: miért hozták létre őket?

- Miért építették meg ezt a helyet? - kérdezte.

Erre egyszerű a válasz - mondta Wesker. - Az Umbrella Corporation bevételeinek elsődleges forrása a virális fegyverek eladásából származik. Az ilyen eszközöket képtelenség letesztelni a valós világban, ezért az Umbrella rekreálta New York központját, szimulálta a vírus elterjedését, megmutatta a mért eredményeket az oroszoknak, aztán eladta nekik a fegyvert. Ezután a cég szimulált egy kitörést Moszkvában, és... eladta a fegyvert az amerikaiaknak. A vírus tokiói elszabadulásának szimulációja után...

- Eladták a fegyvert a kínaiaknak?

A kínai szimuláció után pedig... kezdte Ada, de Alice egy bólintással belefojtotta a szót.

A következő vevők a japánok voltak.

Mindenki meg akarta kaparintani a fegyvert, és mindenki meg is kapta - mondta Wesker büszkén. - Az Umbrella Corporation létrehozott egy új fegyverkezési versenyt, ami tulajdonképpen csak abban különbözik a korábbtól, hogy itt a résztvevők nem nukleáris, hanem biológiai eszközöket próbáltak megszerezni és fejleszteni. Mit mondjak? Az üzlet meglehetősen jövedelmező volt.

Alice körbenézett a vezérlőben. Ahogy átgondolta a hallottakat, végigfutott a hátán a hideg. A monitorokra, a pusztulásra ítélt városok képeire pillantott. Erről a műveletről semmit sem tudott, amikor még az Umbrella biztonsági főnöke volt. A cég mindig is ügyelt arra, hogy a legtitkosabb projekteket valóban csak azok ismerjék meg, akiknek muszáj. Öt nem avatták be - talán azért nem, mert rájöttek, hogy kétségei vannak a T-vírussal kapcsolatos kutatásokra vonatkozóan.

Eltette a kését, elővette a pisztolyát. A hatalmas ablakfal felé fordította a fegyver csövét.

- Mi lenne, ha egyszerűen eltűnnénk innen a pokolba? - nézett Adára.

Az ázsiai nő az órájára nézett, azután nyugodt mozdulattal fel-emelte a kezét.

A nap egy percen belül feljön. Nem akarja megnézni? - Az ablak felé bólintott.

Alice odanézett, de nem látott mást, csak sötétségei.

Azután a feketeséget átütöttek az első fénysugarak. Volt valami furcsán diffúz a napfényben, mintha valamilyen áttetsző közegen keresztül szűrődött volna át. A sugarak jégkék hegyeket világítottak meg, csakhogyzek a hegyek fordítva álltak.

Az egyre erősödő fény áthatolt a kék csúcsokon, a...

Jég! - hűledezett Alice. Megértette, mit lát. A létesítmény fö-lött hatalmas, hegy méretű jégtömegek lebegtek. Ahogy a fény át-hatolt a fagyos világon, lassanként kibontakoztak a részletek.

A cég létesítménye az Északi-sark jege alatt, a tenger medrében állt. Amint a napsugarak átjárták a vizet, láthatóvá vált a gigantikus, acélból és betonból épített bunker, amelynek az oldalán az egykori Szovjetunió jelképe, a sarló és a kalapács díszelgett...

NYOLCADIK FEJEZET

Alice egy hosszú percen keresztül dermedten bámulta az ablak-falon túli, a jégtömeg és a tengervíz alá lehatoló napfény által meg-világított világot. Megremegett. A víz brutális hideg lehetett. Az ember nem halna meg azonnal benne, de nagyon hamar vége lenne az életének.

Vajon hogy jöttek le ide?

A szikrázó jégtömegek, a csúcsokon álló hegyek fantasztikus, gyönyörű látványt nyújtottak. A homályos tengerfenéken lefelé ha-toló fényoszlopok táncoltak. Az ablakfal előtt elúszott egy rozmár; termete ellenére meghökkentően kecsesen mozgott a vízben. A távol-ban Alice egy sötét, ismerős formájú testet fedezett fel. Egy bálna!

A sarló-kalapács szimbólum meglehetősen kopott volt, ennek ellenére vészjósln sárgállt a karmazsinvörös háttér előtt.

Alice visszafordult Ada és a monitorok felé. Weskerre nézett, aki valamilyen reakciót várt tőle.

- Egészen pontosan hol vagyunk? - kérdezte Alice.

- A Kamcsatkai-szorosban - felelte Wesker könnyed hangon.

Észak-Oroszországban. Az egykori Szovjetunió a '80-as években telepített ebben a zónában néhány dokkot a tengeralattjárói számára. Amikor véget ért a hidegháború, az Umbrella Corporation megszerzett és kibővíteti néhányat. A cég itt hozta létre a tesztközpontját.

Alice úgy érezte, összeállt a fejében a kép. Azután, hogy elvesztette az eszméletét Los Angeles partjainál, idehozták, erre a régi szovjet bázisra. De Wesker vajon hol van? Talán ő is itt tartózkodik, valahol a komplexumban? Vagy esetleg valami hipermodern, superbiztonságos bunkerben lapít, talán éppen Tokió alatt? Alice eltöprengett. Vajon van értelme annak, hogy megkeresi a fickót, és ismét megöli? Mi van akkor, ha ez sem az eredeti, ha ez is csak egy Wesker-klón? Vajon hány példány létezik belőle?

- Hogyan jutunk ki innen? - kérdezte Alice ismét, és Adára nézett.

- Átvágunk a tesztcsarnokokon - telelte az ázsiai nő közömbös hangon. - Átjutunk a tengeralattjárók dokkján, azután lifttel felmegyünk a felszínre.

- Ennyi az egész?

- Nem egészen. Ada elmosolyodott. - Legalábbis nem hiszem... De ne aggódjon, kapunk majd egy kis segítséget.

Mi? Mármint: mi kapjuk a segítséget? Alice kétkedően megrázta a fejét. Fogalma sem volt, mire készül a nő; azt sem értette, Ada miért segített neki megszöknie a vallatás elől. Miféle segítséget emleget? Ki az, aki mellénk fog állni? Lehet, hogy ez a titokzatos személy is az ellenségeim közé tartozik?

Megrázta a fejét. Aggodalomra semmi ok! - gondolta. Miért idegeskedjek? Talán azért, mert a komplexum tele van rohamosztaggokkal és élőhalottakkal?

- Ne aggódjon, minden rendben lesz.
Persze. Minden...

Két jármű száguldott keresztül a hómezőn, a szélfúttá hegygerincen. A szögletes, Spryte nevet viselő, lánc talpas gépek nagyobbak voltak, mint egy normál méretű Humvee, és komoly páncélburkolattal rendelkeztek. Megállíthatatlanul törtek előre a könnyörtelen sarkvidék hó- és jégmezőjén.

Kamcsatka-félsziget...

Egy csér húzott el az égen más nem mozgott a végtelennek tűnő fehérségben.

A kitartó Spryte-ok végül megálltak; az egyik meredek oldalú emelkedő tetején fékeztek le.

Luther West - magas, jóképű, fekete bőrű, rövidre nyírt szakállt viselő férfi megigazította terepszínű, bélelt katonai dzsekije gallérját, és kimászott a fülkéből. A szél nem volt túlságosan erős, viszont olyan hideget hozott, hogy Luther úgy érezte, mintha egy jégököl sújtott volna az arcába. A kilélegzett levegő apró, fagyos pára-felhővé változott az arca előtt.

- Az isten verje meg ezt a hideget! - mondta. - Tudta, hogy kaliforniai vagyok?

A harmincas éveik közepén járó, kissé viharvert külsejű Leon Kennedy szigorú arccal nézett vissza rá, a tekintete elárulta, nem igazán érdekli Luther nyavalygása.

- Barry... Nézzünk körül! kiáltott fel Leon.

Barry Burton, aki hivatásos katonának tartotta magát, kiszállt a második járműből. A szájában egy meggyújtatlan szivar lógott (már többször megpróbált leszokni a dohányzásról, de nem igazán sikerült neki a dolog), a derekára csatolt pisztolyokban egy átalakított .44-es Magnum Colt Anaconda lapult,

Barry úgy masírozott el Luther mellett, hogy rá se nézett.

- Hé, még a hangulat is fagyos lett? - kérdezte Luther, de hiába erőlködött, senki sem vette a poént.

Luther megcsóválta a fejét. Hogy az ördögbe állhatott össze ezekkel a fickókkal? Már átestek néhány közös kalandon, egyebek mellett abban a börtönben is, amit ő, Alice, Chris meg a többiek erődként használtak az élőhalottakkal folytatott harc során. Nem volt vérbeli harcos, de menet közben eléggé belejött a lövöldözésbe, a küzdelembe. Az összecsapások során sokszor hasznát vette azoknak a

képességeinek, amiknek köszönhetően korábban bekerülhetett a profi kosarasok közé.

Sokszor megfordult a fejében, hogy társai amolyan médiaszajhának tartják. Dühítette a dolog, bár valójában már ennek sem volt jelentősége. Már nem léteztek kosárlabdacsapatok, nem léteztek tévéreklámok, szponzorszerződések, és a pokolba, már nem léteztek szupersztárok sem. A televíziózás és az internet majdnem teljes mértékben megszűnt. A lassanként összeroskadó, széthulló világot elárasztották az élőhalottak. A pokolba, jó ideje mindenki egyformán kárhozottá vált!

Leon is kiszállt. Csatlakozott hozzájuk Szergej, a csapat technikai specialistája. Barry ért elsőként a szikla pereméhez; a többiek melléje álltak. Mélyen alattuk, a gerinc aljában, sorban egymás mellett az előző század szovjet katonai installációinak néhány jellegzetes darabja, pár kopott, megviselt, rozsdacsíkos vasbeton bunker állt. Barry a szeme elé tartotta a digitális messzelátót, és felmordult. Luther hallotta, hogy a készülék halk, surrogó-zümmögő hangokat hallatva ráfókuszál az objektumokra.

A bunkerek mögötti részen a Kamcsatkai-szorost alkotó sziklás part és jégmező terült el. A tenger irányából érkező szél miatt a gerinc tetején jóval hidegebb volt, mint akár pár lépéssel lejjebb. Luther csak óriási erőfeszítések árán tudta megakadályozni, hogy hangerősen vacogjon a foga. Szenvedett, de elhatározta, még egyszer nem fogja nevetségessé tenni magát a panaszkodásával.

A távolban megpillantotta az elhagyott csatahajók óriási, szürke tömegét. Az egykori szovjet flottához tartozó cirkálók és rombolók mögött egy repülőgép-anyahajó állt azt is ugyanúgy körbezárta a jég, mint a többi. Messziről nézve olyanok voltak, mintha sírkövek, egy letűnt korszak lassanként széthulló, komor momentumai lennének.

Leon a víz mellett álló három hatalmas szellőzőkürtőre mutatott.

- Ott vannak!

Szergej fel mordult.

- A tengeralattjárók számára kiépített, víz alatti dokkok szellőzői - állapította meg. - Mintha senki sem lenne itt...

- Mert ezt akarják elhitetni velünk! - mondta Leon.

Luther nem várt tovább, elindult.

- Mire várunk még? - kérdezte.

Leon megvető pillantást vetett Lutherre. Mindig úgy gondolta, hogy Barryvel és Szergejjel, így hárman ütőképes csapatot alkotnak. Nagyjából egyformán gondolkodnak, azonos ütemben cselekszenek. Luther kilógott közülük, bármit is csinált, bárhogya is erőlködött, sosem illeszkedhetett be közéjük. Felsóhajtott.

- - Akkor most tisztázzunk valamit, jó? - kérdezte bosszantóan kioktató hangon. Maga itt tanácsadóként van jelent. Tanácsadó, semmit több! Csak azért tekintek magára úgy, mintha értékes lenne, mert ismeri a nőt. Csupán ennyiről van szó, és semmi többről. Megértette?

Szerinted nekem miért van szükségem rátok? gondolta Luther, de nem tette fel a kérdést. Megvoltak a saját tervei, nem akart osto-ba vitákba bonyolódni, amelyek keresztülhúzhatták a számításait. Ezek a fickók segítenek neki abban, hogy megtalálja Alice-t, és talán másokat is...

Hallgatott, de állta Leon pillantását.

- Ezt most igennek veszem morogta Leon.

Egyelőre veheted - gondolta Luther. Megfordult, és visszament a járművekhez.

Jill Valentine úgy érezte, valami visszahúzza az üres vallatócellába. Az érzés odáig fokozódott, hogy szinte már szeretett volna újra a lakója lenni, szeretett volna ismét fogolyként benne üldögegni.

Felidézte, milyen volt Alice kihallgatása; felidézte, amikor hangkínzásnak vetette alá a foglyot. Akkor nagyon különös érzést támasztott benne a dolog; feltámadt benne a vágy, hogy a lehető legtovább elhúzza a folyamatot. Nem kapott engedélyt arra, hogy a kínvallatásokon kívül máskor, más módon is kapcsolatba kerüljön a foglyokkal, pedig időnként úgy érezte, van valami, amit mondani akar nekik, van valami, amit tenni akar. Fogalma sem volt róla. mi ez a bizonyos valami”. Talán csak annyit szeretett volna közölni Alice-szel. hogy együtt érez vele. Vagy annyit, hogy: „Nem én

irányítom ezt az egészet!” De nem, hiába motoszkált a fejében a gondolat, nem volt képes másra, mint hogy feltegye az előre megfogalmazott kérdéseket. Valahányszor el akart térni a szigorú tervtől, valahányszor meg akarta változtatni a kihallgatás menetét, kapott egy furcsa impulzust a szkarabeuszától - egy impulzust, ami mindent törölt, mindent háttérbe szorított, ami arra kényszerítette, hogy a feladatára koncentráljon, azt tegye, amit biztonsági főnökként tennie kell.

Most is pontosan erre volt szüksége. Feladatra, amit elvégezhetett. Célra, amiért küzdhetett. Érzelmek? Kérdések? Megérzések? Az életében már nem volt helyük ezeknek. Az Umbrella részévé vált, a hatalmas gépezet egyik parányi elemévé változott. Más nem számított.

Azon kapta magát, hogy a mellkasán lévő, szkarabeusz formájú szerkezetet nézegeti. Az eszközt, amely összekapcsolta őt a cég vezetőivel, az uraival.

Felemelte a kezét, hogy megérintse a tárgyat, de... Visszahúzta a kezét. Nem. Ezt nem szabad!

Két maszkos rohamosztagos, a szakasza két tagja közeledett felé. Jill a cella nyitott ajtajában állva úgy érezte, mondania kell valamit.

- A zár sértetlen - közölte, és jelentőségteljesen az ép zárszerkezetre pillantott.

- Hogyan jutott ki a fogoly? - kérdezte az egyik rohamosztagos, egy nő.

- Valószínűleg belső segítséget kapott! - felelte Jill türelmetlenül. - Van egy áruló a létesítményben!

- A központi komputert offline helyezték, asszonyom - jelentette a másik rohamosztagos. - így csak korlátozott mértékben hajthatóak végre az őrfeladatok, és a kommunikációs lehetőségek is csökkentek.

- Mi a helyzet a Kontrollal? - kérdezte Jill.

- Még mindig nem tudunk kapcsolatot létesíteni vele.

- Akkor próbálkozzanak valami mással! - mondta Jill. - Ez az én foglyom volt. Vissza akarom hozni!

Hirtelen megjelent a szeme előtt az apró, virtuális monitor. A jeleket a szkarabeusza közvetlenül a szemére veti tette rá.

Jill látóterének bizonyos részét egy szöveg töltötte be: „Illetéktelen behatolók a létesítményben. Azonnali lezárást.”

A következő pillanatban a maszkos rohamosztagos nő a cella előtti folyosószakasz felé irányította termál is nyomkeresőjét. Jill a készülék kijelzőjére nézett; a monitoron meglátta Alice lábának lenyomatát.

Hátramaradt hőnyomok... A jelek szerint a fogolynak legalább húszperces előnye van.

Helyes - mondta Jill. - Legalább egy van maguk között, aki használható valamire! Neve? - Nem várta meg a választ, elolvasta a nő zubbonyán levő névcímkét. - Carlyle. Jól van, Carlyle, maradjon a közelemben! Megkeressük a szökevényt, és... kezdeményezzük a létesítmény lezárását.

A Spryte-ok végigvergődtek a köves part fölötti sziklagerinc oldalában, majd megálltak a bunkerekkel szemben. Luther kiszállt, és a testén végigfutó jeges remegéssel nem törődve követte Barryt, aki óvatosan elindult az objektumok felé.

A bunkerek ijesztőek voltak; a domború vasbeton felületek arcokra hasonlítottak, a rajtuk vöröslő rozsdafoltok olyanok voltak, mint a véresen továbbfolyó könnycseppek. Mintha az objektumok megsirattak volna valakit vagy valamit talán a hajdanvolt Szovjetuniót Leon a két férfi mellé lépett, és megérkezett a csapat ötödik tagja, Tony is.

- Barry, Tony, vegyétek kezelésbe a szellőzőket - mondta Leon. és a víz közelében álló három nagyobb méretű betontárgyra mutatott - Szergej... Tudod, mit kell tenned.

Luther megfordult (a tenger irányából érkező szél azonnal hátrtolta a fejéről a prémszegélyes kapucnit), és követte Tonyt meg Barryt, bár jóval lassabban haladt, mint ok. A fülét megütötte a szellőzők irányából érkező zugás, azoknak a gigantikus ventilátoroknak a zaja, amelyek lassan hatalmas mennyiségű levegőt szívtak be a mélyben kiépített létesítménybe, az Umbrella bázisába.

Tony mogorva arcú latin férfi volt; borostás arca elárulta, már jó ideje kihagyja a borotválkozási. A nyakán néhány megfakult bandatetoválást viselt. Luther irigyelte a védőszemüvege miatt, amit akkor húzott a szeme elé, amikor az első szellőzőtorony tövében előszedte a szerszámaikat. Barry lekuporodott Tony mellé, és kinyitotta a robbanószerkeket tartalmazó táskát. Luther közelebb lépett hozzájuk, de ügyelt arra, hogy ne legyen láb alatt, ne hátráltassa őket a munkában. Magában hálát adott a Teremtőnek, hogy a két férfi pontosan tudja, mit kell tenni a plastik robbanóanyaggal; ő hozzá se mert volna nyúlni ahhoz a vacakhoz.

Szergej egy laptoppal a kezében felnyitott egy rozsdás fém fedelet, amelyről kiderült, hogy nem csapóajtó, hanem egy modem komputeres port álcája. Hozzácsatlakoztatta a gépét az egyik aljzathoz, majd a laptopot az egyik tenyerén egyensúlyozva a másikkal gyorsan beütött néhány parancsok

- Bejutottam a rendszerükbe - jelentette.

Ezek úgy dolgoznak gondolta Luther mosolyogva mintha azzal töltöttek volna a felnőtt korukat, hogy titkos létesítményekbe törnek be. Talán tényleg így volt...

Néhány perccel később Leon odalépett Szergej mellé, átadott neki egy papírlapot, amin egy hosszú számsor volt. A szél meglobogtatta a lapot, mintha azzal fenyegetőzne, hogy kitépi Szergej kezéből.

- Ezek a hozzáférési kódok, amiket Ada adott - mondta Leon.

- Te bízol benne? - kérdezte Szergej, miközben gyorsan beírta a számokat.

Leon arcán halvány mosoly jelent meg.

- Csak a számokban.

Luther a szellőzőtoronyok tövében elhelyezett robbanóanyag-csomagokra nézett, és eltűnődött, vajon miért van szükség ezekre a bombákra, ha úgylis az egyik bunker bejáratán keresztül fognak be-

hatolni a létesítménybe. Lehet, hogy a visszavonuláshoz kellene?

- találgatott.

Úgy látta, Barry két órára állította be az időzítőt. Két óra? Csak? Furcsának találta a dolgot, de nem szólt. Azzal nyugtatgatta magát, hogy ennyi időnek is elegendőnek kell lennie arra, amit végre kell hajtaniuk. Vagy talán... Lehet, hogy rosszul láttam. Nem igazán örült volna annak, ha a bombák azelőtt aktiválódnak, hogy kijut onnan. Nem lenne túl jó, ha az egész mindenség a fejemre szakadna!

- Gondolom, senki sem akarja elmagyarázni, ezek mire valókbólintott a bombák felé.

Barry belenyomott egy huzalt az egyik plastiklömbe, és kérdőn, ugyanakkor szigorú tekintettel Luther felé fordult.

Luther felemelte a kezét.

- Tudom, tudom, én itt csupán tanácsadó vagyok! - Elvigyorodott.

Barry szája sarkában halvány mosolyszerűség jelent meg,

- Ide hallgasson! mondta halkan. - Aztán nehogy megsértődjön Leonra! Nem arról van szó, hogy nem kedveli magát, egyszerűen csak... Nem ismeri magát, és kész!

Luther bólintott.

- És maga?

- Én? - Barry elgondolkodott. - En egyszerűen nem kedvelem magat. - Felállt, elindult a bunkerek felé. Rábízta Lutherre, hogy eldöntse, tréfált-e, vagy komolyan gondolta, amit mondott.

Luther eltöprengett, aztán feladta, és követte Barryt a bunkerrekhez. Csatlakoztak Tonyhoz. A színét vesztett acélajtó felső részébe beépített, megsárgult ablakon keresztül belesve rozsdálló, a szovjet érából származó tárgyakat láttak. Némelyik géphez különös csigasor tartozott - Luther elképzelni sem tudta, mire használhatták a szerkezetet.

Szergej kihúzta a laptopjából az összekötő kábelt.

- Bejutottunk! - jelentette be elégedett arccal.

Ez most vajon mit jelent? - tűnődött Luther. Az ajtó még mindig zárva volt, a jelek szerint belerozdállt a keretébe. Hogy fogunk bemenni?

Egy pillanattal később megkapta a választ. Két betonbunker között megmoccant a hótakaró - mintha alulról mozgatta volna vala-

mi. Luther elképedve látta, hogy a vastag, fehér réteg alázuhog, eltűnik az egymástól eltávolodó hatalmas panelek között keletkező nyílásban.

A silószerű, széles akna több száz láb mély lehetett; az alja belveszett a sötétségbe. A függőleges járat falaihoz négy nyitott, platószerű lift csatlakozott.

Luther fel sóhajtott - szerencsére elég halkán ahhoz, hogy a többiek ne hallják.

Liftek! Gyűlölöm a lifteket! - Lenézett az aknába. Viszonylag újnak látszott, a platókon nyoma sem volt rozsdának. - Ezt nem a szovjetek építették, igaz?

- Nem. Az Umbrella felelte Barry. A régi ruszki bunker csak álca.

- Gyerünk! - adta ki a parancsot Leon. Átvezette társait a legközelebbi lifthez.

A plató elég nagy volt ahhoz, hogy megfelelően az utánpótlás, esetleg járművek szállítására, ennek ellenére Luther bizalmatlanul méregette, azután kelletlenül rálépett. Nem igazán értette, a liftet miért nem tudták ellátni oldalfalakkal.

A csapat többi tagja megvizsgálta a plató lemezét. Néhány csattanás hallatszott valamit hozzáerősítettek a fémhez, majd csatlakoztak Lutherhez, Valamennyien a homorodó fal közelébe húzódtak. Luther érezte, hogy lenről, a mélyből meleg levegő érkezik. Leon megnyomta a vezérlőpanel egyik gombját.

A lift megrázkódott; Luther testében minden izom megfeszült. A szerkezet mechanikus morranást hallatott, azután lassan elindult lefelé. Luther megpaskolta a dzsekije alatt tartott géppisztolyt. Volt egy olyan érzése, hogy hamarosan használnia kell. Remélem, elég munitiót hoztam! - villant át az agyán.

Ahogy lejjebb ereszkedtek az aknában, az éjféli napfénytől ragyogó sarkvidéki égbolt fokozatosan összezsugorodott, végül nem maradt belőle más, mint egy távoli fénykör. És a plató még mindig nem állt meg...

- Egyeztessük az óráinkat! - mondta Leon. - Pontosan két óra lesz... három..., kettő... egy... Most!

Luther tudta, ez mit jelent. Két órájuk van a bombák robbanásáig.

Egy óra, ötvenkilenc pere, ötven másodperc. Negyvenkilenc másodperc... Negyvennyolc másodperc...

- Miért nem használunk inkább távkapcsolót? - kérdezte Luther.
- Úgy értem, a robbantáshoz.

Akkor nyomnánk meg a gombot, amikor biztonságban kijutottunk erről az istenverte helyről! - tette hozzá gondolatban.

- Lehet, hogy blokkolnák a jelzést. Nem vállalhatjuk ezt a kockázatot - felelte Leon, miközben ellenőrizte, töltve van-e a fegyvere.

Luther megrázta a fejét. A társai profi kemény fiúk voltak, olyan embereknek dolgoztak, akiket ő nem is ismert, ráadásul a jelek szerint imádtak időzített bombákkal szórakozni. Mi a jó francba keveredtem? Persze, szerette volna újra látni Alice-t. Végre talált egy nőt, aki több volt, mint bámulatos.

Ismét az órájára nézett.

- És mi van, ha tovább tart, mint két óra? - kérdezte.

- Hogy mi? - nézett rá Barry közömbösen. - Remélem, elég sokáig vissza tudja tartani a lélegzetet.

Egy pillanattal később leértek a siló aljába, ahol a plató átcsúszott egy sokkal keskenyebb, függőleges járatba.

A visszhangzó sötétség összezárult a lift utasai fölött.

- Bejutottunk a nyúlüregbe! - jegyezte meg Leon.

KILENCEDIK FEJEZET

Az Umbrella vezérlőtermében a monitorokról eltűnt Wesker arca. Ada Wong az órájára pillantott. A mellette álló Alice is látta a számlapot.

01:58:01 - 01:58:00-01:57:59...

Két órán belül történnie kellett valaminek. Valami fontos, kritikus dolognak.

- Bent vannak - jelentette ki Ada, azután olyan közömbösen nézett maga elé, mintha meg se szólalt volna.

Alice rájött, Ada szemüvegének lencsái monitorként funkcionálnak. Ráösszpontosított az egyikre, és meglátta a szélére kivetített adatokat és az ábrát, ami mintha egy háromdimenziós, vonalas térkép lett volna. Talán a létesítmény térképe. Talán rajta van a menekülési útvonaluk...

Ada biccentett, majd Alice-re nézett.

Az akciócsoport semlegesíteni fogja az Umbrella ellenállását, azután találkozunk velünk, és kikísér minket innen.

- Milyen kedves! - Alice az ablakra nézett, ismét megcsodálta a kékeszöld víz kristályos ragyogását, a csúcsukon álló jéghegyeket.

A maga egyik barátja is a csapatta! van - közölte Ada. – Luther.

A név hallatán Alice-en kellemes borzongás futott végig.

Igen, életben van - bólintott Ada. - Los Angelesben vettük fel. Végignézte, mi történt az Arcadiával és magával. Innen tudtuk, hogy elfogták magát.

- Hogy találták meg?

- A levegőből viszonylag könnyen meg lehet különböztetni az embereket az élőhalottaktól. Beszéltünk vele. A partról nézte végig, hogy a V-22-esek rárontanak az Arcadiára. Tudta, hogy maga a hajón van. A messzelátóján keresztül látta, ahogy kihúzzák magát a vízből. Alice, most azonosak az érdekeink... Úgy gondoltuk, Luther West segíthet nekünk abban, hogyan viszonyuljunk magához, hogy egyezzünk meg. Miután elbeszélgettünk vele, azonnal vállalta, hogy teljesíti a kérésünket. Egyetlen kikötése volt: részt akart venni az akcióban. - Ada megvonta a vállát.

- És maguk nyomon követték a V-22-csckct. Egészen idáig?

- Igen. Az Umbrella Egyesig.

Alice fontolóra vette, hogy esetleg feltesz még néhány kérdést, hogy addig faggatózik, amíg sikerül jobban megismernie Ada és Wesker tervét, de aztán arra gondolt, valószínűleg nem kapna egyenes válaszokat. Ha viszont csendben marad, ha nem heveskedik, inkább figyel, esetleg többet megtudhat, Ada vagy Wesker talán elszólja magát.

- Ez most azt jelenti, hogy itt várjuk be a mentőosztagot? - kérdezte.

Ada az órájára nézett.

- Addig várunk, amíg kell. Ha eljön az idő, elindulunk és találkozzunk velük. Sokáig nem időzhetünk...

Jill egy sorozatlövő pisztollyal a kezében keresztülvágott a tokiói Shibuya-kereszteződés életnagyságú modelljén; a 109-es áruház másolatának bejárata fele vezette a szakaszát. A kocsik eltűntek, de Jill tudta, az előző, felhatalmazás nélkül végrehajtott műveletet követően még mindig vannak a közelben élőhalottak.

- Erősödnek a hőjelzések jelentette Carlyle a kezében tartott infravörös nyomkövető apró monitorára nézve. - Közeledünk. Úgy látszik, a vezérlőben vannak.

Jill felmordult. Nem örült a dolognak, de ez legalább magyarázatot adott arra, hogy a Kontroll miért nem válaszolt. A mennyezetten végigfutó csövekből úgy csöpögött a víz, mintha valódi, szemerkélő cső lenne. Jill körbenézett; meglepte, milyen tökéletesre sikeredtek a városi környezetek, az aprólékosan kidolgozott jelenetek. Az emberek, a mesterséges emberek, akiket használtak, szimpla gyalogok voltak, mit sem sejtő statiszták, akiknek halvány fogalmuk sem lehetett arról, milyen sorsot szántak nekik. Vajon mit mond nekik a cég, mielőtt kihajtja őket a vágóhídra? töprengett Jill. „Színészi jellegű munka. Csak játsszák el, hogy menteni próbálják az életüket. Ez minden...” Megrázta a fejét. Ez nem az ő szakterülete volt, rá a hírszerzés és a katonai jellegű operatív műveletek végrehajtása tartozott. Mással nem kellett foglalkoznia; mással nem akart törődni. Az Umbrella rejtélyes módon működött, ezzel ő is tisztában volt, de meg se fordult a fejében - mert a szkarabeusza gondoskodott arról hogy megkérdőjelezze a célokat, a megoldásokat.

- Figyelem! - kiáltott fel Carlyle. Élőhalottak közelednek!

Jill sóhajtva pozícióba emelte a pisztolyát. Talán mégis a hosszabb utat kellett volna választaniuk; ha azt teszik, most nem kellene szembenézniük ezzel. Persze nem lehetett gond, a szakasz komoly fegyverzettel rendelkezett, az élőhalottak esetében pedig so-

sem kellett trükköktől tartani. Egytől egyig ostobák voltak. Veszélyesek. ez igaz, de hülyék.

Nem kellett muníciót pazarolnia a feléjük rohanó sovány, fekete bőrű férfira: Carlyle egyetlen fej lövéssel letérhette a támadót. Az összeroskadó lény szétzúzott koponyájából vér fröccsent a lábára. Dühös lett; éppen aznap reggel pucolta ki a bakancsát.

A pisztolyát egy másik élőhalott felé fordította. Ez a zombi korábban nagymama kinézetű, tradicionális ázsiai öltözetet viselő idősebb japán hölgy volt, most azonban kiguvadó, tejfehér szemekkel, eszelős üvöltéssel támadott. Az arca olyan torz volt, mint egy kabuki démoné.

dili első lövedéke a hölgy fogai közé robbant be, vagyis túlságosan alacsonyra ment. A lény megtántorodott ugyan, de pillanatok alatt összeszedte magát, és folytatta a támadást. Jill bosszúsan meg rántotta a ravaszt, és ezúttal már eltalálta a célt. Az élőhalott agyveleje szétfröccsent, a test előredőlve terült el. Jill könnyedén átlépett fölötte, és a szakasza élén haladva, újabb célpontot keresve továbbment a kereszteződésben. Nem kellett ismét használnia a fegyverét: az emberei elintézték a rájuk rontó élőhalottakat.

- Gránát! - kiáltott fel Carlyle, és egy közeledő csoport felé hajította a robbanószerkezetet.

A gránát hat élőhalottat robbantott át a nemlétbe. A szakasz többi tagja nem nyúlt ilyen brutális eszközhöz, ők inkább a pontos fej lövésekkel szedték le a támadókat nagyjából olyan szakszerűséggel és hatékonysággal, ahogy a profi kertész végzi a kaszálást.

Csupán néhány támolygó lény maradt talpon. Nem hagyták abba a támadást, de jelentősen lelassultak, mert újra és újra megbotlottak lelőtt társaik tetemében. A szakasz tagjai nem foglalkoztak velük, tovább nyomullak előre a 109-cshcz.

Megérkeztek a tárva-nyitva álló bejárathoz. Gondolkodás nélkül beléptek.

- Ezt nézze meg! - kiáltott fel Alice.

Az egyik monitor Jill Valentine-t mutatta, aki egy szakasz rohamosztagos élén a vezérlőterembe vezető folyosón haladt.

- Errefelé jönnek - mondta Ada. Gyorsan lezárta az ajtót, és megváltoztatta a nyitókódot, de tudta, a támadók más módon is bejuthatnak a terembe.

A monitoron tisztán látszott, hogy Jill belenéz az egyik biztonsági kamerába úgy bámult a lenesébe, mintha tudná, hogy Alice őt figyeli. Alice felfedezte a nő mellén lévő szkarabeuszt. Tehát erről van szó., Ez az oka annak, hogy Jill az Umbrellának dolgozik, hogy vállalta a vállatásomat... Jill agyát, gondolatait, akaratát már a cég irányította.

Az egyik rohamosztagos megérkezett az ajtóhoz. Elővett egy flexet, nekilátott a fémlemez szélvágásának. Szikrák záporoztak a folyosóra, a falra. Alice és Ada az ajtóra nézett. Mindketten tudták, a rohamosztagosok hamarosan leküzdik az akadályt, eltakarítják az útból a torlaszt.

Alice kérdőn pillantott Adára.

Ada a csuklóján lévő, a hátralévő időt mutató órára nézett, és bólintott.

- Menjünk! - mondta Alice határozottan.

Ada a konzolokhoz lépett, amelyek előtt, a székekben még mindig ott heverték a halott technikusok. A gallérjánál fogva megragadott két hullát, lerántotta őket a padlóra, és kurta fej mozdulattal jelzett Alice-nek.

Alice elfoglalta az egyik széket, cs Adára nézett, aki gyorsan el-kattintott néhány kapcsolót, beütött pár parancsot. Ada széke és konzolja lejjebb ereszkedett, viisszasüllyedt a padló alá.

Az ajtón rés keletkezett, amely egyre hosszabb, egyre szélesebb lett; a vágás szélén izzóit a fém. Ez azt jelentette, hogy elérkezett az idő, a harc vagy a menekülés pillanata. Alice-nek semmi oka sem volt arra, hogy vállalja a küzdelemmel együtt járó kockázatot, és valójában nem akarta megölni Jillt. Tudta, egykori barátnője nem ura önmagának, nem ő hozza a döntéseket, nem ő irányít - addig semmiképpen sem, amíg az a szerkezet ott van a mellén.

Alice villámgyorsan elvégezte a megfelelő műveletet, aminek hatására az ő széke és konzolja is a padló alá süllyedt. Néhány másodperccel később egy másik helyiségben találta magát.

Allex szétvágta a zárszerkezet utolsó fémrúdjaait, az acélajtó végre kitárult, A szakasz parancsnoka előtt a szabályzatnak megfelelően - két rohamosztagos ugrott be a terembe.

- Tiszta! - kiáltott fel az egyik.

- Biztosítva! - jelentette a másik.

Jill Valentine fegyverrel a kézben lépett be a vezérlőbe. A konzolok közül kettő hiányzott, az üres helyeken két halott technikus feküdt. Egyikük fejéről lecsúszott a sisak.

Nem találok a keresett személy nyomát - mondta Rain,

Játsszák vissza a biztonsági rendszer felvételét! - adta ki a parancsot Jill.

- Máris! - felelte egy másik rohamosztagos. Levette a sisakját, de mielőtt munkához látott volna, megvizsgálta a halott technikusokat. - Egyetlen lövés... Orgyilkos stílus.

Bárki is végzett velük, meglepte őket - gondolta Jill. És átkozottul jó lövész volt, ha ilyen gyorsan ennyire pontos lövéseket tudott leadni.

A katona megtalálta és visszapörgette a teremben elhelyezett kamerák által rögzített képeket. Megállította a felvételt. A monitoron Alice-t és Adat lehetett látni.

- A keresett személy itt járt, és most már társa is van.

Még jobban visszatekerte a felvételt, lenyomta a lejátszás gombot. A monitoron a konzoloknál dolgozó technikusok látszottak, aztán megjelent Ada Wong. A technikusok közül senki sem vette észre. Ada tökéletes precizitással és meghökkentő gyorsasággal végzett a konzolok előtt ülőkkel. Miközben sorra golyót eresztett a maszkok szemnyílásába, a legcsekélyebb érzelem sem tükröződött az arcán. A mészárlás csupán néhány másodpercig tartott.

A rohamosztagos ismét előrébb tekerte a felvételt, egészen addig a pontig, amikor Alice és Ada találkozott, amikor Wesker arca megjelent a háttérben lévő monitoron. Jill szkarabeusza pontosan azt látta, amit a nő. Kommunikált egy központi komputerrel, majd megjelenített Jill látóterében egy üzenetsort: „Ada Wong. Státus: renegát. Albert Wesker. Státus: renegát.”

- Ada Wong - mondta Jill. - Ő az árulónk. Bizonyára csatlakozott a kiugrást elkövető Weskerhez.

- Ez még nem minden - mondta a Rain nevű rohamosztagos, és rámutatott egy másik monitorra, amelyen Leon és csapata jelent meg. - Behatolók! Éppen most hagyták maguk mögött a tenger-alattjáró-dokkokat, A tesztcsarnokok irányába tartanak.

- Azért jöttek, hogy segítsenek a foglyunknak - állapította meg Jill. - Katona...

- Igen, asszonyom?
- Szervezze meg a vendégeink fogadását
- Értettem, asszonyom!

Miközben a rohamosztagosok elindultak, hogy teljesítsék a kapott parancsot, Jill elgondolkodva a két hiányzó konzol helyen tátongó nyílásokra nézett.

A fémfalú, alacsony mennyezetű, ablaktalan alsó vezérlőben megvolt a helyük azoknak a süllyeszthető-felemelhető konzoloknak és komputereknek, amelyek pillanatnyilag a felső helyiségben álltak; az egyik fal előtt további gépek és berendezések zümmögtek.

A bee összehúzta magát a konzol előtt, moccanni sem mert. Oda-fent gyanúsan nagy lett a csend.

Összeszedte a bátorságát, és felpattant a helyéről. A következő pillanatban golyók verték végig a konzolt. Alice látta, ha a helyén maradt volna, ezek a lövedékek cafatokra szaggatják a fejét, felnézett. A mennyezeten tátongó nyílásban megjelent egy maszkos fej, Alice felemelte a fegyverét, megeresztett egy sorozatot, a maszkos fej visszahúzódott - Alice nem tudta eldönteni, eltalálta-e a célpon- tot, vagy sem.

- Alice! - szólította meg fentről egy ismerős hang. - Adja meg magát, és ígérem, nem esik semmi...

A helyére csúszó mennyezeti panel félbevágta a mondatot. A félhomályban Alice látta, Ada leveszi a kezét egy kapcsolóról.

- És most hová? - kérdezte Alice, miközben megpróbálta kicsi- pegetni az arcbőréből a szétlőtt monitorból származó apró szilán- kokat.

Ada elindult a helyiség hátulsó része felé.

Ide. Gyorsan! - Ada felkapott egy szerszámot. Gyorsan, mielőtt még szétrobbantják a mennyezeti panelt! Az alsó folyosóra nem mehetünk, Jill Valentine már biztos odaküldte az embereit. Behúzódott a sarokba, és nekilátott, hogy a szerszámmal eltávolítsa a padlón lévő fém csapóajtót rögzítő csavarokat.

Alice behúzódott Ada mellé. Miután a csavarok kicsúsztak a helyükről, a csapóajtó magától hátralendült. Egy fémlétra volt alatta.

Ada és Alice gyorsan mászni kezdett az alattuk világító diffúz vörös fény irányába...

A tömör sziklatömbből ki vájt, barlangszerű helyiség egyike volt a létesítmény szovjet eredetére utaló részleteknek. A huzatos csarnok falára jó magasan cirillbetűs feliratokat festettek; az Umbrella tizenhetes szakaszának belépő tagjai közül senki sem tudta elolvasni a szöveget,

A rohamosztagosok lövésre készen tartott fegyverrel, apró porfelhőket rúgva, villámgyorsan vonultak be. Mögöttük a kapitányuk is belépett.

- Utasítás érkezett Valentine parancsnoktól - mondta. - A létesítményt teljes mértékben le kell zárni!

- Uram! - lépett előre a kommunikációs specialista. - A kettes lift mozgásban van. Engedély és felhatalmazás nélkül.

- Jelentse a központnak! - felelte a kapitány. - Derítse ki, kik vannak a fülkében!

- Már megpróbáltam, uram, de a felszínről nem érkezett válasz.

A kapitány összeráncolta a homlokát. Sejtette, ez mit jelent: valaki szabotázszt követett el a jeltovábbítók ellen. Felemelte a kezét, a csarnok stratégiai fontosságú pontjaira mutatott.

- Védelmi formáció!

A rohamosztagosok késlekedés nélkül végrehajtották a parancsot. Nchányuk körbe rendeződve lőállásba helyezkedett a liftakna előtt. Ujjaik ráfeszültek a fegyverek ravaszára - már csak egy leheletnyi mozdulatot kellett tenniük ahhoz, hogy tüzet nyissanak.

Célt megkeresni, ha megvan: tűz! - mondta a kapitány.

A lift gigantikus platója egyre közelebb került a szint padlójához. Még eltakarta a sötétség, de a levegőben, azon a helyen, ahol meg kellett jelennie, már ott cikáztak a célzólézerek vörös vonalai.

A plató egyre lejjebb ereszkedett...

Senki sem volt rajta.

- Ez üres, uram...

Hirtelen több, egymást követő, fülsiketítő robbanás rázta meg a levegőt. A plató aljáról előrepattanó rugós aknák a rohamosztagosok között és fölött aktiválódtak, a szétfröccsenő repeszek szét-hasogatták, összevagdosták a félkörben térdelő rohamosztagosok testét.

Abban a pillanatban, ahogy a plató leért a liftakna aljára, megjelentek a behatolók, akik addig hátrahúzódva, a széles fémlemez túlsó végében hasaltak. Olyan ügyesen húzták meg magukat az árnyékok között, hogy a rohamosztagosok kapitánya csak akkor látta meg őket, amikor vigyorogva, fegyverrel a kézben előrevetődtek.

Az egyik behatoló a rohamosztagosok felé hajított valamit. Egy másodperccel később a tárgy felrobbant. Gránát futott át a kapitány agyán egyetlen pillanattal azelőtt, hogy a repeszeket helyettesítő apró, fémhorgokkal és -tövisekkel ellátott golyók felhője rázuhogott az embereire.

A detonáció ereje hanyatt taszította a kapitányt. A padlón fekve mozdulni próbált, de azonnal rájött, hogy ezzel talán nem kellene próbálkoznia. Az egyik golyó átütötte a hasfalát, keresztülhatolt a belein, a fémhorog beleakadt a gerincoszlopába.

Az életben maradt rohamosztagosok védekezni próbáltak, de a tűzharc szármalmasan rövid volt. Ahogy a csend ráborult a csarnokra, a kapitány fülét megütötte a behatolók hangja. Hallotta a szavakat, de egyet sem értett közülük, miközben azért küzdött, hogy magába ne szippantsa a fájdalom, a káosz és a sötétség légüres tere.

- A tengeralattjáró-dokkok itt vannak előttünk - mondta az egyik férfi.

- Barry, mi kelten megyünk előre...

- Már csak egy óránk és negyvenöt percünk maradt! szólalt meg egy harmadik hang.

Én is ismerem a számokat, Luther, semmi szükség arra, hogy...
Az Umbrella kapitánya nem hallott több szót, már csak a fülét
betömő, az agyát elárasztó, egyre magasabbra csapó fehér zajt ér-
zékelte, amelynek forrása nem lehetett más, csakis az érkező halál.

TIZEDIK FEJEZET

A vészjelző fények vörösében fürdő, körülbelül ötven láb hosz-
szú, szűk szervizjárat egy alumíniumból készült, ormótlan hő- és
légkondicionáló berendezésekkel telezsúfolt helyiségbe vezetett.
Ada és Alice a fém létráról ledobbantott a betonpadlóra. Körbenéz-
tek. A mennyezeten úgy nyújtózkodtak a csövek, mintha egy gigan-
tikus robotpolip karjai lennének, az ezüstszerű gépeken jelzőlám-
pák villóztak.

- Remélem, nem tévedtünk el jegyezte meg Alice.

Ada megrázta a fejét. Az órájára nézett.

- Nem, nem tévedtünk el, csak éppen... egy kicsit késésben va-
gyunk. El kell jutnunk a másodlagos találkozási pontra, még hozzá
gyorsan! - Elindult a terem túlsó oldala felé, A meleg levegőben
ipari tisztítószeres szaga és halvány gázbűz érződött. Ada a létrával
szemközti falnál lévő, felfelé vezető lépcső előli állt meg. Ezen
most felmegyünk, elhaladunk egy szervizszoba előtt, végigmegyünk
egy folyosón, A Times Square-re fogunk megérkezni.

Öt perccel később már ott is voltak.

Ez nem a Times Square - gondolta Alice. Ez csak volt a Times
Square. Vagyis... így nézett ki. Valamikor...

- New York - mormolta.

Ez a Times Square leginkább egy elfeledett háborús zónára ha-
sonlított. Az úttesten, a járdákon testek feküdtek. Némelyik megpró-
bált arrébb kúszni. Autók lángoltak, sok az oldalára fordulva égett.
Az egyik kocsikeresztültört egy kirakatot. A felfordított szemete-
sekből kiömlött hulladékot mesterséges szél sodorta el Alice és Ada
mellett.

A magasban a csillagtalan „éjszakai égbolt”, vagyis a távoli mennyezet sötét lett. A neonreklámok némelyike még működött, előírás-szerűen villogott. Egy hatalmas kivetítőernyőn csinos táncosnők emelgették a lábukat, a hirdetőtáblák körül fénypontok kergették egymást. A villany újságon gazdasági információk jelentek meg; az adatok egy olyan tőzsdéről származtak, ami a valós világban már nem létezett.

- Erre - mondta Ada. - Még két teszthelyszínen kell átvágnunk ahhoz, hogy kijussunk.

Alice követte a nőt, de közben folytatta a szemlélődést.

- Mi oka lehet az Umbrellának arra, hogy még mindig folytassa ezeket a teszteket?

- A cégnek eleinte csupán az volt a célja, hogy eladja a biológiai fegyvereit, most azonban már tanulmányozni akarják a vírust, meg akarják tudni, hogyan lehet visszafogni, kontrollálni.

Kontrollálni? Alice megrázta a fejét. Las Vegasban már látott hasonlót, az Umbrella akkor is erre törekedett. Akkor különleges módon kondicionált élőhalottakat eresztettek szabadon, olyan lényeket, amelyeknek elvileg katonaként kellett volna funkcionálniuk. Kiderült, hogy a „bakák” és a többi élőhalott között csupán elhanyagolható különbségek vannak.

Mit akarhat még az Umbrella? A civilizációt már elpusztította. Lehet, hogy most egy torz civilizációkarikatúrát szeretne létrehozni. Talán egy új, az előzőtől eltérő emberiséget próbál megteremteni a T-vírus segítségével. Néhány új társadalmi osztályt akar kialakítani, egy olyan rendszert, amelyben a legalsó szinten a kontrollált élőhalottak, a legfelsőn a vírussal átformált, mutáns szuperemberek lennének, középpütt pedig a maradék volna. A maradék: mindenki más...

Alice hirtelen nem talált más magyarázatot az Umbrella tevékenységére, és igazság szerint ebben a tervben sem fedezett fel sok logikát. Persze ki mondott olyat, hogy az Umbrella tervei ésszerűek? Még az is elképzelhető volt, hogy az a bizonyos valaki, aki a cég vezetőjének nevezhette magát, éppen olyan pszichotikus, mint a világ, amelyet az Umbrella megteremtett.

Közvetlenül a fejük fölött fény villant. Alice a nyakát tekergetve felnézett, és látta, sorban felkapcsolódnak a távoli mennyezetbe beépített óriási reflektorsorok. A mesterséges éjszaka villámgyorsan adta át a helyét a mesterséges nappalnak.

- Mi folyik itt? - kérdezte Alice.

Ez a jelenet vége magyarázta Ada, és átlépett egy hangosan nyöszörgő asszony fölött. A scénáriók ritkán hosszabbak egy óránál.

Alice ismét felnézett. Kezdte elveszteni a valóságérzetét. A „Times Square” fölött megjelent egy óriási, kivilágított tető, amitől a hely hirtelen olyan lett, mintha egy gigantikus díszletekkel telepakolt színpad lenne. Alice fanyar mosollyal megcsóválta a fejét.

- Menjünk tovább! - mondta Ada.

- Már egészen közel lehetnek hozzánk - felelte Alice. - Mindémiit kamerák vannak... Biztos látták, hogy bejöttünk ide. - Megemelte a fegyverét. Talán az lenne a legjobb, ha elrejtőznénk, és méltó fogadtatásban részesítenénk őket.

- Erre nincs idő.

- De ha esetleg... - kezdte Alice, de valami hirtelen megragadta a jobb bokáját. Ösztönös mozdulattal kiszabadította a lábát, és így éppen sikerült elkerülnie, hogy egy élőhalott a lábszárába harapjon.

Az élőhalott az utcaseprők jellegzetes overallját viselő, természetes férfi volt. Kerek arca lilás-fekete volt, a szakállába alvadt vérrögök tapadtak. Négykézláb állt, hangosan morgóit és hörgőit - úgy nézett ki, mintha egy ember és egy kutya szerves anyagból létrehozott, torz ötvözete lenne. Meghökkenítő sebességgel mászott Alice felé. Mozgás közben felmordult, megnyalta az ajkait. Tejfehér szemét a nőre meresztette.

Alice gondolkodás nélkül felemelte a fegyverei, és leadott egy célzott lövést a két szemgolyó közé. A golyó szétrobbantotta az élőhalott utcaseprő agyát. A vicsorgó szájából még kiszakadt egy utolsó, nyüsztő hang, a test még megrándult egyszer-kétszer, de azután mozdulatlaná dermedt.

A nő a tetemet megkerülve követte Adát, aki hátra se fordult, úgy ment tovább, mintha nem jutna el a tudatáig a közjáték. Alice bízott benne, nem fog rákényszerülni, hogy megölje őt. Valahogy meg-

kedvelte, tisztelte a képességeit, és azt a szívós eltökéltséget, amivel rendelkezett, bár még mindig furcsállta, hogy azonos oldalon állnak. Az utóbbi időben érdekes társakat szerzek - gondolta. Ada. Albert Wesker... Vajon már Weskert is a szövetségesemnek kell tekintenem? A gondolat feszültté tette. Összeszorította a fogat. Nem! Őt semmiképpen sem, de egyelőre... Úgy döntött, egyelőre az a leghelyesebb, ha Wesker elhiszi, nem kell tartania tőle.

Dori az egyik kocsi alatt lapulva figyelte a továbbhaladó Alice-t.

Ez most tényleg ő, vagy csak az Alice-klónok egyike?

Rövid töprengés után arra a következtetésre jutott, a valódi Alice-t látja, bár nem tudta volna meghatározni, miért gondolja, miért érzi így. Talán a nőből sugárzó magabiztosság volt az oka. talán a stílusa, a mozgása, ami arról tanúskodott, hogy már sok mindenben átment, komoly tapasztalatokkal rendelkezik. Vagy talán a szemében csillogó intelligencia bizonyította, hogy valóban ő az, az eredeti Alice? Ez ő! Tényleg ő! A legendás Alice Abernathy! Dori a legszívesebben előmászott volna, hogy megszólítsa a valódi Alice-t. hogy elbeszélgessen vele, de aztán eszébe jutott, a nő valószínűleg élőhalottnak nézne, és lepuffantaná, mielőtt egyetlen szót kiejt a száján.

Dori egészséges, tizenöt éves lány volt, valódi ember, nem zombi, viszont meglehetősen véres volt az arca. Vértoltok barnállottak elpiszkolódott ruháján is. Sajnos túl közel állt ahhoz az élőhalotthoz, amelyiket elcsapta az az elszabadult kocsi.

Egyébként is, JudyTech az mondta, senkivel sem szabad kapcsolatba lépnie. „Ne kezdeményezz, csak akkor beszélj, ha megszólítanak. Ha rákényszerülsz, hogy válaszolj, úgy csináld, ahogy tanítottam/” Dori jól emlékezett arra, hogy JudyTech mikor beszélt neki először Alice-ről. A klótenyésztőben, a negyedik tudatbetáplálás alatt került sor a dologra. Mielőtt felkeltette őt egy-egy betáplálásra, JudyTech mindig megvárta, hogy a biotechnikusok és monitorozó 'botok átvonuljanak a létesítmény más részébe.

JudyTech a megszokottól eltérő módon végezte a műveletet. A technikusok általában odaléptek a tartályhoz, és anélkül hogy fel-

ébresztették volna a tápláló folyadékban lebegő ki őnt, beindították a mesterséges emlékek és az alapvető működéshez szükséges képességekre - például a járásra vonatkozó információk betáplálásai. A biointerface az adatsorokat átküldte az elektródákba, amelyek neurális jelekké alakították a kapott anyagot. Az információkat különleges proteinek segítségével nyomtatták bele az agyba.

A klónok semmit sem tudtak erről a folyamatról, Dori azonban - JudyTechnek köszönhetően - pontosan ismerte a részleteket. Judy egy olyan régi hangkondicionáló rendszert használt, amit már hosszú ideje elavultnak tekintettek, ám Dori az agyába táplált lingvisztikai adatbázisnak köszönhetően megértette, mit mond.

Eleinte nem értett meg mindent, de aztán JudyTech (arra hivatkozva, hogy fel kell készülnie a tesztszinteken elvégzendő feladatra) kieresztette őt a tartályából. JudyTech kivárta a megfelelő alkalmat, és titokban elkülönítette őt a többi klontól; átvitte a létesítmény egyik használaton kívüli helyiségébe. A szoba a legalsó szintek egyikén volt, abban a zónában, ahol korábban tartani kellett az élőhalott-kontaminációtól. Kiderült, már jó ideje megszüntették a tertőzés veszélyét, ráadásul JudyTech alaposan átalakította a kiválasztott helyiséget, amely ennek köszönhetően olyan lett, mint egy tipikus kamaszlány tipikus hálósobája.

JudyTech beszerzett néhány egyszerű komputeres játékot, hogy Dori el szórakozhasson; beszerzett egy halom képet a világról, és nekilátott a klón tanításának. Elmagyarázta Dorinak, hogy ő is azon kevés nem-klón emberek közé tartozik, akik megmaradhattak a létesítményben; elárulta, mindig is szeretett volna gyereket, de sosem volt lehetősége arra, hogy szüljön. Elmondta, hogyan döntötte el, hogy Dori lesz a kislánya. Nem tetszett neki, ahogy az Umbrella a klónokkal bánt, úgy gondolta, a tenyésztett embereknek is esélyt kellene kapniuk arra, hogy normális, jobb életet éljenek. Ezt azért is fontosnak tartotta, mert „alulnépesedettnek” tartotta a világot. Sokat beszélt arról, hogy eljön a nap, amikor Ők ketten, anya és lánya elhagyják az Umbrellát, megszöknek, és egy olyan helyen fognak letelepedni, ahol nem kell tartaniuk sem a cégtől, sem az élőhalottaktól.

Sokat mesélt Dorinak egy bizonyos Alice Abernathyról, a legendáról. Elmondta, sikerült betörnie az Umbrella adatbázisába, ahol összegyűjtötte az Alice-re vonatkozó adatokat. Mesélt Dorinak az élőhalottakról és a tesztcsarnokokról is. Megmutatta a csarnokokban készült filmeket, és meséli a szkarabeuszokról is.

A biotechnikusok és a magasabb szintű tudományos munkát végző személyek nem kaptak szkarabeuszt. Ők voltak azok, akik megtervezték ezeket a szerkezeteket, akik felhelyezték őket az emberek testére. JudyTech elmondta, ha a szükség megkívánta, még a hozzá hasonló munkatársakra is felszerelték a tudatirányító egységeket; ez volt az egyik oka annak, hogy gondosan el kellett tüntetnie minden nyomot.

Dori félt ettől az egésztől. Amíg a tartályban lebegett, nem voltak valódi érzései - nem is lehettek, ehhez túlságosan leszedáltak de miután kikerült onnan, amikor már nem gyógyszerezték folyamatosan, megtapasztalta a félelmet, a dühöt, az aggodalmat és a szeretetet is. Kezdte megérteni, mit jelent az, amit JudyTech szokott mondogatni arról, hogy ők kelten kötődnek egymáshoz.

„A világ szomorú és magányos helyé változott mondta egyszer JudyTech. A túlélők már egymásban sem bíznak. Igazság szerint senki sem bízik senkiben. A családok többsége megsemmisült, ezért az, ami kettőnk között, közted és köztem létezik, nagyon ritka és nagyon drága kincs...”

A tizenkét órás szolgálat letelte után JudyTech mindennap lement a titkos szobába, ahol fizikai és mentális képzésben részesítette Dorit. A kislány a szokásos betáplálással megkapta az Alice anyagából kimásolt atletikus képességeket, de ezek aktiválását kizárólag tényleges edzéssel lehetett elérni. A programozásnak köszönhetően Dori egyetlen óra testmozgással olyan eredményeket tudott elérni, mint egy normál személy egyhavi kemény edzéssel.

Dori jól érezte magát a titkos szobában, egy napja azonban valami furcsa érzés vett erőt rajta, nyugtalanná vált. Csinálni akart valamit, valami olyasmit, amit még soha, ezért kiszökött, hogy felderítse a világot. Mivel „utcai ruhát” még nem kapott, egy olyan kezslábast vett magára, amelyet a klónok szoktak viselni a gyakorlatozás során. Talált néhány hosszú létrát, ezeken feljutott a laborató-

riumok szintjére. Leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy beszélgessen más klónokkal. Amikor a biotechnikusok felfedezték a jelenlétet, eljátszotta, hogy ő is éppen olyan kábult, mint a szédült klónok.

A klónok éppen sorba álltak valamiért. Amikor sorra került, a többiekhez hasonlóan Dori is kapott valami ruhát, amit fel kellett vennie. Mire észbe kapott, a többiekkel együtt kiterelték egy folyosóra, majd egy kinyíló ajtón keresztül a Times Squarc-re.

Bizonytalanul álldogált egy darabig, aztán a közelében egy nő, majd egy fiatal fiú is átváltozott, és terjedni kezdett az élőhalott-vírus. Dorit meglepte a dolog, de tudta, mit kell tennie. Fedezéket keresett magának egy kocsni alatt. Csak egyszer próbált előmászni, de rosszkor. Ahogy előbújt, egy taxi a közvetlen közelében gázolt szét egy élőhalottat. Annyira megijedt a ráfröccsenő vértől, hogy visszacsúszott az autó alá.

Aztán valamivel később meglátta Alice-t és a másik nőt. Utánuk akart menni, de végül lelett erről. Tudta, ha ezek ketten magukkal vinnék, örökre el kellene szakadnia JudyTechtől. Ezt sosem tudta volna megtenni. JudyTech volt az oka annak, hogy még nem sorvadott el benne a remény.

- Én nem csak egy nyomorult klón vagyok! - gondolta indulatosan. Be fogom bizonyítani a világnak!

Nem követte a két nőt, a kocsni alatt maradt, és csak jó húsz perccel később mászott elő. Körbenézett és elindult, hogy megkeresse az anyját.

Az öt férfi végighaladt az liftakna aljától a tengeralattjáró-dokkokig vezető hosszú betonfolyosón. Ahogy megérkeztek a céljukhoz, Leon jelzett a társainak, hogy keressenek maguknak fedezéket, és a kapun keresztül tartsák szemmel a gigantikus, félhomályos csarnokot. Amikor látta, hogy a többiek elhelyezkedtek, belépett a kapun, és egyik fedezéktől a másikig osonva megkezdte a csarnok felderítését.

Luther megpróbálta követni a tekintetével Leont. Többször is szem elől tévesztette; előfordult, hogy csak a kis párafelhőt látta, amivé a leheleté a hideg csarnokban változott.

A csarnokban hat dokkrekeszt építettek ki; a hatból kettőben egy-egy hatalmas, szovjet gyártmányú tengeralattjáró állt. Az egyik körül két maszkos rohamosztagos serénykedett, a jelek szerint a toronyában akartak kiépíteni egy géppuskafészkét.

A katonák háta mögött hirtelen megjelent egy alak. Luther álmélkodva figyelte Leont; sosem hitte volna, hogy létezik ember, aki képes ilyen gyorsan és nesztelenül mozogni. Leon felemelte hangtompító pisztolyát, és leadott két gyors lövést. Mindkét rohamosztagos a tarkójába kapta a golyót.

Amint a testek összerogytak, Leon jelzett a többieknek, hogy előjöhetnek.

Luther belépett a hatalmas csarnokba, és úgy elképedt a látványtól, hogy ösztönösen felfütyentett.

A mennyezeten elhelyezett lámpák erőtlén, valahogy szürkés fényt szórtak a magas betonfalakra, amelyeken vérfoltokként vöröslőit a belsejükben elhelyezett beton vasak rozsdája. A szovjet gyártmányú, felújított és átalakított tengeralattjárók az Umbrella Corporation színeit viselték magukon: mind a kettőt vörös-feketére festették. A hatalmas járművek szinte meg se moccantak; a több tonnányi fegyverzetet, gépet, üzemanyagot magukba foglaló gigantikus acéltestek nesztelenül lebegtek a víz színén. Vajon nukleáris fegyverekkel is rendelkeznek? tűnődött Luther. Nem tartotta valószínűnek, de nem is tudta kizárni a dolgot. Adódhatnak helyzetek, amikor nagyon jól jöhet, hogy az embernek van egy-két ilyen bárkája... Ide aztán hiába próbálnának utánam jönni az élőhalottak!

Szomorúan megrázta a fejét. Mennyit változott a világ! Az ember belép egy számára új helyre, meglát egy számára új dolgot, és rögtön azt nézi, hogyan segíthet neki az a bizonyos valami abban, hogy életben maradjon; azt nézi, hogy védheti meg az a tárgy, vagy bánni más az élőhalottaktól...

A többiek közben elindultak, hogy utolérjék Leont, aki már a tengeralattjárók mellett volt. Luther utánuk eredt; hamar utolérte őket, a futás azon kevés dolog közé tartozott, amikben mindig jó volt,

- Ezek aztán hajók! - szólalt meg, ahogy az első tengeralattjáró árnyékába ért.

Tájfün-osztályunk mondta Szergej. A legnagyobbak, amiket a szovjetek valaha építettek. Az Umbrella ezek segítségével juttatta el a biofegyvereit a föld különböző pontjaira. Természetesen észrevétlenül.

Honnan tud ilyen sokat az Umbrelláról?

Egy darabig én is a cégnek dolgoztam felelte Szergej. Egy murmanszki srác számára tökéletes munka volt, - Elgondolkodott, és hozzátette: Persze, most már inkább ifjúkori ballépésnek tartom a dolgot.

Luther felhorkant.

Maga dolgozott a rosszfiúknak, és mégis én vagyok az, akiben senki sem bízik meg? Megcsóválta a fejét. Valójában nem várt választ a kérdésre.

Szergej ránézett, megvonta a vállát.

Leon visszatért hozzájuk; az órájára nézett.

- Egy kicsit élénkebben! - mondta. - Már kilencven percünk se maradt.

Egy üres utca New York Cityben.

Azaz... Mégsem üres. Alice és Ada az úttest közepén, a sorsukra hagyott járműveket kerülgetve haladt előre.

- Mikor láthatom végre Luthert? - kérdezte Alice. Remélte, a hangja legfeljebb mérsékelt izgalomról árulkodik.

A csapásmérő osztaggal a következő helyszínen találkozunk - felelte Ada. - Addig egyedül vagyunk.

- Hát persze! Hogy másképp...? - mormolta Alice. Azóta, hogy magához tért abban a vidéki kúriában, Raccoon City mellett, jobbra egyedül volt, csak magára számíthatott.

Eltűnődött. Vajon van valaki az ottaniak között, akinek azóta is sikerült életben maradnia, aki még mindig normális, hús-vér embernek számít? Ne gondolj most erre! - ripakodott magára. Tapasztalatból tudta, az ilyen gondolatmenetek végén mindig a büntudat várja. A büntudat, amit amiatt érzett, hogy szerepe volt a T-vírus szétterjedésében. Amikor az Umbrella tudósai a Kaptárban kifejlesztet-

ték a biofegyverben felhasznált kórokozót, ő még a biztonsági szolgálat fejeként a céget védelmezte. Igaz, akkor még Fogalma sem volt arról, miben mesterkednek a tudósok és a nagy főnökök, de a tudatlanság sosem lehet mentség.

Nem sikerült megakadályoznia, hogy Spence szabadjára eressze a T-vírust a Kaptárban; nem sikerült megakadályoznia, hogy a kórokozó kijusson a Kaptárból, és áttérjedjen Raccoon Cityre; nem sikerült megakadályoznia, hogy a városból kiindulva az egész világon szétterjedjen. Tisztában volt vele, ostobaságot tesz, ha magát okolja a törtétekért, de az észérvek, a logikus magyarázatok ezúttal sem szüntethették meg az érzést.

Soha, senkinek nem beszélt az érzéseiről. Ha racionálisan szemlélte az esemény folyamatot, meg kellett állapítania, hogy személyesen ő semmiről sem tehet, ennek ellenére érezte a törtétek súlyát.

Nem sok olyan ember maradt, aki képes lett volna tenni valamit, bármit. Igazság szerint nem sok ember maradt életben. Az emberiség sorsa azon kevesek kezében volt, akik eddig megúszták. Nekik kellett magukra venni a terhet, a felelősséget, egyszerűen azért, mert helyettük senki sem hajthatta végre a feladatokat. Ebben a helyzetben senki sem kaphatott felmentést, senki sem találhatott kifogást arra, hogy miért akar félrehúzódni, miért nem akar pályára lépni, miért szeretne inkább az oldalvonalon túl maradni...

A T-vírusnak volt ellenszere. Ha a vitális inkubáció korai szakaszában bejutott a fertőzöttek szervezetébe, meg lehetett állítani, sőt vissza lehetett fordítani a beindult folyamatokat. Alice tudta, hogy létezik a szer, de egyelőre nem volt birtokában a formula. Úgy gondolta, ha sikerülne megszereznie, képes lenne arra, hogy megvédje az embereket a vírustól, és ezzel jóvá tudná tenni a múltban elkövetett bűneit - egyebek mellett azt, hogy az Umbrella szolgálatában állt.

Már többször elgondolkodott, vajon ebben a létesítményben tárolnak-e valamekkora mennyiségű ellenszert. Valószínűnek tartotta, hogy igen, de nem volt ideje arra, hogy megkeresse a készletet. Az Ada órája által mutatott érték vészjóslóan és kíméletlenül közelített a nullához...

Úgy belemerült a gondolataiba, hogy észre sem vette, lelassított; a vörös ruhás nő jó néhány léppel megelőzte. Ahogy felkapta a felét, valami megmoccan a látótere peremén. Balra fordult, és a rendőrökcsira nézett. Nem látta, mi moccan az autó körül, de átvillant az agyán, hogy a biztonság kedvéért oda kellene hajítania egy gránátot. Azonnal elvetette az ötletet - a robbanás zaja elárulta volna a rohamosztagosoknak, éppen merre vannak. A másik megoldást választotta: közelebb ment a kocsához.

A szélvédőt és az ablakokat belülről vér borította - nem igazán lehetett látni, mi van odabent...

Hirtelen kivágódott a kocsijátaja, egy élőhalott vetődött ki az első ülésről. Alice-t felkészületlenül érte a támadás, mielőtt lőhetett volna, a lény kiütötte a kezéből a fegyverét.

A fegyver a betonra csattant. Az élőhalott ujjai ráfeszültek Alice nyakára; lendületből hanyatt döntötte a nőt. Alice a hideg úttestre zuhant, és kétségbeesett igyekezettel próbálta távol tartani az arcától a szörny pofáját. Annyit látott csak, hogy az élőhalott valamikor nő volt a részleteket nem sikerült megfigyelnie. A torz testből förtelmes szag áradt; Alice öklendezni kezdett, Ahogy a lény előredőlt, kitátotta a száját, és töredezett végít fogaival megpróbált beleharapni Alice ajkába, a torkából még iszonyúbb bűz csapott a nő arcába.

Ahogy a mocskos ujjak mind nagyobb erővel szorították a torkát, Alice látóterében, mint apró legyek, fekete pöttyök jelentek meg. Összeszedte minden erejét, megragadta az élőhalott csuklóját, és nyögve, hörögve lefeszítette a nyakáról a kezeket. Ahogy feljebb emelte a karjait, sikerült eltolnia magától a még mindig előredőlő lényt, így távolabb kerültek az arcától a csattogó fogak, távolabb került a döggútra emlékeztető bűzt árasztó száj. Levegő után kapkodva megpróbált felülni, és közben heves mozdulattal oldalra rántotta az élőhalott kezeit. A lény egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát. Alice-nek ennyi is elég volt ahhoz, hogy miközben jobbra gurult, balra lökje a ránehezedő testet.

Alice talpra szökött, előkapta a pisztolyát, az előtte heverő élőhalott arcára nézett, célba vette a homlokát és...

Megdermedt a látvány okozta döbbenettől. A lény... A lény olyasvalaki volt, akit ismert. Egyszer. Valamikor...

Rain Ocampo!

Rain. aki mellette harcolt a Kaptárban, most egy elegáns kisestélyi szakadt, elrongyolódott maradványait viselte. Rain... Alice tudta róla, hogy meghalt; ő ölte meg, ő loccsantotta ki az agyvelejét, amikor a T-vírus élőhalottá változtatta.

Nem, ez nem lehet ő!

Pedig... A jelek szerint mégis Rain volt. Az a Rain, akit megölt. Az a Rain, aki kicsit más külsővel már abban a furcsa álomban is megjelent, amiben Todd és Becky szerepelt; abban az álomban, amit azelőtt látott, hogy felriadt és visszacsöppent a még borzalmasabb valóságba - abba a valóságba, amelyben az Umbrella Corporation tenger alatti létesítményében lévő vattacella foglya volt...

Rain, a zombi-Rain közben feltápászkodott, kivicsorította törött fogait, megeresztett egy hörgő üvöltést, és előre vetette magát. Alice reflexből cselekedett: néhányszor megrántotta a pisztoly ravaszát. Gyors egymásutánban Őt golyó vágódott Rain homlokába. A szétrobbanó fejű lény tántorogva hátrébb lépett, azután hanyatt dőlve bezuhant a rendőrkocsi nyitott ajtaján.

A jelek szerint időnként kénytelen vagyok megölni Raint gondolta Alice zavarodottan. Eddig kettő... Vajon még hányszor kell megtennem?

Ada lépett mellé.

- Mi történt? kérdezte. - Az arca olyan volt, mint egy tanítónőé, akinek már kezd elege lenni a nebulók csíny tevéseiből.

Alice lenézett Rain testére. A szétlőtt koponyából kiömlő, pillanatok alatt fekete, kocsonyás masszává változó vér nyúlósan, lassan csurrant le a betonra.

Ismerem őt magyarázta Alice. - Rainnek hívták. Rain Ocampónak. De... hogy került ide? - Értetlenül rázta a fejét. - Már évekkel ezelőtt meghalt...

Biztos ebben?

- Igen. Én öltem meg.

Pontosabban a T-vírus végzett vele tette hozzá gondolatban - én csak azt a valamit ölteni meg, ami lett belőle.

Ada végigmérte a hullát.

Ez nem ő jelentette ki. Csak valaki, aki úgy néz ki, mint ő. Mit gondol, az Umbrella kikkel népesíti be ezeket a díszleteket? Több száz embert pusztítanak el, valahányszor lefuttatnak egy szimulációt. Az ilyen feladatokra elég nehéz önkénteseket találni.

Klónok...

Pontosan - bólintott Ada. Az Umbrellának ötven standard modellje van. Amikor szükségük van utánpótlásra, kiemelik a mély fagyasztásból a megfelelő számú egyedet, és ellátják őket az alapvető emlékekkel. Mindig csak annyival, amennyi ahhoz szükséges, hogy megfelelő érzelmi reakciót adjanak az őket érő támadásra.

Rain arcára nézett. Az egyik teszt során ez a nő turistaként van jelen Pekingben, azután üzletasszonyként New Yorkban, később pedig..

Katonaként, aki az Umbrellának dolgozik - vágott közbe Alice.

Az Umbrella rohamosztagosai... Ők is klónok? Valamennyien azok?

- Természetesen - telelte Ada. - Mi lehet jobb, mint a klónok? Ok a tökéletes katonák. Korlátlan számban állnak rendelkezésre, nem tesznek fel kérdéseket, garantált a lojalitásuk. Ada elfordult, a kijárat felé indult.

Alice rövid töprengés után követte. Váratlanul emlékek szikráztak fel az agyában. Emlékek klónokról, akikkel találkozott, akik holtan feküdtek egy árokban, az Umbrella egyik bázisa előtt.

Alice-klónok voltak...

Alice-hullák. Rosszul lett, amikor rájuk nézett.

Egyszeriben minden eszébe jutott, minden részletet tel tudott idézni. Behatolt a létesítménybe, és talált egy laboratóriumot, ahol kizárólag Alice-klónok fejlesztésével foglalkoztak. Az Umbrellánál volt valaki, aki Alice megszállottjává vált. Dr. Sam Isaacsnak meggyőződése volt, hogy valami különleges van az Alice-génekben, valami olyasmi, amit fel tudnak használni a T-vírus tisztább, erősebb változatának kialakítása során; olyasmi, aminek hasznát vehetik a fertőzés ellenszerének kikísérletezése, valamint az intelligens élőhalottak megteremtése során. Dr. Isaacs számtalan Alice-klónt hozott létre, de később öt is megfertőzte a T-vírus, pontosabban az

egyik változata, amely valódi hús-vér szörnyeteggé, emberfeletti képességekkel rendelkező lényvé változtatta őt.

Dr. Isaacs fogságban tartotta az eredeti Alice-t - egészen addig, amíg az egyik Alice-klón végzett vele. Szörnyű halála volt: egy lézerháló kockázta fel a testét. Bizonyos értelemben Alice ölte meg, de valójában mégsem ő tette.

A klónok akkor pusztultak el, amikor Wesker felrobbantotta a tokiói létesítményt. Egyetlen Alice-másolat sem maradt életben. A testük abba az árokba, abba a tömegsírba került.

És most ismét előkerültek a klónok. A többségüket a halálba küldték - ezek valamennyien egy háborús játék, egy kegyetlen valóságshow szereplőivé váltak de voltak közöttük olyanok is, akiket arra programoztak be, hogy „katonaként” éljenek, és mindhalálig szolgálják a céget. Az, ahogy a klónokhoz viszonyultak, ahogy a klónokkal bántak, pontosan megmutatta, az Umbrella számára mit jelent az élet. A cég használta a klónokat, használta az embereket, lelkefurdalás nélkül vágóhídra terelte őket.

Vágóhíd?

A történetek után Alice azon se lepődött volna meg, ha kiderül, az Umbrella klónokkal biztosítja a neki dolgozók proteinutánpótlását.

Klónok mint élelem...

Mielőtt a T-vírus elpusztította a civilizáció nagy részét, sok esett a céges kultúrákról. Érthető, hiszen akkoriban a nagy és jelentős gazdasági társaságok határozták meg a modern világ paradigmáját, több ezer, sőt esetenként több millió ember életére gyakoroltak közvetlen hatást. A cégek között akadt néhány kifejezetten jóindulatú, de voltak eszelősek is.

Az Umbrella az utóbbi kategóriába tartozott. Szélsőségesen könyörtelen és kíméletlen volt, gyakorlatilag úgy viselkedett, mint egy technokrata sorozatgyilkos.

Alice rájött, már nem lenne elég, ha megszereznék a T-vírus elenszerét. Nem, amíg az Umbrella létezik. Biztos volt benne, csakis úgy lehet változást elérni, ha a cég egyszer s mindenkorra megsemmisül, ha irmagja sem marad.

A sorozatgyilkost ki kell végezni.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A vezérlőben félrehúzták és a falak mellé fektették a holttesteket, ahonnan majd a karbantartó 'botoknak kell eltakarítaniuk őket. Szer-
tartásra nem volt semmi szükség, veszteség sem ért senkit: onnan,
ahonnan ezek származtak, bármikor lehetett kapni helyettük hasz-
nálható embereket.

Jill dühödten nyomkodta a konzol billentyűit, sorban a monitor-
jára hívta a különböző helyeken felszerelt biztonsági kamerák által
közvetített, a rendszer által rögzített felvételeket. Megállította az
egyik jelenetet. A monitoron a Moszkva-tesztcsarnok egyik díszlet-
épületét lehetett látni. A több emelet magas építmény szemből, az
utca felől úgy nézett ki, mintha valódi lenne, pedig hipermodern
állványok, kábelek és drótkötelek bonyolult rendszere tartotta ösz-
sze az elemeit.

Egyetlen jel sem utalt arra, hogy a behatolók megfordultak ezen
a helyen. Ahogy szemügyre vette a díszletet, Jill nem érzett mást,
csak a csarnokokra jellemző teátrális hamisságot

Átváltott egy másik felvételre, amely a moszkvai „Vörös térről
készült. A tér üres volt, még élőhalottakat sem lehetett látni rajta,
Jill viszont úgy érezte, mintha kísértetek népesítenék be. Maga sem
tudta, miért (talán meri a létesítmény magját a szovjetek építették),
de ahogy a monitorra nézett, szinte látta a kommunisták katonai pa-
rádéit, a vörös, sarlós-kalapácsos lobogó alatt gördülő tankok hosz-
szú sorát, az alakzatban, dísz lépésben haladó katonákat. Eltűnő-
dött, vajon milyen lehet a valódi Vörös tér. Valószínűnek tartotta,
hogy az épületek nagy része rommá vált, hogy ott is mindent bebo-
rítanak a tisztára szopogatott, megrágcsált embercsontok, ott is élő-
halottak hörögnek és bömbölnek az egyre őrzítőbbé váló éhségtől...

A monitoron látható Vörös tér a régi pompájában tündökölt, pon-
tosan úgy nézett ki, mint Surikov és Juon festményein. Ép volt a
hagymakupolás Szent Bazil katedrális és az előtte álló Minyon-
Poharszkij emlékmű; épek volt a Kreml falai és a Kilajgorod jelleg-
zetes épületei, büszkén állt az elnöki palota...

Jill rájött, miért érzi úgy, mintha kísértetek mozognának az épületek (vagyis a díszletek) között. A köd! A talaj (vagyis a padló) fölön hideg ködpázmák és -felhőcskék lebegtek, amelyek formájukat változtatva időnként emberszerű alakokat vettek fel, hogy azután minden figyelmeztetés nélkül cafatokra szakadjanak és tovább gomolyogjanak.

Váljunk csak...!

Igen. A tesztcsarnok egyik peremén álló Feltámadás-kapu másán keresztül öt alak vonult be a térre. Öt, komoly fegyverzettel rendelkező férfi. Ahogy az egyik kamera látóterébe értek, Jill módosított az eszköz beállításán, ráközelített a behatolókra, és addig fokozta a hangerőt, amíg meghallotta, miről beszélgetnek.

Egy magas, fekete bőrű férfi az órájára nézett.

- Hatvan percünk maradt - közölte.

- Ennyire izgul, hogy újra láthatja a barátnőjét? - kérdezte az egyik társa.

- Ne aggódjon, a következő csarnokban már találkozhat vele - szólalt meg egy harmadik fickó, miközben szétnézett a téren. A kijelítéséből arra leheteti következtetni, hogy orosz származású.

Jill bólintott.

- Azt hiszem, most már tudom, hol fogjuk megtalálni a foglyunkat - mormolta. Az egyik embere felé fordult. - Katona, mi lesz már azzal a kis ünnepséggel? - Ridegen elmosolyodott. - Ne várakoztassuk meg a vendégeinket!

A fekete bőrű férfi felpillantott a konzoljáról.

- Máris kezdem! - mondta. Lenyomott néhány billentyűt. Egy villogó felirat jelent meg a monitorján: „12/b moszkvai jelenet aktiválva”. - Fogadóbizottság készenlétben! - jelentette Jillnek.

- Helyes - mondta a nő.

A katona képernyőjén megjelentek a 12/b jelű jelenet főrtelmesnél főrtelmesebb szereplői: a T-vírus hatására mutálódott lények, a torzszülött klónok, a Las Plagas zombik, a Nyelvek...

Ahogy meglátta a Nyelveket, Jill hátán végigfutott a hideg.

- Gyűlölöm ezeket az izéket! - motyogta maga elé. Oldalra fordult, ránézett a közelben várakozó katonákra. - Kimegyünk. A fel-

adat világos: el kell fognunk egy szökevényt, és meg kell ölnünk egy árulót.

A Vörös téren éjszaka volt.

Nem - emlékeztette magát Luther. - Ez nem a Vörös tér, ez csak az utánzata...

Tisztában volt ezzel a ténnyel, valahogy mégis olyan érzése volt, mintha minden valódi lenne.

- Döbbenet, hogy milyen valóságghű az egész!

Ez a lényeg benne - mondta Szergej. Szavai tompán, üresen kop-pantak, a hangjából valahogy hiányzott a tőle megszokott vagány-ság, A jelek szerint óriási hatást gyakorolt rá hazája egyik nevezetes terének kísérteties másolata. - Mindig szerettem volna ellátogatni Moszkvába, és... - Elhallgatott

Motorzaj. Csikorgó gumik. Járművek közeledtek!

Leon megállította a csapatot, a hang irányába fordulva végig-pásztázta a terepet.

- Védelmi pozícióba!

A tér másik oldalán hat motorkerékpár jelent meg. Egyszerre fékeztek le, egyszerre álltak meg. Luther a motorosokra nézett. Meglehetős távolságban voltak, de így is látszott rajtuk, nem emberek. Nem, nem voltak emberek, de nem is voltak élőhalottak. A bőrük hidegnek és halottnak tűnt, de nem lehetett felfedezni rajtuk rothadásfoltokat. A szemükben mintha tűz égett volna, és motoroztak. A „hétköznapi” zombik nem voltak alkalmasak az ilyen bonyolult feladatok végrehajtására.

Mik ezek? Luther elképzelni sem tudta, de azt látta, hogy a lények nem túl barátságosak. Fegyverük volt, egyikük láncfűrész-tartott a kezében. Amikor beindította, a szerszám vészjósló hangon bömbölni kezdett. A lény förtelmes, fenyegető vigyorra) leeresztette a pengét, amely szikrákat csiholva végigkarcolta a tér kockaköveit.

- Mik ezek? - kérdezte Bairy.

- Nem tudom, ti hogy vagytok vele - mondta Szergej de én nem találom őket túl barátságosnak.

Leon új tárat lökött a fegyverébe.

Ezeket a Las Plagas vírus fertőzte meg mondta. - A Las Plagas áldozatai, a fertőzés szintjétől függően, képesek bizonyos járművek irányítására, és rendelkeznek valamilyen szintű intelligenciával.

Megvonta a vállát. Emellett természetfölötti erőre és gyorsaságra tesznek szert.

Barry felhorkant.

Imádom, hogy itt mindig csak jó híreket kapunk!

Szedjük le őket hamar, aztán húzzunk innen! - gondolta Luther. Már éppen beszédre nyitotta a száját, amikor...

Amikor újabb járművek érkeztek a térre: platós kisteherautók és dzsipek, amelyek hátuljában géppuskákat és rakétavetőket állítottak fel. A kocsikon ülő és álló kórságkatonák (Luther magában így nevezte el őket) elrongyolódott egyenruhát, vélhetőleg orosz uniformist viseltek. A szemük vörösen izzóit, úgy néztek ki, mintha egyenesen a pokolból jöttek volna.

- Egyre jobb! - jegyezte meg Barry szárazon.

Az egyik teherautó platóján álló kórságkatonára hátrarántotta a géppuskája felhúzó fogantyúját, és a csoport felé fordította a fegyver csövét.

- Ez egy ágyú! - szörnyedt el Luther.

- Vissza! - kiáltott fel Leon. - Mindenki vissza!

A csoport tagjai egyszerre mozdultak; egyiküket sem kellett biztatni, hogy fedezéket keressen.

Alice és Ada végigsietett az egyik néptelen New York-i utcán. Az elegáns házak között bárók, üzletek húzták meg magukat; a kocsikat rendezett sorokban parkolták le a járda mellett. Az utca túlsó vége felől, a távolból két alak közeledett feléjük. Alice azonnal a pisztolya után kapott, de Ada megfogta a karját.

- Semmi gond. - Integetni kezdett. Az egyik közeledő alak azonnal visszaintett.

Alice valahogy furcsának találta a jelenetet, de aztán, ahogy közelebb ért, megértette a dolgot. Az utcát keresztben, mint valami fal, egy gigantikus tükör zárta le.

Ada a tükör felé intett.

Ilyen falakkal szokták lezárni a tesztblokkok szélét - magyarázta. A tükröknek köszönhetően jön létre a mélység illúziója.

Közelebb léptek a falhoz, Ada végighúzta rajta a kezét. A tükör tenyérnyi részén váratlanul megjelent egy hátulról megvilágított számbillentyűzet.

- A jelenetek többsége a tesztblokkok közepén játszódik le - mondta Ada. - A tesztalanyok távolról látják ezt a falat, de a legtöbb esetben meg se fordul a fejükben, hogy valami nincs rendjén a környezetükben. Igazság szerint csak ritkán van alkalmuk arra, hogy eljussanak a blokkok szélére. Beütött egy számsort; a falon megjelent egy tükrös ajtó. Tessék...

Alice előrelépett.

- Akkor most átmegyünk a tükör túlsó oldalán lévő világba?

Beléptek az ajtón. Egy acélfal előtt találták magukat. Ada oldalra húzódva egy lépcsősorhoz ment, elindult félteie.

- Erre!

Ahogy közeledtek a lépcsősor tetejéhez, Alice megállt és lenézett. A kék eget látta maga alatt.

- Nappal van?

- Ez egy égbolt mondta Ada, anélkül hogy megállt volna.
- Festeti égbolt.

Alice alaposabban szemügyre vette az „ eget”, és megtalálta a festett rész peremét.

- Ha elég sokáig nézzük, látni lehet, hogy diszlet az egész - mondta Ada.

- Az emberek miért nem jönnek rá a csalásra? - kérdezte Alice.

- Amikor elindul egy szimuláció, a szereplők nem az eget nézegetik.

Felértek a lépcsősor tetejére, átmentek egy ajtón. Ahogy kiléptek, egy tipikus kertvárosban találták magukat - ez volt a következő tesztblokk. Alice számára valahogy ismerős volt a környezet, de

nem tudta, miért. Mintha egy álom megfakuló maradványa lappan-
gott volna az agyában...

Egy lakópark kapujában álltak, amely fölött egy „Sundown Meadows” feliratú táblát helyeztek el. Az úttesten négy autóröcs állt, a közelben egy kiégett ház romjai feketélletek. Az egyik garázsépület beszakadt tetejéből egy lezuhant helikopter maradványai álltak ki. A kereszteződés közepén egy összetört Prius állt a tetejére fordulva olyan volt, mint egy hátára fordított teknősbéka.

A látvány hatására furcsa idegesség áradt szét Alice-ben. Fogalma sem volt, mi lehet az oka.

Ada homlokráncolva körbenézett.

Ez a találkozási pont. - Az órájára pillantott.

Alice is a számlapra sandított. Már ötven percük se volt hátra.

- Hol lehetnek? - mormolta Ada.

Alice a szeme sarkából valami mozgásra lett figyelmes. Megfordult. és még látta, ahogy az egyik nagyobb ház emeleti ablakában leereszkedik a függöny.

- A ház, itt mögöttünk... - mondta halkan. Valami mozgást láttam. Az emeleti ablakban.

Ada megfordult, az ablakra nézett. A függöny meg se moccan.

- Lehet, hogy a barátai súgta Alice. Talán jobbnak látták, ha elrejtőznek. Igazuk van... A rohamoszlagosok nem lehetnek messze.

Ada kételkedve ráncolta a homlokát, de átvágott az úttesten, és elindult a nagy ház felé.

Fegyverrel a kézben mentek fel a verandára vezető lépcsőn. Alice kinyújtotta a kezét, lenyomta a kilincset, belökte maga előtt az ajtót.

Az előszoba úgy nézett ki, mintha tornádó söpört volna végig rajta: törött bútorok, törmelék, roncok. Egy mozdulatlan élőhalott - a testéi a törött lépcsőkorlát egyik oszlopa dőfte keresztül.

Alice tétován körbefordult, aztán felfedezett valamit a törmelékek és roncok között.

Önmagát...

- Mi az? - kérdezte Ada.

A halott Alice a padlón feküdt. Az arca egy részét leszakították, de így is fel lehetett ismerni.

Az élő Alice-nek hirtelen kiszáradt a szája.

Az én ki ónjaimat is használták!

Ad a lassan bólintott

- Természetesen Maga volt az egyik alapvető modell.

- Alapvető modell? - Alice undorodva megrázta a fejét. Adára nézett. Mi okuk lehetett a társainak arra, hogy éppen itt rejtőzzenek el?

Nem tudhatjuk, hogy tényleg ők...?

Padlóreccsenés. Egy tompa puffanás. A zajok az emeletről érkeztek.

Alice pisztollyal a kézben elindult felfelé a lépcsőn. Megpróbált a feladatra koncentrálni, de nehezen ment - az agyában furcsábbnál furcsább gondolatok kavargtak. Lehet, hogy már jártam itt? Megrázta a fejét. Nem, biztosan nem!

Elhaladt egy rothadó élőhalott melleit. Félig-meddig arra számított, hogy a lény felpattan és rátámad, de nem - tényleg halott volt, végleg elpusztult.

Felért a lépcső tetejére. Egy felborított asztalt látott. Mindenütt szétszórta heverő ruhadarabok.

Végigment a folyosón. Fogalma sem volt miért, de úgy érezte, mindenképpen szét kell néznie. Biztos volt benne, hogy látott valamit az ablakban. Talán egy élőhalottat. Bízott benne, hogy nem ez a helyzet. Talán Ada egyik társa van itt. Vagy egy túlélő. Habár... Ez nem túl valószínű.

A gyerekszoba ajtaja résnyire nyitva volt. Gyerek sehol. A család többi tagja is eltűnt, de...

Van itt valami!

A beépített szekrény... Alice ellepett a széttört gyerekágy mellett, megnyalta kiszáradó ajkait, és a szekrény ajtajának fogantyújára tette a kezét.

Félrehúzta az ajtót. és...

Hátulról egy élőhalott vetődött rá. Elvesztette az egyensúlyát, mindketten a padlóra zuhantak. Alice megfogta a lény vállát és kinyújtotta a karját, hogy távol tartsa magától a bűzös száj mélyéről kivágódó éknyelveket, amelyek így az orrától alig két-három ujjnyira mozogtak.

Amikor az élőhalott megpróbált közelebb nyomulni hozzá és a torkához, Alice felrántotta a térdét, és akkorát rúgott a ránehezedő testbe, hogy az a levegőbe emelkedett, és rázuhant egy kisebb szekrényre. A bútor száz darabra roppant alatta. Alice oldalra gördült, de mire felállt, már a lény is talpon volt, és újabb rohamot indított ellene.

Alice tüzet nyitott, lerobbantotta az élőhalott koponyájának felső részét, majd félreugrott az előredőlő, ernyedten a padlóra zuhanó test útjából.

A háta mögül halk, kaparászó zajt hallott. Megpördült, és döbbenten a beépített szekrény mélyén kuksoló kislányra meresztette a szemét, aki félrelökte a takarókat, amelyek alatt addig meghúzta magát, felugrott, és feléje rohant. Az első gondolata az volt, hogy lelövi a gyereket - a keze automatikusan felemelkedett, de azután megállt a levegőben.

Nem egy újabb élőhalott tartott felé, hanem egy egészséges gyermek!

Ahogy magához tért az első sokkból, Alice rájött, hogy a kislány, aki átölelte a lábát, nem hall, valószínűleg teljesen süket, mert jelöléssel próbál kommunikálni vele. Szerencsére a kiképzése során ezeket a kézjeleket is meg kellett tanulnia, így megértette, hogy a gyerekek mit akar közölni vele.

- Visszajöttél! - A kislány szemében örömkönnyek csillogtak.
- Elbújtam... Úgy, ahogy mondtad. Szeretlek, mami! Nagyon szeretlek!

Mami? Mi a...? Alice a kislánnyal a karjai közt döbbenten zökent le a padlóra.

A gyerek kezdett lecsillapodni. Felemelte a fejét.

- Mi történt a ruháddal? - jelezte. - És a hajaddal?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A Times Square-t fényárba borították a mennyezeti reflektorok, Jill Valentine és rohamosztagosai a mozdulatlanára merevedett közlekedési dugó közepén álltak meg. A kocsik ott álltak az úttesten, egymásra torlódva, de a sofőrök mind eltűntek - mintha mindannyian úgy döntöttek volna, hogy kiszállnak, és gyalog mennek tovább.

Miközben a szakasz élén továbbment az ellenség felé, Jill fejében mint korábban már többször is - furcsa kérdések fogalmazódtak meg.

Miért azok az ellenségeink, akik ellen harcolunk? Miért éppen őket kell megölnünk? Mi a célja ennek az egésznek?

S ahogy az ilyenkor mindig történt, most is megkapta a válaszokat ezúttal is önmagától.

Azért, mert a szkarabeusz azt mondta. Mert az Umbrella azt mondta. Ez éppen elég ok, nem igaz?

Hirtelen olyan érzése támadt, mintha darázs csípett volna a koponyájába. Tudta, ez mit jelent: az engedély nélküli gondolkodásért most is megkapta a büntetést, az enyhe áramütést.

- Folytasd tovább! - mondta a szkarabeusz. - Tedd a dolgod!

A közlekedési lámpák halott állatokként lóglak a vezetékeken. A kocsik lámpája nem égett; a neonreklámokat sem kapcsolták fel.

- Hogy vannak a vendégeink? - kérdezte Jill.

A fekete bőrű klón harcos feltett egy taktikai szemüveget, leolvasta a lenesekre vetítődő információkat.

- Még élnek - felelte.

- Akkor változtassunk ezen!

Értettem, asszonyom! - mondta a katona. Megérintette a taktikai szemüveg oldalát, végigpörgette a szeme előtt megjelenő adatsort, és kiadott néhány utasítást.

Luther és társai a Gum áruházban találtak fedezéket, onnan próbálták visszaverni a rájuk támadó kórságkatona-sereget.

A csapat tagjai az áruház bejárata melletti kirakatokban, az állványok mögött húzták meg magukat. A keretektől már hiányzott az üveg - éppúgy szétlőtték, mint a próbabábukat. A padlót beborító üvegszilánkokon műanyagból és gipszből készült végtagdarabok, tejek hevertek.

Luther akkor szembesült igazán a helyzetük szürrealitásával, amikor rálőtt az előtte elhúzó motorbiciklis kórságkatonára. Maga a dolog már korántsem volt olyan különös, mint akkor, amikor Los Angelesben harcolt, amikor abból a régi börtönből lövöldözött kifelé, amit a társaival sikerült elfoglalnia, azt viszont hátborzongatóan furcsának találta, hogy egy ilyen csodálatos, díszes, neoklasszikus épületet használnak bunkerként.

A pár évvel ezelőtti divatnak megfelelő ruhát viselő próbabábu maradványai mellett kihajolva leadott pár lövést a pisztolyából, amit sorozatról már korábban egyes lövésre állított, mert takarékoskodnia kellett a munícióval. Az élőhalottak egyelőre nem indítottak szervezett támadást. Időnként elszáguldottak az áruház előtt, leadtak pár lövést, üvöltöztek, és nem törődtek azzal, hogy közben tökéletes célpontot nyújtanak. A lövéseikkel sikerült bezúzniuk a kirakatüveget, a rakétavetőikkel jókora darabokat szakítottak le az épület homlokzatából, de a csapat tagjai közül még senkit sem találtak el. Ez szerencsére korábban sem sikerült nekik, amikor komoly golyózáport zúdítottak a Gum irányába menekülőkre. Luther örült ennek, de tisztában volt vele, bármilyen jó is a fedezékük, ez sem lehet tökéletes, itt sem maradhatnak örökké. A kórságkatonák okosabbak voltak ugyan, mint a hétköznapi élőhalottak bár intelligensnek őket sem lehetett nevezni Luther biztos volt benne, van annyi eszük, hogy előbb-utóbb megindítják a támadást. Mivel óriási túlerőben voltak, kétség sem férhetett hozzá, mi lesz az összecsapás kimenetele.

Aztán, mintha ennyi nem lenne éppen elég, ott voltak a bombák is. Tényleg, mi történik majd akkor, ha nem sikerül időben kijutnunk innen? - tűnődött Luther,

A lövöldözés hirtelen abbamaradt. A jelek szerint a kórságkatonák rájöttek, mit kell tenniük.

Rövid csend után elindultak, folyamatosan tüzelve, lángoló szemmel közeledtek, úgy nyomultak előre, mint egy rothadó húsból összetákolt, mozgó fal.

- Így szart se fognak eltalálni! - mondta Barry, miközben golyók füttyültek a fejük fölött.

- Az lehet, de sokan vannak! - felelte Leon, és megeresztett egy sorozatot a gépfegyveréből. Eltalálta az egyik motorkerékpár üzemanyagtartályát, A jármű egyetlen pillanat alatt narancsvörös lánggömbbé változott, a nyergében ülő élőhalott azonban tovább húzta a gázt, tovább száguldott előre egészen addig, míg belecsapódott az egyik épület díszlet falába.

A Las Plagas kórságkatonák hullámszó vonalat alkotva, folyamatosan tüzelve közeledtek a Gum áruháza felé, Luther tudta, ha felállni, ha menekülni próbálna, pillanatok alatt darált hússá változna a teste. A lövedékek végigverték az állványokat, a belső falakat. A gellert kapó golyók süvítése és a fegyverek dörgése folyamatos, szünni nem akaró, fülsiketítő dobolássá erősödött. Voltak olyan pillanatok, amikor Luther úgy érezte, széthasad a dobhártyája, talán a koponyája is.

Az ellenséges tűz egy pillanatra alábbhagyott. Leon kihasználta az alkalmat, felugrott a helyéről, és megeresztett egy hosszú géppisztolysorozatot. A lövedékek telibe találták a közeledő sorfalat; több katona összerogyott, de az elhullók helye nem maradt üresen; a hátuk mögött haladók a testekre tiporva másodpercek alatt kiegészítették a foghíjassá vált sorfalat. Olyanok is voltak, akik bekaptak egy-két golyót, de nem rogytak össze, hanem tántorogva bár, de folytatták a halálos menetelést.

- Hát, ezeket nem könnyű leszedni! - állapította meg Leon, miután visszahasalt a fedezékébe,

Luther leadott néhány lövést, és leszedett pár zombit; ennél többet nem tehetett.

Azután... A lövöldözés hirtelen abbamaradt. Mély csend támadt, bár Luther ezt nem igazán érzékelte, mert a füle tovább zúgott.

- És most? - kérdezte Leon.

- Lehet, hogy feladják? - találgatott Barry.

Luther ránézett, de még így sem tudta eldönteni, komolyan beszél-e.

Leon megvető pillantást vetett Barryre.

Luther a bezúzott kirakatokra nézett, és azon töprengett, vajon milyen módon kommunikálnak egymással a kórságkatonák. Nem látott közöttük olyat, aki parancsokat osztogatott volna, ennek ellenére valamennyien egyszerre hajtották végre az aktuális műveleteket. Lehet, hogy valamilyen telepátikus kapcsolat van közöttük? És most vajon mit találtak ki, hogy abbahagyták a lövöldözést?

Hamarosan erre is rájött. Az egyik kisteherautó platóján felegyenesedett egy katona. A vállára emelt egy rakétát; az áruháza irányába fordította a fegyvert. Megnyomta az el sűrűbillentyűt. A rakéta vető mély, köhögő hangot hallatott.

A rohadt életbe!

A lövedék egyenesen Leon felé tartott,

- RPG! - ordította Luther. - Feküdj!

Valamennyien a földhöz lapultak. Az RPG lövedék porrá robbantotta a Gum falának egy részét. Törnie lékdarabok záporoztak a csapat tagjaira. Luthernek már nemcsak a füle, a feje is zúgott. Felemelte a fejét és látta, Leon vádló pillantással néz Barryre.

Barry megvonta a vállát; a mozdulattól leperegtek a hátára hullott törmelékdarabok.

- Nekem se lehet állandóan igazam!

Luther valami új zajt hallott. Megfordult, és elborzadva látta, hogy a kórságkatonák az alkalmat és a lehetőséget kihasználva, az éppen csak oszladozni kezdő füstben előretörve rohamot indítanak, és az RPG által ütött nyíláson keresztül beözönlenek az áruházaiba,

A támadásra Luther és Leon reagált elsőként: egymás mellett állva nyitottak tüzet az ellenségre. Golyók süvítettek el mellettük. Az egyik katona a fegyverét két marokra kapva és magasra emelve Leon felé vetette magát, Leon kitért az ütés elől, majd megeresztett egy rúgást. Az élőhalott állat találta el; a lábélc felfelé tolta az állkapcsot. A csont nem bírta a terhelést, szilánkok törtek le belőle, amelyek tovább haladtak a koponya belseje felé, és belefúródtak az agyvelőbe.

Luther herén rúgott egy katonát. Meglepte, hogy milyen komoly hatást sikerült elérnie a mozdulattal de azután már azon csodálkozott, hogy a zombi milyen hamar összeszedte magát. Luther nem várta meg, hogy a felegyenesedő élőhalott ismét rávetődjön: előrelökte a karját, bevágta a pisztolya csövét ellenfele fogai közé, és meghúzta a ravaszt. A golyó a lény tarkóján robbant ki, a cafatokra lőtt agyvelő darabkái belefröccsentek az egy lépéssel lemaradva közeledő, következő élőhalott vörös szemébe. A nyálkás massa egy pillanatra elvakította a második katonát. Luthernek ennyi idő éppen elég volt ahhoz, hogy kirántsa pisztolyát az első élőhalott szájából, célozzon és lőjön. Két másodperccel később a második lény agyvelejének darabkái összekeveredtek az első koponyájából származó foszlányokkal.

Leon nemes egyszerűséggel homlokra lőtt két katonát. A rárontó harmadik Luther elborzadva látta - a láncfűrész fickó volt. Az élőhalott két kézzel tartotta a vészjóslón csikorgó-bömbölő szerzőt. Tony rálőtt a lényre, de a test helyett a fűrész találta el. A golyó lepattant a vágóéle acéljáról.

És akkor, miközben Luther megpróbált golyót eresztetni a fickó vörösén izzó szemei közé, a láncfűrész hirtelen oldalra lendült, kikerülte Tony fegyverét, majd fentről lefelé, átlós irányban mozogva lecsapott. A fűrész éle beletépett Tony bal vállába, átszakította a kulcscsontot, a bordákat, végigvágta szegycsontot, pasztává darálta a szívet, szétszaggatta a belső szerveket, a beleket. Luther öklenedezni kezdett a látványtól, nem állt messze attól, hogy hányjon, de erőt vett magán, és meghúzta a ravaszt elkéstem! Az isten verje meg, elkéstem! dühöngött magában. A lövedék célt tévesztett.

Leon is tüzet nyitott a lánc fű részesre, azután Barry is rálőtt, de egyiküknek sem sikerült leszednie.

A katona oldalra rántotta a láncfűrész, kiszabadította Tony testéből, majd lecsapott Leon nyaka felé...

Luther gyors egymásutánban leadott három célzott lövést. Egy golyó a lény szemeibe, egy pedig a homloka közepébe csapódott be. A láncfűrész katona megingott - vér buggyant elő a szemei helyén keletkezett lyukakból majd elmerevedő testtel hanyatt vágódott.

Leon úgy nézett Lutherre, ahogy még sosem: tisztelet és elismerés volt a tekintetében,

- Nem is rossz!

Luther megvonta a vállát,

- Egy tanácsadótól tényleg jó – mondta. A hányingere még mindig nem múlt el, de sikerült uralkodnia magán,

Barry kilőtt a füstölgő nyíláson, és leszedett egy motorost, aki megpróbált átugratni a törmelékhalom fölött. A motorkerékpár az oldalára fordulva, pörgő kerekekkel továbbcsúszott, és valósággal beledörzsölte a betonba a félig alászorult testet.

A füst szétfoszlott. A támadás abbamaradt, a kórságkatonák hátrahúzódtak, hogy rendezzék soraikat.

Luther ránézett arra a nyers húshalomra, ami Tonyból maradt. Ahogy a fejre pillantott, érezte, ennek a fájdalomtól és iszonytól eltorzult arcnak a képe örökre belevésődik az agyába. A szét fűrészelt test hányingert keltő szagot bocsátott ki magából: az ürülék, a gyomorból kicsorgó, félig megemésztett táplálék, a vér, a belek és szervek bűze összekeveredett a csípős löporfüsttel. Luther felsóhajtott. Sajnálta Tonyt, de sejtette, nem ő volt az utolsó, aki meghalt ezen az eszelős helyen.

Szergej felé fordult, aki a füstölgő káosszal, a törmelékkel, a hullákkal nem törődve a laptopja lóíé hajolva gubbasztott. A kis komputert belepte a por, a kijelzője időnként megvillant, de Szergej ezzel sem foglalkozott, elszántan dolgozott, az ujjai fáradhatatlanul röpködtek a billentyűzet fölött.

Leon átlépte a tetemeiket, és Szergej válla fölött a kijelzőre nézett.

- Már ott kellene lennünk a találkozási pontnál - mondta komoran. - Gyerünk, találd ki, hogy jussunk ki innen!

Éppen most töltöm le a létesítmény tervrajzát.

- Micsoda? - hűledezett Leon. - Te még csak most töltöd le?

Szergej úgy vonta meg a vállát, hogy a mozdulat értelmét csak egy informatikus mérnök fejthette volna meg.

A kocsí farát emelő támasztotta alá, az egyik kereke hiányzott. Mellette egy kerékvas hevert. Dori felvette a betonról, megemelte.

Ahogy méricskélni kezdte a súlyát, az agyából lehívódott a belé táplált információs bázisok egyike. Rúdszerű fémtárgyak használata fegyverként, első és második rész...

Már túljutott a Times Squarc felén - egy ajándékbolt nyitott ajtaja felé tartott, mert azt remélte, azon keresztül kijuthat a szimulációból - amikor az élőhalott megjelent a háta mögött, A lény egy félig kiégett kisbusz még füstölgő roncsa mögül lépett elő. Valamikor nő volt, és Dori egy pillanatig azt hitte, ő az.

Ő. Alice.

De nem az a bizonyos Alice volt, csupán egy Alice.

Az élőhalott előrenyújtotta a karjait, karomként begörbítette véres ujjait, és miközben eltátotta a száját, hogy a torka mélyéből kilöködhessenek az éknyelvek, Dori szeme felé kapott.

Dori a reflexeire bízta magát. Sarkon fordult, hogy megfelelő lendületet kapjon, és miután korbepördült, a kerékvassal teljes erőből lesújtott a lény arcára. A rúd belereccsent Alice orrába, és az egyik orrcimpát szétszakítva feltolta az agyba a szétroppanó orrcsontot.

Az élőhalott megingott, de nem esett össze - a sérülés nem volt elég komoly ahhoz, hogy harcképtelenné váljon.

Ahogy végigvillant az agyán, hogy mit kell tennie, Dorinak hányingere támadt, de végrehajtotta a mozdulatsort. Egyenesen előre dőfte a kerékvasat, azután olyan csavarintó mozdulatot tett vele, amilyenel a töklámpást készítő emberek szokták kivájni a sütőtök belsejét. Az élőhalott megremegett és hanyatt dőlt. Dori szilárdan tartotta a kerékvasat, hagyta, hogy a lény megpróbálja lerántani magát a végétől.

Amikor ez megtörtént, amikor az élőhalott hanyatt vágódott az aszfalton. Dori megfordult, és öklendezve lerázta a fegyveréről a rátapadt, rothadó fekete masszát. Továbbment az ajándékbolt felé. Belépett a nyitott ajtón, és polcokra kipakolt tárgyakra, a Szabadság-szobor és az Empire State Building különböző anyagokból készült makettjeire nézett. Ismerte ezt a két objektumot, mármint a valódiakat; JudyTech ezekről is beszélt, a komputer monitorján megmutatta a róluk készült fotókat. Azt is tudta, hogy a valódi Empire State Building már korántsem olyan, mint régen volt; tudta, hogy a

büszke épület helyén félig kiégett romhalmaz áll, amiben csak úgy nyüzsögnek az élőhalottak.

Soha. egyetlenegyszer sem látta a valódi Empire State Buildinget. a valódi Szabadságszobrot, és már nem is nézhette meg egyiket sem. Az emberek, a valódi emberek tönkretették a világot, megsemmisítettek mindent, amit korábban ők maguk hoztak létre. És még ezek tartják többre magukat a klónoknál? Dori keserűen elmosolyodott, de aztán megvonta a vállát, és továbbment.

Az ajándékbolt végében megtalálta a „Vészkijárat¹” feliratú ajtót. Amint kilépett rajta, egy sikátorban találta magát. Körbenézett; senkit sem látott. A véres kerék vassal a kezében átment egy másik ajtón. Egy tágas csarnokba jutott, A feje fölött függőfolyosók húzódtak, bonyolult kábel- és drótkötél hálók feszültek.

Elindult a poros félhomályban. A léptei visszhangot keltettek...

Tudta, hogyan lehet visszamenni a klónneveldébe, de abban már nem volt biztos, hogy képes lesz bejutni. Valószínűnek tartotta, hogy JudyTech már keresi őt.

Vajon mit tennének az anyjával, Judy Techhel, ha rajtakapnák, hogy őt keresi? Mi történne vele, ha kiderülne, mit tett? Vagy megölnék, vagy ő is kapna egy szkarabeusz-implantot. Az utóbbi volt a rosszabb, mert akkor semmit sem jelentene számára a „lánya”, éppen olyan közömbösen vinné el őt az újrahasznosító kádhoz, mint bármelyik rendfenntartó rohamosztagos.

Dori nem akarta, hogy a saját anyja is olyan robotszerű, üres tekintetű embermásolattá változzon, mint a többiek, olyanná, aki semmit sem érezne iránta, aki valójában fel sem ismerné őt. Nem, akkor inkább öljék meg!

Alice, Ada és a kislány keresztülvágott a csinos külvárosi lakónegyeden, a ki tudja hányszor mészárszékké változtatott tesztcsarnokon. Alice az egyik kezével a kislány kezét fogta, a másikban a kibiztosított pisztolyt tartotta.

Ada homlokráncolva forgatta a fejét; a csapatot kereste, amellyel ezen a helyen kellett volna találkozniuk.

A közelben egyetlen élőhalott sem bukkant fel az Umbrella valószínűleg már eltakarította a helyszínről azokat a példányokat, amelyeket nem akart felhasználni a további vizsgálatok során. A kísérlet végzői tudták, az egész létesítményt veszélybe sodornák, ha hagynák, hogy egy-egy jelenet lejátszása után kósza zombik garázdálkodjanak a csarnokokban. Vajon hogyan végeznek a nem kívánatos példányokkal? tűnődött Alice. - Beküldőnek pár katonát, hogy vadásszák le őket? Vagy esetleg ideggázt használnak?

- Mami! - rángatta meg a kezét a kislány. - Kit keresünk?

Ada barátait - jelelt vissza Alice. - Azokat, akik segítenek nekünk kijutni innen.

- Ismeri a jelelést? - nézett rájuk Ada.

- Természetesen - felelte Alice. - Én is átestem azon az alapszintű kiképzésen, amin maga. Ha esetleg elfelejtette volna, közlöm; ugyanazoknak dolgoztunk.

Ada az órájára nézett, megcsóválta a fejét.

- A találkozási pontnál kellett volna maradnunk...

- És ha sosem érkeznek meg a barátai?

A vörös ruhás nő ingerülten felmordult.

Mi a franc tart nekik ilyen sokáig?

- Tudja, ez azért elég furcsa mondta Alice. - Amikor felkeltem a vállatócellában, volt egy... álmom, azt hiszem, ami lassan kifakult az agyamból. Egy álom, amiben ezt az utcát, ezeket a házakat láttam. Abban az álomban volt egy férjem, és volt egy házunk. Meg volt egy kislányunk... - Feltűnt neki, az Umbrellának dolgozó, a jelenetek szereplőit „megteremtő” technikusok fontosnak tartották, hogy a kislány siket legyen. A hasonló, fanatikus aprólékossággal kidolgozott, a családi háttérrel kapcsolatos részleteknek valószínűleg az volt a szerepük, hogy valószerűbbé változtassák az egyes jeleneteket. Gyakorlati hasznuk nem sok lehetett, de valaki mégis fontosnak tartotta őket. Lehet, hogy a kísérlet irányítói között voltak olyanok, akik örömeiket lelték a maximális valóság-hűség létrehozásában? Lehet, hogy azért végeztek ilyen precíz munkát, hogy még élvezetesebbé váljon azoknak az embereknek a szenvedése, akiket eleve halálra szántak?

Beteg agyú, eszelős rohadékok!

- Hogyan tudhatnám meg? - mormolta maga elé.

Hogy álmodhatott ilyet? - kérdezte Ada, miközben újra körbenézett. - Hogyan, amikor az eseménysor főszereplője egy klón volt, nem pedig személyesen maga?

- Hát ez az! - mondta Alice. - Valahogy... Olyan volt, mintha az egészet én élném át.

Nem sokkal azután, hogy maga elhagyta a céget, a tudósok rájöttek, hogy a gyakran klónozott személyek képesek egyfajta telepátiás kapcsolat kialakítására, főként olyan esetekben, amikor komoly érzelmi hatás éri őket. A jelenség állítólag hasonlatos ahhoz, amit korábban az ikreknél figyeltek meg.

Szóval az egész csupán visszhang volt - gondolta Alice. ~ Egy másik személy agyából érkező visszhang...

A kislányra nézett. A kettejük között létező kapcsolat sokkal több volt, mint egy visszhang. Már tudta, biztos volt benne, hogy akár az élete árán is megvédene ezt a gyereket.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Luther felkapta Tony fegyverét, fél térdre ereszkedett, és a falon tátongó, még füstölgő lyukon keresztül tüzet nyitva leszedte a feléjük rohanó két kórságkatonát. Előbb-utóbb rá fognak jönni, hogy oldalról kell támadniuk - gondolta. - Akkor nekünk annyi...!

A lények mintha érzékelték volna a gondolatait, mert egy kisebb csoportjuk - összesen hárman voltak - balra húzódva próbáltak rohamot indítani. Egyikük elsütött egy puskát: a lövedék lerobbantotta a kirakatban álló utolsó próbabábu fejét. Luther, Leon és Barry egyszerre fordult balra, egyszerre nyitottak tüzet. Sorozataikkal telibe kapták a közeledő katonákat. Az eltalált testek a beléjük csapódó golyók hatására furcsa, vonagló táncot jártak, a szétloccsanó fejekből a falra és a mennyezetre fröccsent az agy velő és a vér.

Hármat megint sikerült leszedni, de még mindig rengetegen voltak. Fogytán a lőszerünk - villant át Luther agyán. Mi lesz, ha már

nem marad? Eszébe jutott, hogy talán az élőhalottaktól kellene fegyvert, de legalább muníciót szerezni. Meg lehetne próbálni... Feltéve, hogy nem rohannak le minket, mielőtt megtehetnénk! Két újabb katona terült el a földön. Luther látta, ha ez így folytatódik, hamarosan akár fedezékként is használhatják a hullákat. Hústorlasz... Csodás!

Luther fegyvere Szergej laptopjára köpködte az üres töltényhüvelyeket. Szergej felkapta a fejét, Lutherre nézett.

Megtenned, hogy vigyázol egy kicsit? - Szergej bosszúsan fűjt egyet, azután tovább nyomogatta a gép billentyűit. Találnia kellett egy menekülési útvonalat, méghezá gyorsan. - Éppen dolgozni próbálok...

A kijelző szerint az ajtó működésképtelen volt. Hála az égnek! gondolta Dori. Így legalább keresztül tud menni rajta...

Mielőtt megtette volna, elhajította a kerékvasat. Végignézett a folyosón, először jobbra, azután balra fordult. Senkit sem látott. Futva indult el abba az irányba, amerre a keltetőt sejtette, azt a helyet, ahol esetleg megtalálhatja JudyTechet,

Ha megtalálja, mielőtt elkapnák...

Egyik folyosó a másik után. Egyik sarok a másik után. Lépcsősorok. A zónában dolgozók valószínűleg visszahúzódtak a lezárás elrendelése után. JudyTech egyszer elmondta, a munkatársai közül nagyon sokan elpusztultak az élőhalottak kitörései során, és elmondta azt is, hogy mivel nem sok ember maradt a világon, mivel a klónok létrehozása sokáig tartott és jelentős költségekkel járt, egyre nehezebbé vált a létszám feltöltése, az új személyzet összetoborzása.

Dori nem szokott hozzá ilyen komoly fizikai megerőltetéshez. Fáradt volt, mindene fáj, ráadásul egyre biztosabb volt abban, hogy sosem fog visszatalálni. Már éppen kezdte hatalmába keríteni a csüggedés, amikor a legutolsó folyosószakasról nyíló ajtók egyike fölött felfedezett egy figyelmeztető jelzést: „Belépés kizárólag a biofejlesztési részleg munkatársai részére! Az illetéktelen behatolók újrafeldolgozásra kerülnek!”

Aztán meglátta az ajtó toló szerelt kamerát is. Ha közelebb megyek, meglát engem!

Már azelőtt meghallotta a közeledő rohamosztagosokat, hogy azok észrevehettek volna őt. A bakancsos léptek zaja balról, egy kanyaron túlról érkezett. Dori tudta, másodperceken belül odaérnek hozzá. Kétségbeesetten továbbrohant, és benyitott az első ajtón. Zárva. Benyitott a következőn. Zárva! A harmadik...

Találnia kellett valamilyen rejtekhelyét... Már a biztonsági kamera látóterén belül volt, és a lábdobogás egyre erősödött.

A kilincs lenyomódott, az ajtó kitárult. Dori gyorsan belépett rajta, és egy illemhelyen találta magát. Fülkéket nem látott, a sorban álló vécészsézzel semmi sem választotta el egymástól. A szemközti falra mosdókagylókat szereltek. Ezen a helyen nem lehetett elbújni; már csak abban reménykedhetett, hogy a rohamosztagosok közül senkinek sem jut eszébe, hogy benézzen a helyiségbe. Az ajtóra szorította a fülét, és...

A szakasz dobogva tovább vonult a folyosón.

Dori az ajtóhoz támasztotta a hátát, és ülő helyzetbe csúszott. Csak ekkor döbbsen rá, hogy egy ideje visszafojtja a lélegzetét.

Most mit csináljon? Hová menjen? Biztos volt benne, hogy a keltetőre nyíló ajtó zárva lesz, de valahogy akkor is keresztül kellett jutnia rajta.

Aztán persze ott volt a biztonsági kamera is. Fiég közel volt hozzá, talán belekerült a látóterébe. Sajnos az öltözéke miatt (farmer és hosszú ujjú póló volt rajta) senki sem gondolhatta róla, hogy a létesítményben dolgozók közé tartozik; lerítt róla, hogy csakis szökevény lehet. Ha valaki éppen figyelte a kamera által közvetített képet, egy-két percen belül megjelenhetnek a rohamosztagosok.,,

Az egyik mosdókagylóhoz lépett, ivott pár korty vizet, megmosa az arcát. Ki kellett találnia valamit! Döntést kellett hoznia...

Kinyílt az ajtó.

Dori nem mert az érkezőre pillantani, lesütött szemmel indult a kijárat felé. Úgy viselkedett, mintha éppen befejezte volna a dolgát, és most szeretné elhagyni a mellékhelyiséget. Nyugalmat erőltetett magára. Az arca sima maradt, de a keze nem engedelmeskedett az akaratának, remegni kezdett.

Megfordult, és megpillantotta...

- JudyTech!

A nő rámosolygott. Furcsa nyúl foga volt, mosolygás közben az ínyéből is sokat megmutatott. Apró, zöld szeme sarkában ráncok húzódtak. Fitos orra volt, őszülő barna haját feszes tincsekbe fonva hordta. Az arcában volt valami, ami végtelen kedvességről és jóindulatról árulkodott. Zöld laborköpeny és szürkészöld vászonnadrág volt rajta. A kezében egy kék hátitáskát tartott.

Láttalak a biztonsági monitoron, Dori - magyarázta. - Műszakot cseréltem, hogy tovább figyelhesselek.

Dori a karjai közé vetette magát.

- Ne haragudj, hogy elcsavarogtam! - mondta könnyes szemmel. - Nem is tudom, mit akartam, én csak...

- Nem számít csitította JudyTech. - Figyelj... Most el fogunk menni innen. Most! Sikerült lehallgatnom egy beszélgetést. Tudod, a biztonsági rendszeren keresztül... Azt hiszem, van itt néhány bomba, amit fel akarnak robbantani. Ezt az egész helyet el fogja árasztani a tengervíz. Meg kell szöknünk!

- De hogyan?

Nézd... JudyTech kinyitotta a hátizsákot, amiben a Dori számára előkészített ruhák fölött két olyan fémszkarabeusz volt. amelyet az Umbrella az elmék befolyásolására használt.

Amikor meglátta a szkarabeuszokat, Dori szíve riadtan dörömbölni kezdett.

- Ne... Ne!

- Nyugodj meg, kicsim! - mondta JudyTech. - Ezek nem valódiak. Kivettem belőlük a belső részüket, a drogadagolót, mindent. Nincs bennük semmi, csak a burkolatuk meg a lámpák maradtak meg. Ezek segítségével fogunk kijutni innen.

Megérkeztek a házhoz, ahol Todd-dal és a kislányukkal élt.

Alice megrázta a fejét, és helyesbített: ahol a klón Alice élt a klón Todd-dal és a klón kislánnyal!

Belépett a nyitott ajtón. A fegyverét lövésre készen tartotta - nem tudhatta, tiszta-e a terep. A kislány és Ada mögötte haladt. Gyorsan körbenézett és megállapította, nincsenek élőhalottak a közelben.

Meg kell találnunk apát! - jelelte a kislány, és mielőtt Ada megállíthatta volna, előreszaladt a folyosón.

Mondja, tudja egyáltalán, hogy mit csinál? - kérdezte Ada a másik nőtől.

- Nem - ismerte be Alice.

- Sejtettem...

Alice a falakon sötétlő vérfoltokra nézett. Az események úgy bukkantak elő a tudata mélyéről, mintha valódi emlékek lennének, de biztos volt benne, hogy ami a házban történt, az nem vele esett meg. Valahogy köze volt a dologhoz, valahogy lerakodtak benne az élmények, de mégsem tekinthette őket a sajátjának. Annak, ami itt lejátszódott, nem ő volt a főszereplője.

A kislány csalódott arccal szaladt vissza hozzájuk.

- Apa nincs itt! - jelelte a fejet csóválva.

- Helyes! - mondta Ada. Akkor tovább mehetünk.

Alice a karjai közé vette a kislányt.

- Megpróbáltad - jelelte -, de most már mennünk kell.

A gyerek az anyja szemébe nézett.

- Nem fogsz egyedül hagyni, igaz? - kérdezte jelekkel. - Mint a múltkor... Ugye nem fogsz megint egyedül hagyni?

Nem, nem foglak felelte Alice komoly arccal, de mégis mosolyogva.

- Megígéred?

- Megígérem.

A kislány is mosolyogni próbált, de megremegtek az ajkai. Alice átölelte.

- Vissza fogunk még jönni ide? - kérdezte a gyerek.

- Nem.

- Akkor magammal kell vinnem pár dolgot. - Eltolta magától Alice-t, indulni akart.

- Jól van, de igyekezz! - jelelte a nő. - És maradj szem előtt! - tette még hozzá, de feleslegesen, mert a kislány már elszaladt.

Ada az órájára pillantott.

Alice a falon lógó bekeretezett fotókra nézett. Todd és Alice az otthonukban. Todd, Alice és a kislány a hátsó udvaron. A család a tengerparton... Ismét megmutatkozott, hogy a tesztek tervezői perverz figyelmet szentelnek a részleteknek.

Ahogy a képeket nézegette, eszébe jutott, hogy neki sosem volt része ilyesmiben; ő sosem tapasztalhatta meg, milyen egy tökéletes családban élni. Talán nem is létezett ilyesmi futott át az agyán. Túl szép ahhoz, hogy igaz lehessen.

- Egyik kép sem valódi - mondta Ada.

Lábdobogás hallatszott. A folyosón megjelenő kislány lelassított, és megpróbált belegyömöszölni valamit a hátizsákjába.

- Az ő számára ez a valóság - mondta Alice.

- Tudom - felelte Ada. Éppen ez a lényeg. - Alice-re nézett, azután a gyerekre, Alice lányára.

Alice-nek olyan érzése támadt, hogy Ada problémának, felesleges komplikációnak tekinti a közte és a gyerek között kifejlődő kapcsolatot ezt a különös kötődést.

- Ő nem a maga lánya - mondta Ada egészen halkan. - Tulajdonképpen nem is valódi ember.

Alice ingerültén Adára villantotta a szemét. Dühítette, hogy valaki úgy gondolja, hogy egy klón egy olyan érző és intelligens élőlény, aki éppúgy képes átélni és felfogni a szenvedést, a tragédiát, a boldogságot, mint bárki más - valójában nem egyéb, mint biológiai termék, egy... „nem-ember”.

Ada pontosan tudta, mi jár Alice fejében, mégis folytatta.

- A gyerek érzései sem valódiak, betáplált információk. Nemrég az agya még olyan volt, akár egy üres papírlap. Nem tudott a maga létezéséről, de másról sem. Semmit sem tudott, míg el nem látták a megfelelő információkkal.

Hiába próbálnám meggyőzni - gondolta Alice. Ez egy profi gyilkos, sosem engedné meg magának, hogy valódi, emberi érzései legyenek.

- Tucatnyi, pontosan olyan lényt tudnék mutatni magának, mint ő - tette hozzá Ada. Mély fagyasztott állapotban várják az aktiválásukat.

Alice nem válaszolt, de a tekintete elárulta, mit gondol. Ada végül megvonta a vállát.

- Sajnálom, de ez az igazság.

- Készen vagyok! - lépett hozzájuk a kislány mosolyogva. - Ugye gyors voltam? - jelelte.

Alice megsimogatta a fejét.

- Igen, gyors voltál.

- Jól van, induljunk! - mondta Ada. - Tűnjünk el végre innen!

- Kisietett az ajtón.

Alice megfogta a kislány kezét, Ada után lépett, és...

Döbbsenten megállt.

A ház előtti pázsiton Jill Valentine állt a rohamosztagosaival. Ott volt közöttük Rain is, pontosabban egy Rain-klón, aki egy MP-5-ös géppisztolyt szegezett a ház ajtajára. A szakasz egy másik tagján sem volt maszk; Alice őt is felismerte. Carlosnak hívták, valamikor harcostársak voltak. Valamikor egészen a valódi Carlos haláláig. A Carlos-klón is őt vette célba lövésre kész fegyverével.

Alice-nek csak ekkor tűnt fel, hogy Carlos pontosan úgy néz ki, mint Todd. Érdekes módon a gyerek nem fedezte fel ezt a hasonlóságot.

- Üdv! - szólalt meg Jill szenvtelen hangon. - Csinos ház. Lehajolt, felállította a rózsaszínű kis biciklit, amit a kislány hagyott a fűvön. - Adják meg magukat, vagy végük!

- Egy gyerek is van velünk - mondta Alice. Közelebb húzta magához a kislányt.

- Az a maguk baja - jegyezte meg Rain, és jelentőségteljesen megemelte az MP-5-ös csövét. Nem a mienk.

- Rain... - Alice a nőre nézett. - A szíved mélyén te sem változtál meg!

- Nem ismerem magát, hölgyem felelte Rain homlokráncolva.

- Nos, mi legyen? - kérdezte a Carlos-klón.

Alice visszafordult, Adára nézett. Ada kérdő tekintettel nézett vissza rá.

Jill látóterében megjelentek a célpontok azonosítását igazoló adatok, majd a velük kapcsolatos további utasítások: „Ada Wong: megsemmisíteni. Klón: megsemmisíteni. Alice-projekt: elfogni vagy megsemmisíteni”.

Miközben az információkat nézte, a látótere peremén azt is érzékelte, hogy Alice előrelép, Ada elé áll. Az ösztönei azt súgták neki, hogy Alice soha semmit sem tesz, aminek ne lenne kifejezett, határozott célja.

A következő pillanatban hanyatt vágódott a hozzá legközelebb álló rohamosztagos. Ada lőtte le. Alice is tüzet nyitott, ő Raint vette célba. Nem találta el a rohamosztagost, de arra kényszerítette, hogy fedezékbe ugorjon.

Alice-projekt ezt követően beugrott a házba, és maga után rántotta a gyereket is. Ada leadott még egy lövést, majd követte őket.

Golyózápor zúdult a hátuk mögött becsapódó ajtóra.

Alice lenyomta a lányát a szófa mögé, és új tárat lökött a fegyvereibe. A gyerek felemelte a fejét.

- Most mit csinálsz? - jelezte.
- Ez olyan... felnőttes dolog - felelte Alice.

Golyók szaggatták az ajtót, amiből már jóformán csak szilánkok maradtak. Alice ismét lenyomta a kislányt, megfordult, és az ajtó felé fordulva löni kezdett.

Golyók süvítettek el Jill feje fölött, belecsapódtak a ház előtt parkoló Honda Civicbe, telibe találták az üzemanyagtartályt. A felrobbanó kocsi a keletkező tűzgomollyal együtt emelkedett a levegőbe, majd füstölgő, repeszszerű fémdarabokat köpködve magából lezuhant a járdára.

Jill fíntorogva ránézett a hala mögé érkezett roncsra, majd felkiáltott:

- Össztűz!

- Igenis! - hallatszott a válasz.
- Értettem! - üvöltött vissza egy másik rohamosztagos, aki leadta a többieknek a megfelelő jelzést.

A fák mögött megbújó és az aszfalton hasaló rohamosztagosok feltérdeltek, és ösztüzet zúdítottak az épületre, hogy lövedékeikkel darabokra szaggassák a falakat...

Abban a pillanatban, ahogy a ház bekerült a lövedékek darálójába, a nappaliban tartózkodó két nő fedezékbe ugrott. A falak megremegtek, és ahogy a golyók ki-kiharaptak belőlük egy-egy jókora darabot, lassan megroggyantak. Tisztán látszott, ha a fémzápor nem marad abba, másodperceken belül összedől az épület elülső része.

Az Alice feje fölött dühödt rovarokként elszáguldó lövedékek valósággal meg feketítették a levegőt. Alice pár pillanatig hason feküdt, de azután az oldalára fordult, és a bezúzott ajtó felé fordította a fegyverét. Ahogy kinézett, meglátta a fekete bőrű rohamosztagost, aki éppen akkor cserélt tárat a fegyverében.

A férfi felkapta a fejét, Alice-re nézett.

Ahogy az ismerős arcra bámult, Alice nem bírta meghúzni a ravaszt. Tisztában volt vele, hogy nem egy régi barátot lát, csak egy klónt, mégsem vitte rá a lélek, hogy lőjön.

A lehetőséget kínáló pillanat elillant a rohamosztagos oldalra vetette magát, kikerült Alice lövonalából. A nő meghúzta a ravaszt, és leszedte a rohamosztagost, akit addig a fekete bőrű férfi takart el előle, közben érzékelte, hogy Ada kúszva a konyha felé közelít, valószínűleg azért, hogy visszaverje az épület hátulsó része felől esetlegesen érkező támadást.

Alice ismét kilőtt az ajtón. A szétlőtt épület olyan hangot adott ki magából, mint egy sebzett állat; a nyöszörgő falak meginogtak, de a záporozó golyók továbbra is könyörtelenül rágták, tépték a szétforgácsolódó tartógerendákat.

Ada a konyhába érve leguggolt, és elővette a szigonylövő fegyverét. Zajt hallott a hátsó ajtó felől. Megfordult. Az üveges ajtó nyitva állt. csak a szúnyoghálós külső keret volt csukva.

A hátsó verandán, az ajtótól kétlépésnyi távolságban álló maszkos rohamosztagos Ada felé fordította a fegyvere csövét.

A nő célzás nélkül lőtt. A fegyverből kivágódó szigony keresztülhatolt a szúnyoghálón, és hangos, cuppanó dobbanással belefűrődött a rohamosztagos mellkasába, közvetlenül a szegycsontja alá. A férfi felsikoltott. de nem hall meg. A válla görcsösen megrándult, mintha köhögne vagy fuldokolna. Az arcát takaró maszk alól véres nyál csörgött le az állán, a keze megremegett, de ennek ellenére felemelte a fegyvert, hogy lelője Adát.

A nő megnyomta a szigonylövő oldalán lévő visszacsévéző gombot, majd mindkét kezével ráfogott a markolatra. A visszarántódó szigony az ajtó felé húzta a rohamosztagos!, A férfi teste előredőlt, a szúnyoghálót átszakítva bezuhant a konyhába, majd oldalra fordulva neki vágódott az egyik szekrénynek, hogy aztán émelyítő recscsenéssel a padlóra roskadjon.

Hirtelen viszonylagos csend támadt, a lövöldözés szórványossá változott. A lövedékvihar alábbhagyott - a rohamosztagosoknak tárat kellett cserélniük. A szétrepesztett falakról kisebb-nagyobb vakolatdarabok váltak le. A mennyezet alatt egy-egy szál vezetéken himbálóztak a világítótestek.

Alice ismét kilőtt a bejárati ajtón, azután közelebb kúszott Adához,

- Most mit csináljunk?

- Nem maradhat itt. - Ada levette digitális szemüvegét, átnyújtotta Alice-nek. - Hz majd megmutatja a kifelé vezető utat. Amíg tudom, feltartom őket. - Kinézett a hátsó ajtón, majd megint Alice-re pillantott. - A liftnél találkozunk.

Alice mélyen a szemébe nézett.

- Köszönöm.

- Mit? - kérdezte Ada. - Nem fogok meghalni magáért, hölgyem! Van B-tervem. Tessék, vegye cl! - Leoldotta a kábelt a szigonylövőről, Alice felé nyújtotta a fegyvert. - Minél kevesebb holmi van nálam, annál jobb.

Én is adok valamit - mondta Alice, és Ada kezébe nyomott egy kibiztosított gránátot.

- Köszönöm. - Ada a gránát biztonsági fülére szorította az ujját.

- A liftnél találkozunk!

Persze - gondolta Alice. - Feltéve, hogy van élet a halál után...

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A ház előtt elhelyezkedő rohamosztagosok belökték a teli tárat a fegyvereikbe.

- Kész! - kiáltott fel egyikük.

- Rajokban előre! - adta ki Jill az utasítást, amit aztán kézjelekkel is megismételt.

- Alfa-raj, előre! - kiáltott fel a Rain-klón.

A raj megindult, és közben tüzet nyitott; a géppisztolyok hosszú lövedéksorozatokkal verték végig a ház falának épen maradt részeit.

- Mozgás! - kiáltott fel az egyik rohamosztagos, miután az agya felfogta a digitális szemüveg kijelzőjének szélén felvillanó jelzés értelmét. - A ház mögött. Két célpont!

Jill megállította a rajt, odarohant a rohamosztagoshoz.

- Azonosítsa!

A férfi megérintette a szemüvegét, és a fejét furcsa szögben tartva a készülékbe épített kamerával ráközelített a két alakra.

- Alice az - mondta.

Jill homlokán mély ráncok jelentek meg. Két célpont a ház mögött? Ez csak azt jelenthette, hogy Alice és a klónkölyök menekülni próbál, Ada pedig hátramaradt, hogy feltartóztassa a szakaszt.

Oké. Haladjunk szépen sorjában.

A házra mutatott.

- Füstöljék ki a ribancot!

Ada kinézett a hátsó ajtón, és látta, hogy Alice és a kislány egyre távolabb kerül a háztól, de látta azt is, hogy oldalt megjelenik egy rohamosztagos, felemeli a fegyverét és célba veszi a menekülőket. Ez most azt hiszi, hogy elkapta őket! - gondolta vigyorogva. Tüzet nyitott a pisztolyából, és a biztonság kedvéért egy fél tárat beleeresztett a fickóba. A rohamosztagos meggördült, azután fájdalmas kiáltással a földre rogyott. Egy-két másodpercig még megpróbált oldalra kúszni, de azután remegés futott végig a testén és... mozdulatlaná vált,

A nő megfordult, a bejárati ajtó irányába nézett, ami felé folyamatosan tüzelő rohamosztagosok futottak. Golyók verték keresztül a falakat; a nappali oldalának egy része beszakadt, a törmelék maga alá temette a díványt és a kávézóasztalt. A levegő megtelt porral. Ada az egyik kezét az ajtó felé nyújtva löni kezdett. A másik kezét hátrahúzta, és kihajította a gránátot a nyíláson.

A gránát megpattant a földön...

Ada vigyorogva nézte végig, ahogy a rohamosztagosok megpróbálnak félrevetődni. A gránát felrobbant. Valaki felsikoltott. Egy vérsóvát húzó kar repült el keresztben az ajtó előtt.

A füst és a por egy pillanatra nullára csökkentette a látótávolságot. Ahogy kitisztult a levegő, Ada meglátta a Rain-klónt, aki egy hordozható rakétavetőt vett a vállára.

Rain gonoszul elmosolyodott, és gondosan célzott.

- A rohadt életbe! - tört ki Adából. Új tárat lökött a pisztolyába, lefelé fordította a sorozatlövésre állított fegyver csövét, és a ravaszt húzva körbefordult. A golyók léket vágtak a padlóba.

Ada ráugrott a lövedékekkel körbelyuggatott padlószakaszra; a deszkák beszakadtak alatta, a teste áttörte a vékony talajréteget. Megérkezett a tesztcsarnok alatt húzódó betonfalú és -aljú szerviz-alagútba.

A hely szűk volt és alacsony, így csak négykézlábra állva haladhatott benne. Tudta, az élete múlik azon, milyen gyorsan mászik. Maga elé képzelte, ahogy a Rain-klón által kilőtt rakéta teste szétválik, hat darabra hasad; elképzelte, ahogy a hat minirakéta legyező alakban továbbhalad, és...

A rakéták nem sokkal mögötte, a feje fölött aktiválódtak. A lángok lejutottak a járatba is; Ada a bokáján érezte a tűz forróságát. Körülötte minden rengett és remegett. A ház darabokra robbant. Füst, lángok, törmelék... Ada úgy érezte, mintha iszonyatos nyomás nehezedne a hátára.

Abban a pillanatban, ahogy a detonáció eljutott a füléhez, Alice hátranézett, és meglátta az óriási tűzgomolyt. Ada ezt nem élhette túl... - villant át az agyán.

- Jönnék! - jelelt a kislánynak. Sietnünk kell! - Tovább futottak a járdán, átvágtak a házak között, végigrohantak egy keskeny keresztutcán.

Alice úgy érezte, mintha egy tű állt volna az oldalába. Egy tű, vagy valami rosszabb. A fájdalom egyre erősödött, lüktetővé és égetővé változott. Lenyúlt, végighúzta az ujját az oldalán. Egy sebet talált; egy sebet, amiből forrón pumpálódott ki a vér.

Megsebesült... Abban az eszelős lövöldözésben kaphatott be egy golyót.

A kezét rászorította a sebre, és reménykedett benne, hogy sikerül elállítania a vérzést. A fájdalom iszonyatos volt, és minden egyes lépés megtétele után erősödött. De... nem állt meg. Ő még sosem állt meg!

A kislány hangosan zihált. Alice futás közben hátrakapta a fejét, és... meglátott valakit. Követték őket! Előrenézett, és a tükörfalban megpillantotta a saját mását. A sajátját meg a kislányét is.

Levegő után kapkodva a tükörhöz rohantak. Alice megállt, és oldalra fordulva, hogy a gyerek ne láthassa, megvizsgálta a bal oldalán lévő sebet. A vér már alvadni kezdett, a kocsonyás rögcskék eltömítették a seb száját - a vérzés lényegében elállt. Egyelőre... A fájdalom azonban nem szűnt meg, és a vérveszteség sem volt elhanyagolható.

Alice ráhúzta a ruháját a sebre, majd visszafordult a tükörfal és a kislány felé. Határozott léptekkel előrement, és kinyitotta az ajtót. Beléptek. Egy moszkvai pályaudvaron találták magukat. Alice ál-

mélkodva, ugyanakkor undorral nézett szét. Vajon még hány ilyen átkozott tesztcsarnokon kell keresztülvágnia? Hol van a határa ennek az egész elmebetegségnek?

Dori és JudyTech a szervizjáratban, a poros beton falak között, a keskeny mennyezeten végigfutó alumíniumcsövek és fluoreszkáló vezetékek alatt haladt előre. Találkoztak néhány fegyvertelen labrossal - szerencsére egyikük sem próbálta megállítani őket.

Dori átöltözött, már az a kezeslábas és az a rohamosztagos maszk volt rajta, amit JudyTech hozott neki. JudyTech is magára öltötte az álcát. A maszk akadályozta a légzést, ráadásul bűdös is volt. Dori kényelmetlenül érezte magát. Valahányszor ránézett JudyTechre, valahányszor rátévedt a tekintete a nő mellén csillogó szkarabeuszra, végigfutott rajta a félelem. Neki is volt szkarabeusza, és tudta, hogy egyik szerkezet sem működik, mégis kirázta a hideg a látványtól.

Már nem tudunk kijutni, mielőtt betör a áradat - mondta JudyTech, ahogy elértek a járat végére. A hangját tompává, idegenül kongóvá változtatta a maszk. - Fel kell készülnünk rá, hogy életben maradjunk a víz alatt...

Az ajtó résnyire nyitva volt; mindketten kilestek.

Dori az arcába csapó hideg levegővel nem törődve döbbenet meredt a tenger alatti grottára, a vízről felfelé szálló, a kőből kivájt magas, boltozatos mennyezet irányába emelkedő ködfoszlányokra.

- Most... kint vagyunk? - Rövid élete során még egyszer sem járt kint, a felső világban. Igaz, ebben nem volt semmi meglepő, hiszen technikailag csupán néhány éve létezett. Az agyába betápláltak bizonyos emlékeket és információkat, kapott tapasztalatokat és bizonyos szintű tudást, de tudta, hogy ezek egyike sem az övé; tisztában volt vele, hogy valójában még egészen kicsi gyerek, és emiatt nem értheti meg a világot, nem foghatja fel a jelenségeket. Elzártan élt egy nagyobb ládába helyezett kisebb dobozban, a tenger alatt, és most a föld alatt.

Ezt is JudyTechtől tudta. JudyTech mindent elmagyarázott neki.

Ki akart kerülni a dobozból, ki akart kerülni a nagy ládából, arra vágyott a legjobban, hogy lássa mindazt, ami odakint van. Látni akarta az eget és a napot, nemcsak képekről akarta ismerni őket; érezni akarta a valódi szelet, látni akarta a vadon élő állatokat, a magasban szálló madarakat, hallani akarta a hangjukat.

Nem telelte JudyTech halkan. Hz még nem a külvilág. Egy kicsivel közelebb kerültünk hozzá, de ez még nem az. Látod azokat a járműveket? Tudod, micsodák?

- Azt hiszem, ilyeneket még nem mutattál ...

- Ezek tengeralattjárók, kedveském. Az oroszok építették őket, valamikor nagyon régen, de még mindig működnek. Nagyok, és rengeteg hely van a belsejükben. Nem hiszem, hogy bárki is használná őket. Egy kis szerencsével be tudunk jutni az egyikbe. Odabent aztán elrejtőzhetünk. Ha majd megérkezik az áradat, jönni fognak mások is, akik majd elindítják a gépet... Legalábbis remélem, hogy így lesz. Elmegyünk innen, valahogy kikerüljük ezeket a másokat, és...

- És akkor kijutunk? Odakintre? A valódi világba?

- Igen. Kijutunk. A valódi világba...

Dori a hatalmas, vörös-fekete fémtestekre nézett.

- Azon ott... Azon, ami kiemelkedik a vízből... Azon emberek fekszenek. Szerintem nem élnek. Vért látok... Csöpögő vért.

- Igen. De azt hiszem, nekünk ez is kapóra jön. Gyere, kicsim!

Kiléptek a fagyos hidegbe. Lépteik visszhangot vertek a gigantikus grotta néma csendjében.

Az egyik metróállomás peronján voltak, valahol a moszkvai Vörös tér közelében. A falakat borító plakátok közé cirill betűkkel felfestették az állomás nevét: „Площадь Революции”.

A fal, amelyen keresztül megérkeztek, olyan módon tükrözte vissza az állomást, hogy úgy tűnt, mintha a vágányok a végtelenbe vezetnének. Balra egy felfelé vezető lépcsőt láttak.

- Hol vagyunk? - jelezte a kislány döbbsen.

Alice válaszolni akart, de hirtelen valami zaj ütötte meg a fülét. A fegyverét felemelve fordult meg, készen állt rá, hogy tüzet nyisson arra, aki a háta mögött van, bárki is legyen.

Rain lépett keresztül a tükörfalba vágott ajtón. Ez követett minket! gondolta Alice, és célba vette a nő szívét.

- Várj! Jelelt a kislány. - Segített nekünk! Nem emlékszel?

Alice értetlenül bámult a gyerekre, azután Rainre.

- Az autós, aki felvett minket!

Ez a ruha.., Rain barna blézert viselt, a kezében nem tartott fegyvert. A haja más volt, mint a rohamosztagos Rainé. Ez nem az a Rain! Ez nem az, aki ránk támadott! Alice megrázta a fejet. Magától is észre kellett volna vennie a különbséget. A vérveszteség — gondolta. Csakis az lehet az oka! Leeresztette a fegyverét.

- Hát megúszták! Megúszták a balesetet! - A Rain-klón odasietett hozzájuk, mindkettejüket megölelte. - Jaj, olyan boldog vagyok, hogy nemcsak én maradtam életben!

Alice felszisszent, eltolta magától a klónt, akinek ölelő karja hozzáért a sebéhez.

A fiatal nő csodálkozva nézett körül.

- Mi ez a hely? Végigmérte Alice-t. - Es mi ez az egész? Fegy-

vere van?

A távolból lövések hallatszottak. A jelek szerint valahol komoly összecsapás zajlott.

Tudja használni? - Alice a klón felé nyújtotta az egyik sorozat-lövő pisztolyt.

Rain fejcsóválva, leplezetlen undorral nézett a fegyverre.

- Mindig is elleneztem a fegyvertartást! Kampányoltam is ellene!

Csak hiszed! - gondolta Alice. Hamis emlék, amit beültettek az agyadba... Eszébe jutott, talán hangosan is ki kellene mondania a dolgot, de aztán letett erről. Nem ez a legalkalmasabb idő a magyarázkodásra. Egyébként is, hogyan tudná meggyőzni ezt a nőt, hogy a múltja, az addigi élete nem egyéb illúziónál, hogy minden emléke olyan információblokk, amit mesterségesen tápláltak bele az elméjébe?

Inkább odalépett Rain mögé, a kezébe adta a fegyvert. Hátulról megfogta a nő csuklóját, felemelte a karját, és a szemközti peron mögötti, csempékkel burkolt falra irányozta a pisztoly csövét.

- Olyan, mint egy kamera. - Miközben Rain arcához szorította a sajátját, megmutatta, hogyan kell célozni a fegyverrel. - Rátartja valamire, azután lő. Ennyi az egész.

Rain meghúzta a ravaszt. A lövedék lerobbantott néhány csempét a falról. Rain megremegett; a fegyver füstölgő csövére nézett.

- Gratulálok - mondta Alice szenvtelenül. - Mostantól fogva hivatalosan is a kemény csajok közé tartozik!

Rain ajkán furcsa, halvány mosoly jelent meg.

A csatazaj felerősödött.

- Mi az ördög folyik itt? - kérdezte Rain, még mindig a kezében tartott fegyverre meredve.

Mindent elmondok, amint visszajöttem, Alice a kislány fele bólintott. - Szeretném, ha vigyázna rá.

A kislány elkerekedő, riadt szemmel nézett fel rá. Alice úgy érezte, mintha nyilakat lőttek volna a szívébe.

- Elmész? - jelelte a gyerek. - Azt mondtad, soha többé nem méysz el!

- Mindjárt visszajövök - felelte Alice.

- De megígérted!

Alice letérdelt a kislány elé, aki sértődötten elfordította a fejét. Alice elé tartotta a kezét, és jelelt:

Nézz rám, kérlek! Bízatsz bennem. Bízol bennem, igaz?

A kislány ránézett és bólintott.

- Amit mondok, az igaz - jelelt Alice. - Vissza fogok jönni érted.

A kislány ajka megremegett. Alice látta rajta, keményen küzd, hogy visszafojtsa a könnyeit.

- Oké?

A kislány bólintott.

- Oké.

Alice felegyenesedett.

- Szeretlek! - tette hozzá a kislány.

Alice meglepetten nézett rá. Hirtelen nem tudta, hogyan reagáljon. Ez a gyerek valójában nem az ő lánya volt. Igen, a kislány úgy

tudta, azt hitte, hogy ő az anyja, de... nem. Nem az enyém! gondolta, miközben lenézett a gyerekre, aki hatalmas, kerek, könnyes szemekkel várta a válaszát.

- Én is szeretlek - válaszolta végül Alice.

A Rain-klón a kislány felé fordult.

- Vissza fog jönni. Ne aggódj - mondta. - Gyere, keressünk valami jó kis búvóhelyet!

A gyerek leolvasta a szavakat a Rain-klón szájáról, bólintott, megfogta a nő kezét.

- Találkoztam a nővéreddel - jelezte.

Rain meghökkenve nézett rá; nem értette a kézjeleket.

- Tessék?

- Nem volt valami kedves...

Alice elfordult. Az oldalába ismét belehasított a fájdalom, de ez közel sem okozott neki akkora kint, mint a bizonytalanság és a kislány miatt érzett aggodalom. Ezek az érzések újak voltak a számára. Mindig magabiztos volt, mindig határozottan cselekedett, mindig tudta, hogy helyes, amit tesz, most azonban... Valahogy minden összezavarodott. Mintha egy feltérképezetlen területen kellett volna haladnia.

Maga sem tudta, hazudott-e a gyerekeknek. Az ösztönei erősek voltak, meg akarta védeni kislányt, bármi áron, de... De ennek talán

⁹
semmi köze sem volt a valódi anyai érzésekhez. Nem. Úgy gondolta, előbb-utóbb el kell mondania a gyerekeknek az igazat. Nem teheti meg, hogy hazudik ennek az ártatlan kis lénynek!

Tisztázni akarta a helyzetet, de ez még ráért. Most az életben maradás volt a tét, az, hogy ne lőjék le őket, ne pusztuljanak el, amikor felrobban egy bomba. Egyelőre nem foglalkozhatott azzal, hogy megbánt-e másokat. Ez most nem számított, nem számíthatott; most egészen más dolga volt!

Mégis... Újra és újra megjelent előtte a kislány arca, a tekintete, amiből ki lehetett olvasni, hogy reménykedik, hogy bízik benne, hogy csak annyit kér tőle, vigyázzon rá és szeresse.

Elvesztették Alice-projekt nyomát.

Jill Valentine parancsnok a ház maradványai mellett állva hallgatta végig a rohamosztagosok jelentését. A robbanás során megsemmisült a helyszínen elhelyezett biztonsági kamerák többsége, így biztosat nem lehetett tudni, de az tűnt a legvalószínűbbnek, hogy a célszemély átjutott a következő tesztcsarnokba, Moszkvába. Talán abban reménykedett, hogy sikerül találkoznia Ada Wong csapatával.

Jill felmordult. Hogy az ördögbe várhatják el tőle, hogy elvégezze a munkáját, ha ilyen kevés embert kap? A tesztek során amelyek többségét teljesen felesleges volt végrehajtani klónok tucatjait áldozták fel, ő mégsem kapott elegendő számú katonát.

Valami furcsa disszonanciát fedezett fel Önmagában: mintha éne egy része örült volna Alice szökésének és sikerének, ami természetesen csak átmeneti lehetett. Nem értette a dolgot, azt viszont tudta, el kell fojtania magában az ilyen érzéseket, az ilyen gondolatokat, mert ha nem teszi, a szkarabeusz könyörtelenül megbünteti. Ki tudja, még az is lehet, hogy a végén egy biokádban találja magát, egy olyan tartályban, amiben a nem klónozott emberek testrészeinek újrahasznosítását végezték. Ez volt az a folyamat, amelynek során hozzá lehetett jutni az emberi testből származó proteinekhez, aminosavakhoz és más anyagokhoz, amiket aztán az új klónok megteremtése során használtak fel. Az Umbrella így biztosította, hogy folyamatosan és nagy számban álljanak rendelkezésre feláldozható egyedek, ágyútöltelékek.

Jill kényszerítette magát, hogy az elvégzendő feladatra koncentráljon. Bizonyítékot kellett találnia arra, hogy Ada Wong elpusztult. Már éppen parancsot akart adni a füstölgő romok átkutatására, amikor alig tízlépésnyire tőle szétnyíltak a padló megfeketedett deszkái.

A résből Ada Wong mászott elő. Köhögve bújt ki, a mozgása bizonytalan volt; a testet kisebb-nagyobb sérülések borították. Veres volt. hamu tapadt a bőrére. A jelek szerint nem volt nála fegyver.

A rohamosztagos Rain odaugrott mellé, rászegezte a fegyverét.

- Hová, hová?

Jill kézmozdulatára a rohamosztagosok odafutottak, körbeállták.

Ada szótlanul bámult rájuk. Gyengének, elgyötörtnek látszott. Eleinte mintha nem fogta volna fel, mi történik vele, de azután lassan felemelte a kezét, jelezve, hogy megadja magát.

Jól van - gondolta Jill. - Ez még hasznunkra lehet.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Leon, Barry, Szergej és Luther a törmelékből és hullákból, kirokati bábukból és kórságkatonákból, a Gum áruház szétlőtt berendezéséből és áruiból összeállt torlasz mögött lapulva már csak akkor nyitott tüzet, amikor feltétlenül muszáj volt.

Szergej még mindig a laptopja fölé görnyedt; még mindig a moszkvai tesztcsarnok sematikus rajzát böngészgette.

- Kifutunk az időből! - kiáltott rá Leon. - Valahogy meg kell kerülnünk ezeket a nyomorultakat!

- Mindjárt megvan, mindjárt...

Luther az órájára nézett. Már csak harminchárom percük maradt.

Hanninckettő...

Harmincegy pere és ötven másodpere.

A kavargó füstből egy vörösen izzó szemű kórságkatona vált ki. Felugrott a levegőbe, átlendült halott társai fölé, és rávetette magát Lutherre, aki ösztönösen felemelte a fegyverét.

Luther meghúzta a ravaszt, és... semmi. A tár üres volt.

A katona Luther felé fordította a kezében tartott puska csövét, de mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, lerobbant a feje felső része. A nyitott koponyából sűrű vérkorona fröccsent a mennyezet felé. Luther oldalra fordította a fejét, és odabólintott Leonnak, aki ismét

megmentette az életét. Gyorsan megtöltötte a fegyverét. Kelsóhajtott. A szája kiszáradt, a szíve hevesen vert. Éhes volt és fáradt, ráadásul valahányszor lehunyta a szemét, Tonyt látta maga előtt - Tonyt, akinek a testét széthasítja a bömbölő láncfűrész...

Ide jutottam - gondolta. - Hogy az ördögbe kerülhettem ilyen helyzetbe? Szinte azonnal megtalálta a választ. Úgy, hogy meg akartam keresni Alice-t! Nők...! Mindig a nők miatt van a baj, és...

Szergej váratlanul összecsukta a laptopját.

- Megvan! - kiáltott fel diadalmasan. - Erre!

Barry, Leon és Luther rövid sorozatokkal és az utolsó gránátjaikkal próbálták megtorpanásra kényszeríteni a kórságkatonákat, azután hirtelen, egyszerre megfordultak, és Szergej után rohantak. Szergej végigvezette a társait a Gum szétlőtt boltjain, a ronccsá lőtt és robbantott állványok, a füstölgő pultok között; az épület távolabbi sarka felé tartott.

Az ellenség váratlan távozása összezavarta a kórságkatonákat, akik még mindig azt a tetemtorlaszt akarták bevenni, amit a menekülők maguk mögött hagytak, így a kis csapat jókora előnyre tett szert, és gond nélkül eljutott a céljához. A sarokhoz érve levegő után kapkodva megálltak, és a furcsa módon épen maradt kirakatüvegre bámultak.

Szergej felkapott egy széket, belevágta a kirakatba. Az üvegtábla szilánkokra robbant.

- Erre! Tovább! - Szergej keresztül ugrott a kirakat keretén, Luther gondolkodás nélkül követte, Leon és Barry sem maradt le.

- Gyerünk, gyerünk, gyorsan! - sürgette Leon a társait.

A moszkvai tesztcsarnok egyik utcájának sarkán álltak. A talpuk alatt üvegszilánkok csikorogtak. A helyszín éppen éjszakai módban működött: a fények egészen halványak, tompák voltak.

- El tudunk jutni... - mondta Szergej két kapkodó levegővétel között - .. a peremre, és...

Hirtelen lecsapott rá valami. Valami, ami rózsaszínű volt, nedves, érdes és hosszúkas, akár egy elektromos vezeték; valami, ami rácsavarodott a testére. Luther hallotta a csontok roppanását, látta, ahogy Szergej széttörő bordái keresztülbökik a borét. Látta, ahogy a sikoltozó orosz lába felemelkedik a földről, fel, egyre feljebb, ahol...

Luther lassan felnézett, a tekintetével követte a nyálkás, rózsaszínű kábelt. Fel, meg feljebb...

Azt hitte, nem lát jól. A kábel valójában egy nyelv volt, egy valószínűtlenül hosszú nyelv, ami egy olyan undorító, förtelmes lény nyáladzó-levedző pófájából csapott ki, amilyenhez hasonlót Luther még soha életében nem látott. A lény, amely fejfelé lógóit az árnyak között, talán a csarnok magasában keresztül futó függőfolyosókba kapaszkodva, gigantikus, hússzínű valami volt. A feje búbja és a farka vége közötti távolság jó tizenkét méter lehetett, a formája miatt leginkább egy tömzsi elefántra emlékeztetett.

Szergej agonizálva üvöltött, és megpróbált kiszabadulni, ám a nyelv még nagyobb erővel csavarodott rá, és még feljebb emelte az undorító pófához. Ahogy a teste becsúszott az agyarak közé, még egyszer felsikoltott, de többre már nem maradt ideje, mert a szörny félbeharapta, és higgadtan, ráérősen rágcsálni kezdte a húsát, a csontjait.

Ahogy Szergej kettéharapott testének alsó fele nedves, loccsanó puffanással leérkezett az utca aszfaltjára, Luther öklendezve félrefordította a fejét. Érezte, ezúttal nem tud uralkodni a hányingerén, amikor azonban a többiek tüzet nyitottak a lényre, kényszerítette ma-

gát, hogy visszanezessen, hogy ő is tegyen valamit.

Ez volt az a pillanat, amikor felfedezte, hogy a hatalmas, rózsaszínű mutáns mellett, a mennyezethez tapasztott, áttetsző, kocsonyás anyagból lévő gubókban emberek vannak, pontosabban kiókok, amelyeknek az volt a rendeltetésük, hogy részt vegyenek a tesztekben. A többségük még életben volt, legalábbis erre lehetett következtetni abból, hogy a gubók felszíne úgy türemkedett ki, úgy horpadt be, mintha valami mozogna a belsejükben.

Még élnek!

A golyók nem gyakoroltak túl nagy hatást a szörnyre; a lövészek csak annyit értek el, hogy felbosszantották, rábírták arra, hogy lejjebb ereszkedjen, és őket is megpróbálja elkapni. Könnyedén leoldotta magát a függőfolyosókról, és miután kétszer-háromszor megpördült a levegőben, négy karmos lábára dobbanva megérkezett a csapat elé. Az egész utca beleremegett a földet érésébe.

- Ez meg mi a szar? - kérdezte Luther.

Egy Nyelv - felelte Leon, miközben remegő kézzel megpróbálta célra tartani a fegyverét. - A legnagyobb példány, amit valaha láttam, amiről valaha hallottam. A T-vírus egyik variánsának hatására mutálódott. Hiszi vagy sem, ez az izé egykor emberi lény volt!

Biztos az Umbrella fejlesztette ki valamelyik laborjában - mondta Barry, miközben új tárat dugott a fegyverébe. - Azért küldték ide, hogy megállítson minket.

Luther ekkor már tisztán látta a lényt, alaposabban szemügyre vehette. Az óriási test olyan volt, mintha majdnem a húsig ledörzsölték volna róla a külső bőrrétegeket. A koponya felső fele a szemekkel együtt hiányzott, a helyét valami zsíros gombatelepnek látszó agy velőburjánzás foglalta el. Annak ellenére, hogy a jelek szerint vak volt, a lény valamilyen módon érzékelte az előtte állókat. Ahogy elindult a hüllőkére, vagy még inkább a sárkányokéra emlékeztető lábain, a karmai mély árkokat hasítottak az aszfaltba. Hosszú nyelve újra és újra kivágódott - mintha annak segítségével tájékozódott volna.

A csapat tagjai hátrébb húzódtak. Hátralépett Luther is. Ahogy ezt megtette, hátulról egy golyó süvített el a feje fölött. Megfordult, és a feléjük tartó, időnként tüzet nyitó kórságkatonákra nézett.

Kész. Beszorultunk!

Rálőtt a Nyelvre, de a lény úgy haladt tovább feléjük, mintha semmi sem történt volna. Süvítő, vicsorgó hangokat hallatott, és szemmel láthatóan nem sérült meg. Olyan óriási volt, hogy az apró lövedékek legfeljebb bosszúságot okoztak neki, komoly kárt nem tettek benne.

Luther hirtelen egy olyan hangra lett figyelmes, ami sehogy sem illett a környezethez: felbömbölt egy autó motorja. Egy reflektorpár vetett két fénykört a lényre, amely ennek hatására megfordult. A semmiből egy tökéletes állapotban lévő Rolls Royce Silver Phantom bukkant elő; legalább nyolcvan mérföldes sebességgel száguldott a Nyelv irányába.

Az óriási lény dühödt üvöltést hallatott. A sofőr rátaposott a fékre; a gumik sikítani kezdtek, a kocsí hátulja kicsapódott. A keresztbe forduló jármű iszonyatos erővel csapódott bele a hatalmas, hús-

színű masszába. A Nyelv az ütközési követően oldalra sodródott, azután a hátára fordulva belerobbant egy bolt kirakatába. Kábultan vergődni kezdett, a kirakati bábukat maga alá gyűrve csapkodott korbácsnyelvével megpróbált talpra állni, megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát.

Leon és Barry tüzet nyitott a hátulról érkező kórságkatonákra, arra kényszerítve ezzel őket, hogy az utcán parkoló kocsik mögött keressenek fedezéket. A Rolls Royce Silver Phantom megállt, kinyílt a bal első ajtaja. Luther a kormánykörök mögött ülő sofőrre nézett.

Alice!

- Helló - mondta a nő könnyed hangon.

Luther zavarodottan bámult rá, szóhoz sem jutott a meglepetéstől. Az előző néhány percben valahogy túl sok minden történt, az agya bajban volt az események feldolgozásával és értékelésével. Kiszáradó torokkal nyelt egyet, elmosolyodott,

- Szép menet volt - mondta.

Hát, ez itt Moszkva, nem? Alice intett; a három férfi a kocsihoz rohant. Luther előre ült, a többiek a hátsó ütésre ugráltak be.

Tűnjünk el innen, mielőtt ez az izé rájön, hogy a kirakati bábukat nem lehet megenni! mondta Luther.

A nő bólintott. A kerekek ki pörögtek, a Rolls Royce kilőtt. Az oldalát végigverték a kórságkatonák lövedékei.

Alice keresztülhajtott Szergej testének maradványain, de Luther nem tette szóvá a dolgot. Valóban sietniük kellett.

Barry a kocsí hátsó ablakán keresztül felnézett a csarnok mennyezetére.

- Azok az emberek... még élnek!

A lény begubózta őket mondta Alice. Az ott az éléskamrája... - Rátaposott a gázpedálra.

Luther úgy érezte, be kell mutatnia egymásnak a kocsiban ülőket.

- Barry, Leon... Alice.

- Örvendek - mordult fel a nő.

Luther hátranézett és látta, a Nyelvnek sikerült kiszabadítania magát.

A lény a Rolls Royce után indult. Szemmel láthatóan dühös volt. Menet közben, egy-egy odavetett harapással megölt néhány kórságkatonát, és érezhetően egyre gyorsabban haladt, de a kocsí így is könnyedén maga mögött hagyta.

- Jobb lenne, ha bekötnének magatokat - mondta a nő Luthernek.

Egy lezárt útkereszteződéshez közeledtek. Luther látta, három dolgot tehetnek: lassítanak, hogy kerülhessenek, keresztültörnek a blokádot, vagy megfordulnak. A sebességmérőre nézett és megállapította, hogy Alice már eldöntötte a kérdést. Hetvennel megyünk, és gyorsít,...!

Alice lassítás nélkül oldalra rántotta a kormányt, és kikerülte a torlaszt. A férfiak ingerült morgással próbáltak megkapaszkodni.

- Jól vezet, hölgyem - jegyezte meg Barry.

Luther elmosolyodott. Erezte a helyzet abszurditását, de valahogy nem érdekelte a dolog. Alice már csak ilyen!

- Jó újra látni téged - mondta.

Alice viszonzta a mosolyát.

- Téged is...

Leon hátranézett.

- Közeledik...

Luther is hátranézett. A Nyelv úgy rohant utánuk, mint egy veszett versenyló, és... valóban közeledett.

- Nem gond - mondta Alice. Lutherre nézett. - Szóval? Hiányoztam?

- Ezt most komolyan csinálod? - Luther ismét a Nyelvre nézett.

- Tényleg most akarod megbeszélni a dolgot?

Alice megvonta a vállát, elmosolyodott. Sápadtak tűnt, legalábbis Luther annak látta.

- Miért? Most nem jó?

Luther szeretne volna megkérdezni, hogy talált rájuk, de rájött, egyértelmű a dolog: Alice véletlenül átkeveredett „Moszkvába”, azután meghallotta a lövöldözést.

Az előttük húzódó útszakaszt kiégett, oldalukra és tetejükre fordult autók torlaszolták el. Alice csak annyira lassított le, hogy szlalomozva keresztülhaladhasson közöttük. Az óriási Nyelv más taktikával tört előre: egyszerűen nekirohant az útjába kerülő akadá-

Iyoknak, és vagy széttiporta, vagy oldalra sodorta őket. Úgy lökte felre maga elől a kocsikat, mint egy orrszarvú a szénabálákat.

Alice a visszapillantó tükörbe nézett. Luther látta, hirtelen aggodalmassá változik az arca. A Nyelv már vészjósló közelségbe került: már maga elé lökte hosszú nyelvét, amellyel a jelek szerint a Rolls Royce hátsó ablakát vette célba.

Hogy rohadna meg! - gondolta Luther. Előrefordult, és észrevette, hogy szemből is közeledik valami feléjük. Két fénysugarat, két vakítóan fényes világosságoszlopot látott, de bárhogy erőltette a szénét, nem találta a forrásukat.

- Alice... - mondta. A nő ügyet se vetett rá. - Alice!

A reflektorok a szemükbe világítottak; a fényoszlop frontálisan érkezett.

- Autó! - ordított fel Luther.

Alice, ahelyett hogy lelassított volna, rátaposott a gázpedálra. Nem is próbált kitérni, úgy száguldott tovább, mintha telibe akarná találni a másik járművet.

Luther látta, már semmit sem tehet azon kívül, hogy megpróbálja kitámasztani magát, megpróbál megkapaszkodni valamiben.

Alice hirtelen beleállt a fékbe, és heves mozdulattal oldalra rántotta a kormányt. A Rolls Royce száznyolcvan fokban megfordult, és ismét felgyorsított, de Alice-nek sikerült kikerülnie az őket üldöző Nyelvet, ami viszont képtelen volt megállni.

A lény továbbrohant, azután undorító, nedves csattanással neki-csapódott valaminek.

Luther megértette, mi történt. Nem egy másik kocsi jött velük szembe, a Rolls fényszóróit látta abban a tükörben, amibe a Nyelv beleviharzott. A lény áttörte az üveget; Luther bízott benne, a szilánkok apró cafatokra hasogatják a testét.

Alice oldalra fordult (Luthernek még mindig erősen kellett kapaszkodnia, hogy ne dőljön oldalra), és ráhajtott az egyik mellékutcára. Luther egy „na ehhez mit szólsz? pillantással nézett hátra Barryre. Meglepetten látta, hogy Barry felemeli a kezét; kissé zavarodottan csapott bele a tenyerébe,

- Most már értem, miért jöttünk el a hölgyért! - mondta Barry vigyorogva.

Leon arca azonban komor maradt.

- Ada hol van? - kérdezte Alice félé hajolva.

A nő szomorúan megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy megúsza - mondta. - Sajnálom.

Leon szaggatottan, mélyen beszívta a levegőt.

- Láta, hogy meghalt? - kérdezte.

- Nem - felelte Alice.

Leon biccentett; Luther úgy látta, kissé megnyugodott.

- Adának mindig van valamilyen terve.

A következő pillanatban golyózápor zúdult a kocsira; a lövedékek szilánkokra robbantották a hátsó szélvédőt. Luther hátranézett. Kél teherautó vette üldözőbe őket. Az egyik platóján egy rákét a vetőt, a másikon egy géppuskát rögzítettek. Ezek voltak azok a kórsághadonok által vezetett járművek, amiket már a Vörös téren is láttak.

Hogy ti milyen kitartóak vagytok! - gondolta Luther. Megrázta a fejét. - Persze, mi mást tudnátok csinálni? Tekézni nem mehetek, igaz?

A géppuskás ismét tüzet nyitott. A golyók végigverték a Rolls Royce hátulját. Luther látta, a kocsik nem sokáig fogják bírni ezt az acélzáport.

- Fiúk, esetleg megtennék, hogy visszalőnek? - Alice hangja nyugodt volt, de mégis valami furcsa feszültség érződött ki belőle, mintha fájdalmai lettek volna.

- Nos, megtegyük? - kérdezte Leon a mellette ülő férfitől olyan hangon, mintha egy angol lord érdeklődne a barátjától, van-e kedve elkísérni őt vadkacsa vadászatra.

- Részemről... örömmel! - felelte Barry, és a szája egyik sarkából a másikba tolta meggyújtatlan szivarját. Feltérdelt, kihajolt a belső hátsó szélvédőn, és tüzet nyitott a géppisztolyából. Leon követte a példáját.

- Ezt Szergejért kapjátok, mocskok! - mormolta.

Barry sorozata leszakította a géppuskás koponyájának egy részét. A katona kidőlt a helyéről, de pár pillanattal később egy másik átvette a feladatát. Leon gondosan célba vette az RPCi csövet, és amikor meglátta a rakéta indulását jelző villanást, meghúzta a ra-

vaszt. Az általa kilőtt golyó még azelőtt találkozott a rakétahajtású gránáttal, hogy az teljes hosszában elhagyta volna a löveget. A gránát aktiválódott; az élőhalott RPG-s teste cafatokra szakadt, Luthernek már nem maradt túl sok muníciója, ennek ellenére ő is szeretne volna kivenni a részét a tűzharcból. Mivel félt, hogy esetleg Leont vagy Barryt találja el, nem a hátsó szélvédőn keresztül kezdett lövöldözni, inkább kihajolt a bezúzott oldalsó ablakon, és a két üldöző teherautó sofőrjét próbálta leszedni.

Miközben dühödten nyomta a gázpedált, és éles kanyarokba vitte a Rollst, Alice észrevett egy motorkerékpáros kórságkatonát, ami a jobb kezében géppisztolyt tartva oldalról próbált közelebb húzódnival hozzá. Amikor a fickó tüzet nyitott Alice lebukott. A lövedékek beszakították a kocsibal oldali ablakát.

Alice éppen csak annyira emelte fel a fejét, hogy kilásson. Oldalra rántotta a kormányt, és a Rolls oldalával sikerült taszítania egyet a motoroson. A kétkerekű megcsúszott, beleütközött egy újságosbódéba, a levegőbe emelkedett. A katona lezuhant a nyeregből, és már éppen fel akart állni, amikor a hátára forduló gép visszazuhant, és úgy sújtott le rá, akár egy kalapács.

Eközben Alice kikerülte az út közepén hagyott lángoló roncsot. A tükörbe nézve látta, hogy a géppuskás teherautó platóján feláll valaki. A katona a vállára vette az RPG-jét. Egy villanás, kis füstfelhő - a rakéta elindult a Rolls hátulja leíé.

Alice pontos időzítéssel oldalra rántotta a kormánykereket. A Rolls kitért - a rakéta továbbszáguldott, hagyta a kocsit, és valamivel előtte belecsapódott az úttestbe. Alice nem tehetett mást, mint hogy keresztülhajt a keletkező tűzgömbön. Ahogy ezt megtette, ahogy a szedán oldalát végignyalták a lángok, az üldözőket az ablakon kihajolva tűz alatt tartó Luther felüvöltött.

- A rohadt életbe!

Luther visszarántotta a fejét és a vállát a kocsiba, és csapkodni kezdte a zubzonyát rágcsáló kis lángokat. Amikor sikerült eloltania őket, Alice-re meresztette a szemét.

- Legközelebb szólj, mire készülsz!

Alice a visszapillantó tükörbe nézett, és meglátta a következő RPG-lövedéket, amely tűzcsóvát húzva maga után egyenesen a Rolls irányába száguldott.

- Vigyázat! - kiáltotta, és ismét oldalra kapta a kormányt. A lövedék közvetlenül a Rolls mellett robbant fel; a kocsí megrázkódott.

Alice oldalra pörgette a kormánykereket, és ráfordította a Rollst a Vörös térre. Ahogy végrehajtotta a kanyarodást, meglátta a felénk robogó motorkerékpárost. Az élőhalott motoros menet közben folyamatosan húzta a kormány szarvai közé fektetett géppisztoly ravaszát. A golyók szikrákat csiholtak a Rolls motorháztetején.

- Fejeket lehúzni! - kiáltott fel Alice, miközben lebukott. Luther és a másik két férfi abban a pillanatban vetődött oldalra, amikor a lövedékek berobbantották a szélvédőt.

A golyók elsüvítettek a Rolls utasai fölött. Alice kilesett a kormány mögül. Láta, a motoros pillanatokon belül összeütközik a Silver Phantommal. Elfordította a kormányt. Ahogy a Rolls kifarolt, Alice kinyitotta az ajtót, és telibe találta vele a motorkerékpárt.

A kétkerekű jármű valósággal felkenődött a Rolls ajtajára, majd felrobbant, a kocsí továbbszáguldott; a motort és a nyergében ülő élőhalott testét salakká változtatták a lángok.

Alice egyenesbe hozta a kocsit.

- Na, vajon ki van mögöttünk? - nyögött fel Barry.

Alice a tükörbe nézett, és meglátta a Nyelvet, aminek valahogy sikerült ismét a Rolls közelébe kerülnie sikerült egyre jobban megközelítenie a kocsit.

TIZENHATODIK FEJEZET

A gigantikus Nyelv megállíthatatlanul közeledett. A testén mély vágások látszottak - a jelek szerint megviselte a tükörfallal való találkozás és már a mozgásán is látszott, hogy nem igazán nyugodt. Alice érezte, ezúttal nem tudja lerázni a lényt, legalábbis a ko-

rabban alkalmazott módszerekkel semmiképpen sem. Tisztában volt vele, ha ismét eléjük kerül néhány Las Plagas-katona, a túlélési esélyeik gyakorlatilag lenullázódnak. A Ralis nem bírta volna ki még egy golyózáport.

Alice tudta, a változatosság kedvéért ismét valami extrém dologgal kell megpróbálkoznia. Ahogy felemelte a fejét, és megpillantotta a Vörös téri metróállomás lejáróját, már tudta, mit fog tenni.

- Mindjárt ott vagyunk! - kiáltotta.

- Hol ? - kérdezte Luther.

Alice ismét a tükörbe nézett. A Nyelv még jobban megközelítette őket, és közben félresöpörte maga elől a Rollst üldöző élőhalottakat, telkente a motorkerékpárjaikat a Feltámadás Kapu díszes falaira. A gigantikus, hússzínű mutáns már csupán egy ugrásnyira volt a kiszemelt prédától, és tisztán látszott, elég nagy ahhoz, hogy szétzúzza a lövések által meggyengített Silver Phantomot.

Alice megértette, ezúttal tényleg nem finomkodhat.

- Mindenki kapaszkodjon! Hú most húzós lesz.

- Húzós lesz? Luther keserűen felnevetett, de Alice-től hiába várt választ.

Alice padlóig nyomta a gázpedált. A kocsit betört a tér szélén lévő építési területre, felhajtott a felszedett aszfaltdarabokból álló törmelék halomra, majd jó húszlábnyi magasságba emelkedve keresztülzúgott a levegőn, hogy aztán egy csontrepesztő zökkenővel földet érjen, és hetven mérföldes sebességgel továbbszáguldjon...

...továbbszáguldjon, és berobbanjon a metróállomáshoz vezető széles lépcsősorra.

Ahogy a kocsit rázkódva, hánykolódva elindult lefelé a lépcsőn, Luther, Barry és Leon üvölteni kezdett. A hangjuk menet közben, a rázkódás miatt úgy tört elő belőlük, úgy hullámozott, mintha jódliznának. Mindhárman próbáltak megkapaszkodni valamiben; a tejük, a testük nagyokat rándult, ahogy a Rolls egyre lejjebb jutott. Alice a kormánykereket markolta, és csak egyszer-kétszer nézhetett bele a visszapillantó tükörbe, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy megállapítsa: a Nyelv a metróállomásra is utánuk megy.

Utánuk megy, az alkalmas pillanatban rávetődik a Rollsra, felnyitja a tetejét, mint valami konzervdobozt, azután... Azután zabálni kezd.

A lépcsősor alján egy boltív jelent meg, amely a jelek szerint átépítés alatt állt, mert a falak mellett nehéz kövek sorakoztak, a mennyezet egy részét pedig állványzat támasztotta alá. Ahogy a Rolls lezökkent a legalsó lépcsőfokról, Alice - ügyet sem vetve az oldalába szűrő fájdalomra nekihajtott az állványzatnak. A koci eleje éppen akkor éne el az első támasztóoszlopot, amikor a Nyelv elrugaszkodott és ugrott.

Alice rátaposott a gázpedálra. A Rolls kereszt ül törte magát a gerendákon; az állványzat darabjai a koci fara mögé hullottak. A boltív, mivel semmi sem támasztotta alá, leszakadt. Az egyszerre lezuhánótöbbtonnányi kő és gerenda maga alá temette a Nyelvet, és eltorlaszolta a Rolls mögötti járatot.

Alice megállította a kocsit, visszanézett. A kavargó porfelhő ellenére is jól látta, hogy a Nyelv testének legalább fele beszorult a törmelék alá. Na, ez majd lelassítja egy kicsit...

- Mindenki jól van? - kérdezte, és Lutherre nézett.

A férfi olyan arcot vágott, mintha a hányingerrel küzdene.

- Túléljük - mondta Leon.

- Most már jó lenne kiszállni, és gyalogolni egy kicsit nyögött fel Luther,

Alice kiszállt, és a menet élére állt. Az egyik kezében az Adától kapott szigony fegyvert, a másikban a sorozatlövő pisztolyt tartotta. Eltávolodott az omlástól, felkiáltott.

- Helló! Most már előjöhetnek!

A peron másik végében, a sötétből, ahol addig rejtőztek, kilépett a Rain-klón és a kislány. A gyerek odaszaladt Alice-höz, átkarolta a derekát. Alice válaszképpen magához szorította.

- Nagyon bátor volt - mondta Rain.

Luther leplezetlen meglepetéssel nézett az Alice-be kapaszkodó kislányra.

- Ez meg kicsoda? - kérdezte.

- Becky vagyok - jelezte a gyerek.

- Becky... mormolta Alice. Hirtelen rájött, most hallotta először a nevet, ami ennek ellenére nagyon ismerős volt a számára.

Az a különös, telepátikus álom...

Örülök, hogy megismerhetlek jelelte Becky. Alice-re mutatott. Hát az anyukám.

Alice lefordította a jeleket.

Azt mondja, Beckynek hívják. Örül, hogy megismerhet téged, és... - Felsóhajtott. - Én vagyok az „anyukája”, Luther kérdően felvont szemöldökkel nézett Alice-re.

- Az anyukája?

- Hosszú történet - mondta Alice. Nem igazán volt olyan hangulatban, hogy belekezdjen a mesélésbe,

Leon lépett hozzájuk; jelentőségteljesen az órájára mutatott.

- Huszonkét percünk maradt. - Mindenki a leomlott boltívre nézett. Valamennyien hallották a köveket, a fém felületeket támadó karmok kaparászását; hallották a dühödt mutáns elfojtott morgását. Alice a kődarabok közötti résben egy pillanatra meglátott valamit, ami leginkább a lény rózsaszínű, fűrészes nyelvének hegyére hasonlított. A Nyelv még élt, és megpróbált kitörni.

- Visszafelé nem mehetünk - állapította meg Luther.

- És Szergejjel együtt a térképet is elvesztettük - mondta Barry.

- Nekem van térképem! - Alice benyúlt a kezeslábasa egyik zsebébe. előhúzta belőle az Adató! kapott szemüveget. Feltette, megérintette a keretet, azután addig mozgatta az ujját a szemüveg száján, amíg a szeme előtt megjelent a tesztcsarnokok sematikus rajza. Alaposan megvizsgálta az ábrát, az épületek, az utcák és alagutak elhelyezkedését. Elég képzett volt ahhoz, hogy pillanatok alatt megtalálja a megfelelőnek látszó útvonalat.

- Ebben a járatban továbbmehetünk. - A tintasűrű sötétségbe vezető metróalagútra mutatott. A végében van egy szervizakna, amin keresztül eljuthatunk a tengeralattjárók dokkjához.

- Mire várunk még? - Leon gyors léptekkel elindult az oldaljárat felé.

Alice jelzett Beckynek, hogy előtte menjen. Aggódott a Nyelv miatt, ezért vállalta a sereghajtó szerepét. A többiek már elnyelte az alagút sötétje, amikor egy pillanatra megállt és visszanézett. A

ronccsá változott Rolls Royce mellett megmozdult a törmelék, az egyik részből előbukkant a Nyelv kanna.

Alice továbbbsietett; a leghamarabb biztos helyre akart jutni. A sor elején a Rain-klón haladt, őt Barry, Luther és Leon követte. Alice megfogta Becky kezét és felgyorsított. Közelebb húzódtak Leonhoz, aki egy kis elemlámpát tartott a kezében. A lámpa erőtlen fénye kísértetiessé változtatta a férfi komor, eltökélt arcát.

- Miért dolgoznak Weskemek? - kérdezte Alice.

Leon felkapta a fejét, a nőre villantotta a szemét.

- Én nem neki dolgozom! - válaszolta mehökkentően indulatos hangon. Úgy meredt Alice-re, mintha azon tanakodna, mondjon-e még valamit, vagy inkább hallgasson. Végül folytatta: - Tudja, oda-fent, a felszínen megváltoztak a dolgok. Mindenki úgy gondolta, fontos, hogy maga velünk legyen. Wesker azt mondta, maga ismer egy bizonyos fegyvert... Valamit, amivel meg lehetne fordítani a dolgok állását. - Megrázta a fejét; talán Szergejre és Adára gondolt. - De... Nem tudom, okosan tettem-e, hogy ennyi mindent kockáztattam egyetlen emberért.

- Értem - mondta Alice. Lett volna még néhány kérdése, de tisztában volt vele, sem a hely, sem az idő nem alkalmas arra, hogy további információkat szerezzen a férfitől. Ami gondolt, idővel úgyis minden kiderül, de aztán eszébe jutott, hogy amelyik ügghöz Weskernck is köze van. annak rá nézve nem igazán lehet kedvező a kimenetele.

- Zsákutca! - kiáltott fel Barry.

Az alagutat (amiben természetesen nem közlekedtek metrószerelvények, hiszen csak a díszlet része volt) egy érdes kőfal zárta le, de az egyik sarokban egy fém lépcsősor vezetett felfelé.

Alice levette Ada szemüvegét, felnézett a csigalépcső tetejébe. Úgy látta, fentről halvány fény szűrődik lefelé.

- A dokkhoz vezető szervizakna - mondta. - Gyerünk!

Előre ment, és elindult felfelé. Az oldalába minden lépés megtételekor éles fájdalom hasított. Felgyorsított, feljebb haladt a csigalépcsőn, és amikor úgy gondolta, a többiek nem láthatják, gyorsan megvizsgálta a sebet.

A korábban már varasodásnak indult seb felszakadt, ismét vérzett, ami önmagában véve nem lelt volna gond, de Alice szédült, és valahogy gyengének érezte magát. Gyerünk! Szedd össze magad, és tedd meg, amit meg kell tenned! Csak még egyszer..!

Az alagút irányából kaparászó zajt hallott. Lehet, hogy a Nyelvnek sikerült kiszabadítania magát a törmelék alól? Lehet, hogy őket keresi? Talán már elindult utánuk... Alice hátranézett, és meglátta Beckyt, aki lázas igyekezettel próbált a nyomában maradni. Rámósolygott a kislányra, intett neki,

Vajon képes lesz vigyázni Beckyre? Így, hogy lassan elvérzik?

Áttekintette a helyzetüket. Sürgette őket az idő; a szó legszorosabb értelmében ketyegett egy bomba. A rohamosztagosok őket keresték. A Nyelv ismét a nyomukban lihegett.

Be kellett látnia, nincs túl sok esélyük.

Jill és az emberei végigsiettek a metróállomás peronján, elhaladtak a csempézett falakon elhelyezett orosz plakát imitációk előtt, Ada Wong összebilincselte kézzel, a fején fekete zsákkal, vakon botorkált előttük. Megpróbálták harcképtelenné tenni, de Jill tudta, Ada még ilyen helyzetben is veszélyes. Nagyon veszélyes. Hiába tartották rajta a szemüket, ez a nő még így is képes lehetett arra, hogy szerezzen valamilyen eszközt, amit fegyverként használhat; neki egyetlen pillanat is elég lehetett ahhoz, hogy átvágja valaki torkát.

Talán éppen az enyémet - gondolta Jill. - Meg is tenné, ha a közetembe kerülhetne!

A járatot törmelékhalom torlaszolta el.

Ahogy jobban szemügyre vette a halmot, Jill látta, hogy a kódarabok furcsán hullámzanak - mintha valami megpróbálna kijutni alóluk. Biztos az egyik Nyelv... Korábban ellenezte azt az opciót, hogy kieresztik celláikból a kísérleti lényeket, és Ada Wong csapata után küldik őket. Tisztában volt vele, a Nyelvek nem tudnak különbséget tenni ellenség és szövetséges között, így rá és a szakaszára is komoly veszélyt jelentenek. Sajnos a vezetőség figyelmen kívül hagyta az ellenvetéseit, így a lények kijuthattak a tesztcsarnokokba.

A nyomokból arra következtetett, hogy az egyik Nyelv már keresztültörte a kőbarikádot, a másik pedig éppen azért küzdött, hogy kiássa magát.

Nem lenne jó, ha erre mennénk tovább - gondolta. Elképzelhető volt, hogy Alice már elpusztult. Elképzelhető, de nem valószínű. Az Alice-projekt már többször is bebizonyította, mennyire leleményes. Jill megpróbált az Ő fejével gondolkodni, megpróbálta kitalálni, milyen döntéseket hozott - így sikerült meghatároznia, hogy az ellenséges osztag merre mozog.

Utasította az egyik rohamosztagos!, hogy fussa át a központi komputertől származó legfrissebb információkat. A férfi bólintott, majd üres tekintettel maga elé meredve lefuttatta a szeme előtt az adatlistákat.

- Eljutottak a tengeralattjárók dokkjához - mondta. - A liftek irányába indultak.

- Energiaellátást deaktiválni! - mordult fel Jill.

- Értettem! - A rohamosztagos megérintette a szemüvegét, és kiadta a megfelelő parancsokat.

A csigalépcső végén egy betonfalú folyosót találtak. A járatot folyamatosan villódzó lámpák világították meg. Alice kissé szédült a vérvesztéstől; a villogás fokozta zavarodottságát.

Koncentrálj, Alice, koncentrálj...

Átvonultak egy acélkapun. Az élen haladó Leon folyamatosan kereste a rohamosztagosok közelségére utaló nyomokat. Alice a reakcióiból arra következtetett, hogy semmi ilyesmit nem talált.

A kapun átjutva egy magas, visszhangzó, kőfalú csarnokba érkeztek. Hideg volt; a lélegzetük kis felhőcskékké változott az arcuk előtt. A levegőben érezni lehetett a sós víz jellegzetes illatát.

- Ezek tengeralattjárók? - kérdezte Becky elkerekedő szemmel.

- Igen - felelte Alice. - Orosz tengeralattjárók.

Leon az órájára pillantott, és lassan, hosszan kifújta a levegőt a tüdejéből.

- Tizenegy perc - közölte. - Minden rendben lesz.

Alice nem volt biztos ebben. Még mindig történhetek váratlan események, még mindig rengeteg olyan ismeretlen faktor létezett, amely megakadályozhatta őket abban, hogy feljussanak a felszíni világba.

Leon előrement, futva közelítette meg a liftet, amellyel felmehettek a megfelelő szintre. Alice a férfi mögött, Becky kezét szorítva haladt. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni az oldalát hasogató fájdalmat, ez sikerült is valamennyire, de az egyre erősödő szédülés ellen semmit sem tudott tenni. Egy-egy pillanatra olyan érzése támadt, mintha rádölnének a falak, mintha megpördülne körülötte a világ. Tudta, egy kis élelem meg némi pihenés sokat segítené. Túl alacsony lett a vérnyomása, azzal kellene valamit kezdenie, meg azzal, hogy...

Ne ezzel foglalkozz, Alice! Juss el a lifthez. Egyik lábad a másik után... Tovább, tovább! Nehogy elájulj! Ezt most nem szabad!

Körbefordult vele a csarnok, de sikerült talpon maradnia. Megérkezett a lifthez.

- Gyerünk, beszállás! - kiáltott rájuk Luther. Felugrott a teherszállító lift oldalfalak nélküli platójára.

- Kérem, kapaszkodjanak! - mondta Barry, amikor mindenki megérkezett. Megnyomta a lift egyik vezérlőgombját, - Kedves utasaink, a következő szinten a férfiruha- és sportosztályt találhatják! - A plató emelkedni kezdett. Nagyon úgy tűnt, hogy végül mégis sikerül kijutniuk, és...

Hétlábnyit emelkedtek, amikor a plató zökkenve megállt.

A csarnokban kialudtak a fények, de kisvártatva aktiválódott a viliódzó vészvilágítás. A hely addig sem volt túl barátságos, de hirtelen olyan lett, mintha a pokol előcsarnoka lenne.

- Barry! - Leon idegesen megnyalta a száját. - Ez most mi?

- Nem tudom...

Alice lenézett a kislányra, félelmet látott az arcán, a szemében. Magához ölelte.

- Minden rendben lesz - jelelte.

Luther kilépett a plató szélére, belekapaszkodott, leereszkedett, azután leugrott a csarnok betonpadlójára.

- Hová mész? - kérdezte Leon.

Luther válasz helyett a vezérlőpanelhez ugrott. Leon és Alice utánamászott. Ahogy Alice egyedül hagyta a liftben, Becky sírva fakadt. A Rain-klón átölelte a kislányt, megsimogatta az arcát. Öarry maga elé tartotta a fegyverét, idegesen körbefordult. Leon a tenger-alattjárók felé nézett, azután odasietett Lutherhez.

Üldözők sehol...

Azt hiszem, valaki távirányítással kapcsolta le az áramot - mondta Luther, miközben megpróbálta reaktiválni a vezérlőpanelt.

- Vissza tudja kapcsolni? - kérdezte Leon.
- Nem ez a szakterületem - rázta meg Luther a fejét.

Leon az órájára nézett.

- Kilenc perc. Úgy látom, át kell váltanunk a B-tervre.

Luther kérdően nézett rá.

Nem ok nélkül helyeztük el a robbanótölteteket - mondta Leon.

Hirtelen egy árnyék hullott rájuk. Karmok szántották végig csikorogva a köveket. Hideg levegőáramlat csapott Alice arcába. Fel-nézett, és annak ellenére, hogy a vészvilágítás villódzásában nem látott túl jól, észrevette a gigantikus Nyelvet. A lény közvetlenül a Szellőző nyílás alatt, a nyíláshoz felvezető keskeny, törékenynek látszó fém létra mellett kapaszkodott a fajba, de úgy, hogy egyetlen mozdulattal a lift platója lóíé lendülhetett. A széles pofából kieresztett nyelv kutakodva lendült ide-oda. A lény izmai megfeszültek látszott rajta, hogy bármelyik pillanatban elrugaszkodhat a faltól. A feje felső részéből kitüremkedő agyvelő egyre hevesebben pulzált.

Végül, néhány másodpercig tartó tétovázást követően, félig csúszva, félig mászva elindult lefelé, az alatta álló emberek irányába. Elképesztő gyorsasággal mozgott, és hihetetlen pontossággal csapott le óriási karmaival.

A hatalmas, hússzínű lényhez Barry volt a legközelebb. Amint észrevette a lefelé mozduló testet, azonnal a vállához kapta a fegyverét, de mielőtt befejezhette volna a mozdulatot, szemből-felülről lecsaptak rá a karmok. Felüvöltött, a háta a betonfalhoz csapódott. A Nyelv ekkor visszahúzta a karját, és könnyedén megérintette Barry fejét, nyakát. A férfi, hátát a falhoz támasztva, lassan ülő helyzetbe ereszkedett. Nem üvöltött; már csak valami bágyadt, nem emberi nyöszörgéshez maradt ereje. Az arcára és fejére hasított sebektől

vér bugyborgott. A feje tetején szét metszett bőr levált a csontról, oldalra csúszott, úgy lógott a fii le fölött, mint valami undorító, vörös sapka.

Alice a kislány fele iramodott, de elkésett. A lény Becky felé lökte nyelvét. Az izomtömeg rácsavarodott a kis, törékeny testre, és kirántotta a Rain-klón kezei közül.

Becky halálra rémülten visított.

- Ne! - üvöltötte a Rain-klón. Felemelte az Alice-től kapott fegyvert, és tüzet nyitott a Nyelvre.

A lény széles mozdulattal Ram felé csapott. Mintha egy részeg gazfickó ütött volna meg egy apró kisgyereket: a klón teste a levegőbe emelkedett, és lesodródott a lift platójáról.

Rain felsikoltott; a teste hangos puffanással csapódott a betonnak. Úgy feküdt a liftakna aljában, mint egy rongybaba.

A Nyelv felfelé rántotta Beckyt. A kislány teste egyre közelebb került a lény förtelmes pofájához.

Alice felemelte a fegyverét, gondosan célzott a Nyelv agyát akarta szétlőni, lehetőleg úgy, hogy közben ne tegyen kárt Beckyben, de elbizonytalanodott. Vajon ha eltalálja a dögöt, az a hosszú, kígyószerű nyelv elereszti a gyereket? F's ha elereszti, akkor vajon Becky túléli a zuhanást? Már magasan volt, ha onnan leesne a betonra...

Addig habozott, míg elszalasztottá a lehetőséget. A lény a szájához rántotta Beckyt, de nem harapott belé - úgy kapta a fogai közé a kis testet, mint az oroszlán a hús dara bot, amit vissza akar vinni a vackára.

A hússzínű test lendült egyet, és belevetődött a széles szellőzőnyílásba.

Alice hirtelen fájdalmasan üresnek érezte magát. Leeresztette a fegyvert, és a fejét oldalra fordítva lenézett a liftakna aljába, a Rain-klón mellett térdelő Lutherre.

A férfi lehajtott fejjel fogta a klón csuklóját, azután felnézett Alice-re.

Meghalt...

Alice a szellőzőnyílásra nézett. Pontosan tudta, mit fog tenni, mit kell tennie.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Néhány másodperccel később Alice a teherlift platóján állva vizsgálhatta a fegyvereit: ellenőrizte, hogy mindegyik működőképes, mindegyik töltve van. Nem feledkezett meg arról, hogy vészesen telik az idő, de pillanatnyilag csak Becky érdekelt. Vajon életben van még?

Leonra és Barryre nézett.

Leon a barátja mellett térdelt.

- Mondj valamit, Barry!

Barry szája hátborzongató vigyorra húzódott. Az arca felhasadt, az egyik ajkát mintha penge vágta volna keresztül.

- Kurva szarul érzem magam...

Leon kinyitotta az övére csatolt kis táskát, elővett egy steril medi-csomagot. Kibontotta, a csomagot Barry szétmart arcára szorította.

- Tessék. Ezt tartsd meg itt, rendben?

Barry erőtlenül felemelte a kezét, és a sebre szorította a csomagot, és várta a bőrön keresztül felszívódó érzéstelenítő és fertőtlenítőszer hatását. Felnézett Leonra, találkozott a tekintetük.

Mondd meg, de őszintén! Mennyire súlyos?

- Tudod... kezdte Leon elgondolkodva. Azt hiszem, ez az izé átrendezte a külsődet, de csak használt neked.

Barry felnevetett, aztán grimaszolni kezdett a fájdalomtól.

- Rohadj meg! Ne röhögtesd!

Leon az órájára nézett.

Hét perc, és már itt sem vagyunk. Odafont majd megfelelő ellátást kapsz.

Barry bólintott. Leon felállt, Alice-re nézett, aki elindult a szelőzőnyíláshoz vezető fémlétra felé.

- Mit csinál? - kérdezte Leon hitetlenkedve.

- Visszahozom a gyereket - felelte Alice.

Leon keserűen felnevetett, megrázta a fejét.

Nem azért vesztettem el annyi barátomat, hogy maga most egyszerűen lelépjen!

- Visszajövök - mondta Alice nyugodt hangon. - Legalábbis ezt tervezem.

Leon odasietett hozzá, elállta az útját.

- Ne tegye ezt! Maga sokkal fontosabb, mint az a kislány!

- Ebben, látja, téved - jelentette ki Alice határozottan.

- Ostobaság, amire készül!

Alice keményen, ridegen a férfi szemébe nézett. A tekintete elárulta, mi jár a fejében: „Próbálj megállítani, és véged!”

- Álljon félre! - csikorogta.

Leon mély lélegzetet vett, azután félrehúzódott a nő elől.

Alice a létrához ment.

- Ezt vidd magaddal - lépett oda hozzá Luther egy kis elemlámpával.

Alice elvette a lámpát, rámosolygott Lutherre.

- Ne menj el nélkülem.

Luther felnevetett.

- Most viccelsz? Veled megyek!

Alice arcán megjelent egy mosoly, de csak egyetlen másodperc-re. Lövések dörrentek; golyók verték végig a beton falat.

Luther nyögve megpördült és Összerogyott.

Alice felkapta a fejét. A liftakna felé közeledő két rohamosztagos futás közben is folyamatosan tüzelt. Alice előkapta a pisztolyát, visszalőtt. Luther és Leon követte a példáját. A két klón teste vonaglani kezdett a beléjük csapódó lövedékek hatására. Hátrátántorodtak, majd mindketten el vágódtak. A betonpadlón tovább rángatóztak, de már nem jelentettek veszélyt.

Annál inkább azok, akik a hátuk mögött érkeztek: a dokk túlsó végében megjelentek Jill Valentine harcosai.

- Jól vagy? - kérdezte Alice a mellette fekvő Luthertől.

- Persze, csak egy horzsolás... - suttogta a férfi, de mindketten látták, hogy a karja használhatatlanná vált.

Alice megrázta a fejét.

- Horzsolás, mi?

A golyó óriási pusztítást vitt végbe Luther felkarjában, szét tépte az izmokat, talán a csontot is eltörte. A seb nagyon komoly volt; Alice látta, Luther akár bele is halhat a vérvesztésébe.

Luther Össze szorította a fogát, felült, és egy letépett szövetdarabbal megpróbálta el szorítani a karja felső részét. Felnézett a létrára, megrázta a fejét, azután átadott Alice-nek egy gránátövet.

- Hozd vissza Beckyt!

Alice bólintott, megsimogatta a férfi arcát, felcsatolta magára a gránátövet, és a létrához ugrott. Mászni kezdett.

Leon és Luther a felfelé mászó nő után nézett. Alice feljutott a szellőzőhöz, bemászott a nyílásba.

- Azért igyekezz! - kiáltott utána Luther rekedt hangon.

Leon felkapta a fegyvereit, és fedezékbe húzódott. Két másodperccel később megjelentek a rohamosztagosok.

Megjelentek, és elindultak a két férfi irányába.

Alice bemászott a szellőzőnyílásba. A szürke, fém falú járat vízszintesen vezetett előre. A klausztrofóbikus érzéseket keltő, szűk és sötét helyet szinte átítatta a Nyelv förtelmes bűze. Nehezen lehetett meghatározni, van-e valami a járatban még az is elképzelhető volt, hogy a lény húsz-harminc láb távolságban lapít, újabb áldozatára várva, Alice semmit sem látott, de nem akarta felkapcsolni az elem-lámpáját, mert attól tartott, a Nyelv a fény felvillanásának pillanatában rátámadna. Inkább a sötétséget választotta, és azt, hogy esetleg meglepheti a bestiát.

Gyerünk, Alice! Nincs időd! Menj már!

Tapogatózva, a fülét hegyezve lépett előre. A legszívesebben megállt volna, de újra és újra eszébe jutott, hogy fogytán az idő. Továbbment, megtett öt lépést... tízet, húszat... harmincat. Azután megállt. Mintha az arcához ért volna valami... Egy kereszteződéshez ért.

Fényre volt szüksége. Nem tehetett mást, felkapcsolta az elem-lámpát. Lefelé tartotta, hogy minél kisebb legyen a fénykör, minél messzebből lehessen felfedezni. Jobbra, majd balra nézett. A járat

mindkét irányban a végtelenbe nyúlt. A Nyelv egyetlen nyomát sem látta, még egy nyomorult karmolást sem fedezett fel a járat padlóján vagy falán.

Aztán meglátta a... tárgyat. A fémpadlón hevert, nem messze tőle. Óvatosan elindult felé. Még öt-hat lépésnyire volt tőle, amikor rájött, mi az, Becky hátizsákja... Felemelte, a vállára vette.

Lehet, hogy Becky szándékosan dobta el a zsákot? Talán így akart nyomot hagyni maga után, így akarta jelezni neki, hogy merre ment a Nyelv? Vagy esetleg akkor ejtette el, amikor... amikor meghalt?

Bárhogy is történt, egyvalami biztos volt. A lény ebbe az irányba vitte a kislányt.

Alice továbbment. A sötétség összeürösödött körülötte, azután örvényleni kezdett, mintha magába akarná szippantani. Lefelé húzta... Térdre rogyott, egész testében remegett. Érezte, valami nedvesség csorog végig az oldalán. Már megint felszakadt a sebe! Túl sok vért vesztett: az eszméletvesztés határára került.

Fogcsikorgatva felállt. Tapasztalatból tudta, ha cselekednie kell, a vérnyomása megnő, és ez ideiglenesen egy kis erőt kölcsönöz neki, egy olyan belső lendületet, aminek köszönhetően képes továbbhaladni. A dolognak azonban volt egy kellemetlen mellékhatása is: a megnövekedett vérnyomás hatására a sebek erősebben véreznek.

Vállalnia kellett a kockázatot, lelki szemei előtt Becky jelent meg, aki magatehetetlenül lóg a bestia fogai között, vagy... Vagy már ő is ott van valamelyik falhoz tapasztott gubó belsejében, ahol addig kell maradnia, míg a Nyelv úgy határoz, hogy darabokra tépi a testét.

Annyira felszítódott benne a düh lángja, annyira az elképzelt jelenet hatása alá került, hogy fel sem fogta, mit tesz. Mire feleszmélt, már gyors léptekkel, céltudatosan haladt előre a járatban.

A falakra és az ajtókra jeleket, rövid szövegeket festettek, ám Bori nem ismerte fel se a belüket, se a nyelvet. JudyTceh elmagyarázta neki, hogy ez a cirill betűs írás, amit az oroszok használnak.

Itt-ott szerencsére elhelyeztek egy-egy szigetelőszalaggal felragasztott karton lapot is. ezeken vélhetőleg az idegen szövegek fordításait tüntették fel. Persze, ezek közül se értette mindegyiket. Az egyiken például az állt, hogy „Férfi mell.” Eltűnődött. Ez meg mit jelenthet? Talán azt, hogy férfimelleket tároltak odabent? Lehet, hogy minden testrésznek külön raktára volt? Nem lepődött volna meg ezen; már sokkal furcsább dolgokat is látott. Nem szívesen ment volna be egy ilyen szobába...

Ahogy végigment a keskeny, acél-műanyag járaton, és a bakancsa talpa megcsikordult a fémen. Dori azt kívánta, bárcsak hagyta volna, hogy JudyTech induljon el élelmet keresni. Sajnálta, hogy nem így tett, de miután felszálltak a tengeralattjáróra, látta JudyTechen, hogy nagyon fáradt, ezért inkább magára vállalta a feladatot. Elindult, JudyTech pedig az új rejtekhelyen maradt, abban a szobában, ami tele volt azokkal a régi, vászonborítású, feltekercselt valamikkel. Ezekről a valamikről JudyTech azt mondta, csak tüzesetén van rájuk szükség, így nem túl valószínű, hogy bárki benyitna a szobába, vagyis a hely tényleg biztonságosnak ígérkezett.

Az alacsony, szűk folyosókat tompa, vöröses fény világította meg. Dori gyanította, ez valamiféle készenléti vagy vészvilágítás lehet. A lámpák olyan gyengék voltak, hogy kénytelen volt levenni a1 maszkját, különben semmit sem látott volna. A maszkkal együtt a szkarabeuszt is levette a melléről, bár tudta, JudyTech ennek nem igazán örülne. Tisztában volt vele, hogy viselnie kellene, hiszen nem tudhatta, kivel fut össze véletlenül, de egyszerűen gyűlölte a szkarabeuszokat, még azokat is, amelyek nem működtek.

Továbbment a vöröses félhomályban. Nyomasztóan hatott rá a vörös fény, meg a rengeteg fémfelület a vért és a robotokat juttatták eszébe.

Nem kedvelte a robotokat. A létesítményben voltak karbantartó és takarító 'botok, amik képesek voltak arra, hogy elcsípjék az elébük kerülő embereket, és elvigyék őket újrahasznosításra.

A tengeralattjárón szerencsére egyetlen robottal vagy emberrel sem találkozott. Úgy gondolta, ennek csakis az lehet az oka, hogy az objektumnak nincs saját legénysége. Se legénysége, se karbantartója, se olyasvalaki, aki ügyel az állagmegőrzésre.

Már jó ideje sétálgatott a folyosókon, amikor átvillant a/ agyán egy riasztó gondolat. Lehet, hogy eltévedt? A tengeralattjáró óriási volt, a folyosók egyformának látszottak, és eddig tulajdonképpen találmomra választotta ki, milyen irányba haladjon. Talán az lenne a legokosabb, ha most szépen visszafordulnék,...

Az egyik ovális fémajtón felfedezett egy újabb karton lapot, ami-re a „Hajókonyha” szót írták. Odament az ajtóhoz, rátette a kezét a nyitófogantyúra. Habozott, de aztán megpróbálta lenyomni a fémkan. Megmozdult! A vastag fémajtó engedelmesen kinyílt előtte.

Átlépett az alacsony ajtónyíláson. A helyiségben valamennyi lámpa égett, így alaposan szemügyre vehette a fehérre festett fémfalakat, a hosszú, fémből készült asztalok mellé helyezett, párhuzamosan álló fémpadokat.

A helyiség túlsó végében egy rozsdamentes acélpultot látott, ami fölött egy nyitott ablak volt. Gyanította, ezen az ablakon keresztül adogatták ki az ételt. Felugrott a pultra, keresztül-mászott az ablakon. Körbefordult, A konyhahelyiségben mikrohullámú sütőket, elektromos tűzhelyeket látott, a végében egy hűtőkamrát fedezett lel. A kamra rozsdamentes acélból készült ajtaja nyitva állt.

Don megörült, hogy sikerül elvégeznie a JudyTech által rábízott feladatot. Előresietett, belépett a hűtőkamrába, és...

Hirtelen egy kéz tapadt a szájára, hátulról egy kar ölelte át a derekát,

- Ejha! - mordult fel egy érdes férfihang. Lássuk csak, mi ez itt? Lehet, hogy a potyautasaink egyike?

Alice egy újabb szellőzőjáráthoz érkezett, ami egyenesen felfelé vezetett. Ahogy odahajolt a nyíláshoz, először csak az áramló levegő suttozását hallotta, de utána megütötte a fülét valami furcsa nyöszörgés - mintha valaki lett volna a járatban; valaki, aki nem mer levegőt venni, aki kétségbeesett igyekezettel próbálja visszafojtani a sírást. A magasból hideg, kék fény érkezett, ami megcsillantotta a járat fémfalait beborító nyálkaréteget, és a meglehetősen távolságban feltapasztott gubószerű képződményt.

A gubó elég nagy volt ahhoz, hogy egy kislány elférjen benne. És mozgott,..

Mozgott, és volt benne valaki - valaki, aki lefelé nézett!

Alice szíve nagyot dobban. Becky életben van! Előrelépve körbenézett, hogyan juthatna fel a kislányhoz.

A gubó anyaga egy ponton kitüremkedett, azután szétszakadt. A résből Becky keze bukkant elő. A keze, amivel jelelni kezdett.

- Csapda! - mutatta kétségbeesett igyekezettel. - Ez egy csapda...

Alice felemelte a fejét, a járat vége felé pillantott, arra a helyre, ahol az árnyékok úgy sűrűsödtek össze, mintha poros pókhálók lennének. Ahogy a szemét erőltetve megpróbálta elkülöníteni egymástól a részleteket, felfedezett egy testet, egy árnyék foltot, ami sötétebb volt, mint a környezete, ami meg-megmoccant - ami mintha arra várt volna, hogy elrugaszkodva rávesse magát a következő áldozatára.

A Nyelvek a gyilkos düh megtestesülésének tűntek, de egyszer ők is emberi lények voltak, és régi tulajdonságaik, régi képességeik közül megőriztek néhányat. Ezek között volt a ravaszság is. Alice tisztában volt azzal, hogy az emberi elmében jelen van a vegytiszta gonoszság. Jelen van, de mintha hibernáltak volna, mert normál körülmények között csak ritkán tör elő. Genetikai bűvészkedéssel azonban ezt is fel lehet éleszteni, ezt is fel lehet piszkálni, ezt is előtérbe lehet tolni. Ha ez megtörténik, az emberben lakozó rovar átveszi az elme fölötti hatalmat, és az étvágy, a gyilkolást vágy kielégítését helyezi a középpontba. A Nyelvek nem szimpla mutációk voltak, hanem az emberi faj legprimitívebb, legősibb impulzusainak, a legdurvább állati ösztönöknek a megtestesülései.

Ne becsüld alá ezeket a lényeket! - figyelmeztette magát Alice. - Ne tedd, ha élve akarod visszakapni Beekyt!

Leon és Barry a folyosón térdelve tüzelt a rohamosztagosokra. Az ellenséges lövedékek, a robbanógolyók megannyi apró légkalapácsként verték, törték, szaggatták a betonfalakat. Luther a lift pla-

tójáról tüzelt. Mindhárman takarékoskodni próbáltak a munícióval - a készletük vészjóslón csökkent.

A rohamosztagosok ötven-ötvenöt lépés távolságban, a dokk szélen álló oszlopok és ládák mögött húzták meg magukat. Néhány percig tartó eszelős lövöldözés után ők is ritkábban húzták meg a ravaszt, egyes lövésekre váltottak, csak időnként eresztettek meg egy-egy hosszabb sorozatot a géppisztolyaikból.

Luther kiszemelt magának egy célpontot, és ahogy a fekete maszkos fej kibukkant az egyik betonoszlop mögül, ahogy a célkereszt középebe került, meghúzta a ravaszt. A fegyver rúgott egyet a kezében. A maszkos alak fejéből rózsaszínű pára csapott ki, a test előredőlt- halott volt, mielőtt földet éri volna.

Az ellenséges választűz miatt Luther kénytelen volt lehasalni. Mielőtt ezt megtette, egy pillanatra még látta a nőt, aki löni kezdeti rá. Felismerte: Jill Valentine volt, a rohamosztagosok parancsnoka. Az elmekontrollált szuka személyesen nyitott rá tüzet.

Luthernek ismét - már vagy századszor - Ada jutott az eszébe. Vajon él még? Elég közel kerültek egymáshoz... Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, de úgy gondolta, megérezné, ha a nő meghalt volna.

Semmi ilyesmit nem érzett.

Ellenséges tűz alatt vagy, és ilyen hülyeségeken töröd a fejed? - gondolta bosszúsan. Hinni kezdél a természetfelettiben? Akire lőnek, az ne elmélkedjen!

De ha Ada életben van, akkor hol a pokolban lehet?

Ne gondolj most erre! A küldetés kész katasztrófa. Már-már biztosra vette, nem sikerül végrehajtaniuk a tervet, nem tudják kivinni Alice-t. Rohadt nagy veszteség, ráadásul lehet, hogy a saját életemet sem tudom megmenteni!

Leon az órájára nézett. A félelem görcsbe rántotta a gyomrát.

1:47 - 1:46 - 1:45...

Felpillantott a létrára, amin Alice felkapaszkodott. A nő sehol. Még mindig sehol, és nincs több idő, hogy megvárják.

Az ellenség ismét megeresztett egy hosszabb sorozatot, a golyók végigverték a falakat. Leon látta* már nem tarthatják sokáig magukat, az Umbrella katonái hamarosan rohamot indítanak.

Az idő pedig megállíthatatlanul telt...

Leon tudta, lepnie kell valamit.

- Vissza a lifthez! - kiáltotta túl a fegyverropogást. - Már két percünk sincs! Mennünk kell. Most!

Bairy megrázta a fejét.

- Menj. Én még várok egy kicsit...

- Barry...

Ha lenullázódik az idő, neked a liften kell lenned, de valakinek itt kell maradnia. Egyébként is... - Megeresztett pár lövést, amivel sikerült visszakényszerítenie a fedezékbe azt a néhány rohamosztagost, akik vérszegény kísérletet tettek az előretörésre. - Élvezem a helyzetet!

Leon megrázta a fejét. Hosszú ideje ismerte Barryt. Tonyt és Szergejt már elvesztették, talán Adat is. Egyre világosabbá vált a számára, hogy osztagparancsnokként megbukott. Az akció kudarcba fulladt, de legalább Sanyi szerette volna visszavinni. Pontosan tudta, mire készül a fickó: hőst akar játszani. Ezt nem engedhette meg; valami más megoldási kellett találnia.

Barry ismét leadott pár lövést, tárat cserélt, majd homlokráncolva Leonra nézett.

- Meg mindig itt vagy? Menj már!

Leon felsóhajtott - és elfordult.

Van az úgy, hogy az ember hiába keresi azt a bizonyos másik megoldást...

Alice hátralépett a függőleges akna alól, és ellenőrizte a szigonyfegyvert. Tudta, ha beáll a járat alá, a Nyelv azonnal támadni fog. Neki kellett megtennie az első lépést, neki kellett kezdeményeznie.

Félteie fordította a jobb kezében tartott fegyvert. Az időzítésen múlt mind. Be kellett jönnie a dolognak; tisztában volt vele,

nem kap még egy esélyt. Bízott benne, nem tévedett, amikor meghatározta a Nyelv helyét...

Biztos volt benne, hogy a lény neki, személyesen neki állította fel a csapdát. Érthető: vissza akart vágni a trükkért, aminek következtében nekirohant a tükörfalnak, meg persze azért is, hogy a fejére omlott a boltív. A Nyelv pontosan tudta, ki az ellensége, Alice pedig azzal volt tisztában, hogy hosszú szenvedés várna rá, ha a dög elkapná Őt. Talán napokig vergődne szörnyű kínok között, míg a lény szép lassan felzabálná...

Nem adom meg neked ezt az élvezetet! gondolta Alice. - Most tényleg emberedre akadtál!

Kilépett a fénykörbe, gyorsan célzott és lőtt. A bestia is lecsapott: kilökte a nyelvét. A vastag, rózsaszínű, kábelszerű nyúlvány egyenesen Alice felé csapott. Közben a fegyverből kilőtt szigony felfelé zúgott, és elhaladt a lény teste mellett pontosan úgy, ahogy a nő eltervezte.

Abban a pillanatban, amikor a szigony belefűrődött a falba, Alice megnyomta a fegyveren lévő tekercselőgombot. A kábel megszűlt. Alice felkészült a rántásra.

Hirtelen a levegőbe emelkedett; a fegyver belsejében lévő csévélő szerkezet hetven mérföldes sebességgel rántotta felfelé. A jobb kezével, minden erejét összeszedve kapaszkodott a fegyver markolatába, de közben a baljával maga elé tartotta a sorozatlövő pisztolyt.

A hosszú nyelv célt tévesztve suhant el mellette. Alice egyre feljebb emelkedett, már olyan közel volt a lényhez, hogy tisztán látta a testét, az árnyak között sűrűsödő feketeséget. A megfelelő pillanatban a Nyelv fejéhez szorította a pisztoly csövét. A lény utánakapott, de nem sikerült elérnie. Alice meghúzta a ravaszt. A lövedékek a Nyelv koponyájának felső részéből kitüremkedő, bőrszerű réteggel borított agyvelőbe fűrődtek, ahol iszonyatos pusztítást vittek véghez.

Abban a pillanatban, ahogy az agya cafatokra robbant, a Nyelv megremegett, és zuhanni kezdett az akna alja felé. Mire leért, a csévélő szerkezet feltekerte a kábelt - Alice jobb keze a falba mélyedő szigony mellé került.

Alice lejjebb ereszkedett a kislányhoz. Megvetette a lábát a gubó mellett végigfutó keskeny peremen.

Becky! Elővette a kését, felhasította a gubót,
A kislány azonnal jelszót kezdett.
- Köszönöm, mami! Tudtam, hogy eljössz értem!
Alice magához ölelte a gyereket, azután...
Mozdulatlanná dermedt.

A szellőzőjáratot nem evilági üvöltések rengették meg. Nyelvek? Alice döbbenetlen lenézett. A bestiák - egy egész falkára való volt belőlük - már elrugaszkodtak, és mászni kezdtek felfelé a függőleges járatban. Alice sejtette, mi történt. Az Umbrella mindenképpen meg akarta állítani őt és a kis csapatot, ezért szabadon eresztette az összes rendelkezésre álló mutánsát.

Alice tudta, ha a lények feljutnak hozzá és Beckyhez, egy percen belül csak pár vértócsa marad kettejük közül. Ezekkel, ennyivel nem vehette fel a harcot, ezért a menekülés mellett döntött. Megfeszítette az izmait, és egyik kezével a kislányt tartva, a másikkal a szigonylövőbe kapaszkodva ismét megnyomta a csévélőgombot. A szerkezet feljebb rántotta őket egészen a következő szinten lévő vízszintes járatig.

Miután oldalra lendült, és letette Beckyt a járatban, Alice meg rántotta a szigonylövő fegyvert. A falba fúródott szigonyt csak a negyedik próbálkozásra sikerült kiszabadítani.

A kislány felé fordult.

- Gyere! - jelezte, majd megfogta Becky csuklóját, és elindult előre, az Umbrella létesítményének gyomra felé. Fogalma sem volt, hová vezet a járat, elképzelni sem tudta, mi vár rájuk a végén, csak az az volt tisztában, hogy ismét rohanniuk kell az életükért.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A behatolók csapatának egyik tagja a csarnok szélén maradt, és bizonyos időközönként leadott egy-egy rövidebb sorozatot. Válójában csak a muníciót vesztegette, legfeljebb annyit érhetett el, hogy pár percig még sakkbán tartja a rohamosztágosokat.

Jill az egyik betonoszlop mögül figyelte a férfit, majd kiadta a parancsot:

- Foglyot előhozni!

Bízott benne, hogy a behatolók az érzelmeikre hallgatva, ostoba módon fognak reagálni, és hajlandóak lesznek feláldozni magukat azért, hogy megmentseék Ada Wongot.

A Rain-klón a tűzvonalba lökte a több sebből vérző, viharvert külsejű nőt. Jill kinyújtotta a kezét, lerántotta Ada Wong fejéről a csuklyát - azt akarta, hogy a behatolók lássák, ki áll előttük.

Ada Wong semmit sem tehetett, a háta mögött elektronikus bilincsek fogták össze a csuklóit. A Rain-klón a fejéhez tartott egy pisztolyt.

- Tűzet szüntess! - kiáltott át Rain a behatolónak. Ne lőjenek,

különben kivégzem a nőt!

Ada Wong kétségbeesett és szánalmas kísérletet tett arra, hogy kiszabaduljon, de a Rain-klón a pisztoly markolatával rácsapott a feje tetejére. A fogoly térdre rogyott.

A behatolók abbahagyták a lövöldözést.

- Fegyvereket eldobni!- kiáltott fel a Rain-klón. - Lépjenek elő!

Jill türelmesen várt.

- Kösse be magát! - mordult fel Leon, ahogy felkapaszkodott a lift platójára.

Luther hirtelen nem tudta, Leon mit vár tőle, de ahogy eszébe jutott a bomba, minden világos lett a számára. Kirántotta a nadrágjából a derékszíját, és nagy nehezen (csak az egyik kezét használhatta, a másik gyakorlatilag használhatatlanná vált) ráhurkolta a plató oldalán körbefutó fémrúdra. Amikor ezzel megvolt, a szíjat rácsavarta az ép karjára.

Leon megpróbálta kideríteni, mit csinálnak a rohamosztagosok, de egy széles betonoszlop miatt nem sokat látott. A társára nézett.

- Barry! Mit csinálnak?

A sebesült férfi felpillantott Leonra és Lutherre. Ódából intőit Luthernek, azután Leon szemébe nézett.

Még találkozunk, barátom!

Barry... Ne! - kiáltott fel Leon.

Lépjenek elő, vagy a nő meghal! kiáltotta a rohamosztagos.

Barry felállt, és a pisztolyait magasba tartva előlépett a fedezékéből. A rohamosztagos azonnal tüzet nyitott rá. Golyók verték végig Barry mellkasát. A teste megrándult, a kezéből kicsúsztak a fegyverek. Tisztán hallotta a lövedékek által átütött és szétrepesztett bordák reccsenéseit. Hanyatt vágódott, és abban a pillanatban, ahogy padlót ért, hihetetlen, dermedt hidegség áradt szét benne. Felnézett, és megpillantotta az egyik pisztolyát. A fegyver fentről érkezett, egyre közelebb került hozzá.

Abban a pillanatban az idő lelassult Barry számára mintha a világegyetemet irányító erő lehetővé akarta volna tenni, hogy teljes mértékben átélhesse és kihasználhassa élete utolsó másodperceit.

Látta a közeledő fegyvert.

- Basszátok meg! - sziszegte, miközben felemelte a kezét.

Elkapta a pisztolyt. A tenyere rásimult a markolatra, az ujja a ravaszra. Érezte, ahogy kiszivárog belőle az erő, de arra még képes volt, hogy célozzon és tüzet nyisson.

Egyetlen lövés.

A fekete bőrű rohamosztagos golyóval a fejében vágódott hanyatt.

Viszlát a pokolban, rohadék!

A másik rohamosztagos tüzet nyitott, a lövedékek szétépték Barry testét, arrébb lökdösték a padlón. A sebekből felbugyogott a sötétség - Barrynek olyan érzése támadt, mintha vér helyett ez a feketeiség törne elő belőle.

Sötétség benne, sötétség körülötte, sötétség az egész világban... Mindent elárasztott, tengerré változott - tengerré, amely magába fogadta, a saját mélye felé rántotta Barryt.

Barryt, aki mosolygott, miközben meghalt.

- Ki maga? Mit akar csinálni?

A mocskos férfi nem válaszolt azonnal, csak tovább vigyorgott Dorira, tovább villogtatta egyenetlen, sárga fogait. Idős volt, az arca piros, vörös hajának göndör tincseibe szürke szálak keveredtek. Olajos, gépzsíros kezeslábast viselt, és egy hatalmas, fekete fegyvert tartott a kezében, aminek a csöve a lányra szegeződött.

Egymással szemben ültek az egyik asztalnál. Az idegen a jelek szerint ráérősen akart végezni foglyával legalábbis Dori biztosra vette, hogy ez fog következni. Persze, ki tudja, ki tudhatja, mi jár egy ilyen ember fejében? Mindenesetre a tekintete elég furcsa volt...

A férfi végül megtörte a csendet.

- Tom Popper vagyok. Valamikor az Umbrellának dolgoztam. Gyanítom, te is, bár gondolom, fogalmad sem volt erről. Szerintem klón vagy. Az vagy?

Dori bólintott. A férfi folytatta.

- Nem volt nehéz rájönni. Nem áll valami jól rajtad ez a rohamosztagos cucc. És túl fiatal vagy ahhoz, hogy közéjük tartozz. Szóval, nem volt nehéz rájönni, hogy bujkálsz. Akárcsak én. Persze ettől még nem bízom benned! Kis szünetet tartott, azután folytatta.

- Ami engem illet, hát, én szerelő vagyok. Annak idején, odahaza, amikor az élőhalottak kezdték ellepni a helyet, mint a csótányok, na, akkor odalett a munkám. A haverom, akivel együtt melóztam a garázsban, meg akart enni. El kellett intéznem azt a szerencsétlen marhát. Tényleg sajnálom, de muszáj volt megtennem.

- JudyTech azt mondja, az ilyenek már nem önmaguk többé mondta Dori, hogy megvigasztalja a piszkos férfit. - Azt mondja, hogy azok az emberek, akik egykor voltak, már nem léteznek. Halottak, és amit látunk, az nem más, mint a testük. A testük, ami tele van valami betegséggel. JudyTech azt mondja, a vírus számára a test olyan, mint egy kocsí. Abban jut el egyik helyről a másikra. Ez a test úgy jut hozzá üzemanyaghoz, hogy fel fái ja az embereket.

- Ejha! - nevetett fel a férfi. - Ez aztán a szóözön! Nem semmi egy ilyen kislánytól!

- Maga az, aki sokat beszél - felelte Dori kissé megbántottan. - És nem vagyok kicsi! Igaz, kronológiáikig csupán hároméves vagyok, de valójában tizenöt, vagyis éppen kamaszodéin.

- Tényleg? Nos, én ötvenkettő vagyok mondta a férfi. - Mindenféle szempontból ötvenkettő. Egyébként a barátodnak igaza van. Az az izé, ami megtámadott, már tényleg nem volt a haverom. Olyan förtelmes döggé változott a teste. Szóval, odalett a munkám, ezért be kellett tépnem az Umbrellához, mert gyakorlatilag csak ennél a cégnél létezett mozgás. Ha felbukkant egy helikopter a levegőben.

hát biztos, hogy rajta volt az Umbrella logója. Más légi járművet nem is lehetett látni. És... volt egy okos kisöcsém, vagyis csak a tél testvérem volt, de ez mindegy, a lényeg az, hogy nem ismertük egymást valami jól. Nem együtt nőttünk fel. Na, ő akkor már az Umbrellának dolgozott. Megvolt a mobilszáma, felhívtam. Akkoriban még komoly munkák folytak. Az öcsém révén kerültem ide, de aztán kiderült, hogy itt se sokkal jobb, mint odakint.

- Maga tengeralattjáró-szerelő?

- Nem. én... - A férfi oldalra döntötte a fejét, és összepréselt ajakkal Dorira nézett. - Bízhatok benned? Mert ez a legfontosabb kérdés. Nincs szkarabeuszod, és nem látszol elég idősnek ahhoz, hogy rohamosztagos lehess, vagy valamilyen ügynök, de... Ki tudja? Lehet, hogy kamera van a szemedben. Lehet, hogy robot vagy. Esetleg mutáns. A világ kész diliház lett, és ezt az Umbrellának köszönhetjük.

- És én honnan tudhatom, hogy bízhatok magában? - kérdezte Dori. Meglepetten nyugtázta magában, hogy nem fél Tom Pepper-től. Azt nem tudta, hogy miért nem, hiszen a férfi elfogta és egy óriási pisztolyt szegezett rá. de ez volt a helyzet.

- Miért ne bízna? - kérdezte a férfi meglepetten.

- Például azért nem, mert fegyvert szegez rám.

A férfi a pisztolyra nézett,

- Hű, erről teljesen megfeledkeztem! - mondta. Oké. Leteszem a stukkert, de csak semmi heveskedés, semmi fura mozdulat! - Letette maga elé a pisztolyt, és tűnődve a mennyezetre nézett, mintha azon töprengene, hogyan folytassa a történetét.

Dorinak olyan érzése volt, hogy Tom Pepper már hosszú ideje senkivel sem beszélgetett, és most élvezi, hogy végre megteheti. Továbbra is a férfin tartotta a szemét, aztán hirtelen előrenyúlt, felkapta a pisztolyt. Rászegezte Pepperre.

- Valami ilyesmire gondolt, amikor azt mondta, „fura mozdulat”?
- A férfi szeme elkerekedett.
- Hú, te aztán gyors vagy, te lány!
- Bizonyos harci reflexeimet Alice-szegmenssel egészítették ki.
- Dori megpörgette az ujján a pisztolyt.
- Hé, óvatosan azzal az izével!

A háta mögül érkező hang hallatán Dori felugrott, és közben kis híján elejtette a fegyvert.

- Nem válaszolt a lány kérdésére - mondta a hang.
- Dorinak nem kellett hátrafordulnia. Felismerte JudyTech hangját.

Tom megfordult,

- Gondolom, maga Judy mondta. Judy Tucker vagy Teckcr, vagy mit is mondott ez a lány..
- Judy Gordon vagyok, de a kislány JudyTcehnek szólít. Tartsd szemmel ezt az embert, Dori! Nem tudhatjuk, bízhatunk-e benne.
- Judy körbenézett a helyiségben. De először is... Van itt valami ennivaló?

Tom felsóhajtott.

- Igen. Van...

Akkor eszünk. Gyorsan! Odakint lövöldöznek. Lehet, hogy eldurvul a helyzet. Ki tudja, mi fog történni? Itt talán biztonságban vagyunk, de az is lehet, hogy nem. Az viszont biztos, hogy szükségünk lesz az erőnkre.

Alice kiugrott a szellőzőjáratból, és elkapta az utána ereszkedő Beckyt. Körbefordultak. Egy kör alakú, legalább száz láb magas csarnokban találták magukat. A falak előtt átlátszó, henger alakú tenyésztőtartályok sorakoztak; a tartályokban lévő folyadékban testek lebegtek, amelyekhez különböző csövek és vezetékek csatlakoztak. Az öntudatlan állapotban lévő, fizikailag kifejlődött klónok csak arra vártak, hogy valaki vagy valami felébressze őket.

Tucatnyi klón Rain másolata volt. A jelek szerint a népszerű modellek közé tartozott. Alice gyanította, az Umbrella akkor szerezte meg a valódi Rain DNS-ét, amikor még a cégnek dolgozott.

Alice a szeme sarkából valami mozgásra lett figyelmes. Az árnyak között moccan meg valami... Feszülten figyelt, várt.

A következő klóncsoporthoz minden tagja Alice-másolat volt, Becky döbbenten fel nyögött.

- Mami, kik ezek? - jelezte, miközben a klónokra meresztette a szemét.

Az Alice-klónok mellett egy harmadik típus néhány példánya várt az ébresztésre.

Becky. Sok-sok Becky...

A csarnok árnyékos részén ismét megmozdult valami. Egy Nyelv jelent meg Alice látóterében.

Alice kihúzkodta a gránátok biztonsági szögeit. Mindegyik robbanószerkezeten beállította az időzítőt...

- Mami, kik ezek? - ismételte Becky. A tartályokban békésen alvó klón-kislányokra mutatott, azután Alice felé fordult. - Mami. te ki vagy? - kérdezte.

Alice-nek fogalma sem volt, hogyan magyarázza el Beckynek, mik azok a klónok, és pillanatnyilag nem is volt ideje egy ilyen beszélgetésre. A legkönnyebb megoldást választotta: egyszerűen nem felelt, inkább folytatta a gránátok előkészítését.

- Te az én anyukám vagy, igaz? - kérdezte Becky kétségbeesett kézmozdulatokkal.

Ahogy a Nyelv közelebb húzódott, Alice leeresztette a padlóra a gránátöveit, amit Luthertől kapott. A gránátok kicsúsztak a pántok alól, és vészjósló zümmögéssel arrébb gurultak.

- Az vagyok - felelte jelekkel, majd a bal karjával felkapta a kislányt. A jobb kezével a magasba emelte, a mennyezet felé fordította a szigonylövőt, meghúzta a ravaszt.

A következő pillanatban a gigantikus Nyelv megindította a támadást. Mintha egy árnyék zuhant volna Alice és a kislány irányába. A bestia kilátott pofájában, a borotvaélei fogak mögül előrelökődött a hosszú nyelv...

A szigony beletúródott a mennyezetbe. Alice megnyomta a csévél ögombot. A szerkezet villámgyorsan a magasba rántotta éppen akkor, amikor aktiválódtak a padlón szétszórt gránátok. Napalm-

áradat ömlött végig a csarnokon, A keletkező tűz elemésztette a Nyelvet, és iszonyú forróságot tolt Alice után.

Az élve szétsülő lény szánalmasan vinnyogott, de Alice valahogy nem tudta sajnálni...

A rohamosztagos a fal mellett osonva próbált észrevétlenül eljutni a lifthez. A terve egyszerű volt: amint megfelelő pozícióba ér, tüzet nyit a két célpontra, szétlövi a fejüket.

Carlosnak hívták, önként jelentkezett a feladatra. Tisztában volt vele, most nem hibázhat. Úgy érezte, ez lesz az a nap, amikor végre magára vonhatja Jill Valentine figyelmét. Azért élt, hogy elégedetté tegye a parancsnokát. Hozott neki erőt a folytatáshoz és a színleléshez. A szkarabeusza nem működött tökéletesen, valami elromolhatott benne: alig kapott tőle jeleket. Hozott az oka annak, hogy számos ismeretlen érzés keletkezett benne, csupa olyasmi, amit a többieknek nem kellett megtapasztalniuk.

Időnként arról ábrándozott, hogy eltávolítja Jill Valentine mellkasáról a szkarabeuszt, és kiviszi innen a női. Azt nem tudta, hová mehetnének; a külvilág pokolibb hely volt, mint a létesítmény. Nem tehetett mást, várt. Amikor alkalma nyílt rá, megpróbálta elkápráztatni Jill Valentine-t, mert abban reménykedett, így mindig a közelében maradhat.

Már egészen közel került a lifthez, amikor eltávolodott a faltól.

Ott voltak. Mind a ketten. A platón. A „Leon” és a „Luther” jelzést viselő célszemélyek...

Nos, Leon - gondolta Carlos, a sorsod a megsemmisülés. Belesnézett a fegyvere távcsövébe, és ráhelyezte Leon fejére a célkeresztet.

A célszemély az órájára pillantott, mondott valamit a vele levő férfinak, azután megrázta a fejét.

A felszínen a dagály hullámai körbe folyták a szellőzőtoronyok tövét. Az előre meghatározott pillanatban felrobbantak a tornyokra

erősített bombák. Szétszakadtak a ventilátorok, a tornyok összeroskadtak. A járatokon keresztülömlött a törmelék, amit aztán felbecsülhetetlen mennyiségű, örvénylőn alázuhogó tengervíz követett,...

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Éppen abban a pillanatban, amikor meg akarta húzni a ravaszt, hogy átsegítse Leönt a túlvilágra, gyors egymásutánban három erőteljes robbanás rázta meg a padlót. Carlos elvétette a célt. A lövedékek elzúgtak Leon mellett, aki azonnal hátraugrott a plató túlsó pereméhez. Carlos ismét lőtt, de már közel sem volt olyan jó rálátása a célpontra, mint korábban.

Hirtelen mennydörgő, egyre erősödő robaj ütötte meg a fület.

- Meneküljenek!

Valentine parancsnok hangja... Carlos megfordult, hogy kiderítse, mit akar a parancsnoka. Ekkor látta meg a tengeralattjáró-dokk irányába haladó iszonyatos víztömeget. A tengerzöld áradat olyan volt, mint egy borzalmas, üvöltő szörnypofa, amelyben agyaraként fehérlettek a kisebb-nagyobb jégdarabok.

Carlos tágra nyílt szemmel bámult a víztömegre, és rádöbrent, nem menekülhet - nem, mert egyszerűen nincs hová. Nem húzódhatott fedezékbe, hiába futott volna el, hiába próbálkozott volna bármivel, már a tengeralattjárókhoz sem juthatott el. Szembesülnie kellett az azzal a ténnyel, hogy vízbe kell fulladnia.

A hőmérséklet rohamosan csökkent, az áradat maga előtt tolt a jeges hideget. Carlos felfogta, már csak pillanatok kérdése az egész. Még egyszer körbenézett, azután... összezárultak fölötte a zöld folyékony állkapcsok.

A létesítmény felső szintjeit elárasztó tengervíz és jégtörmelék olyan iszonyatos nyomást gyakorolt a falakra, a tartószerkezetekre,

hogy a gigantikus víz alatti építmény nem volt képes megőrizni integritását: az egyes szekciók és zónák úgy roskadtak össze, mintha robbanás következett volna be a belsejükben - robbanás, aminek ereje félelmetes erővel befelé, egyetlen pont irányába szívta az alkotórészeit. A szétszakadó fémgerendák sikolyát, a recsegést, a robajokat a beáramló víz bömbölése tette még félelmetesebbé; az irdatlan méretű pusztulás fülsiketítő hangjai egyetlen pokoli, romboló zajáradattá egyesültek.

A lift platóján álló Luther felnézett a létrára, amelyen Alice felmászott a szellőzői árat hoz.

- Nem sikerült neki... - suttogta döbbsen. Sokkolta a tény, hogy Alice kudarcot vallott; úgy gondolta, ha valaki egyáltalán képes végrehajtani a feladatot, az csakis a nő lehet. Igen. ő, mert Alice... Alice olyan képességekkel, olyan erővel rendelkezett, ami jócskán a hétköznapi emberek fölé helyezte.

Leon a korlátot markolva próbálta túlúvolteni a közeledő vízfal bömbölését.

- Kapaszkodjon!

A tengervíz beáramlott a liftakna aljába, és felfelé tolulva, alulról gyakorolt nyomást a ült platójára. A széles, vastag fémlap megremegett, azután felfelé löködött, valósággal kilövődött.

- Ez volt a terv? - kérdezte Luther.

Tényleg ez volt a B-terv? A víz segítségével akartak feljutni a felszínre? Eszelős vadbarmok...

A körülöttük áramló, kavargó víz fájdalmasan hideg volt, de a plató szerencsére elég gyorsan mozgott ahhoz, hogy legalább a téjük az áradat színe fölött maradjon. Luther agyán átvillant egy újabb lehetőség; elképzelhetőnek tartotta, hogy kihűlnék, egyszerűen megfagynak, mielőtt kijutnának az aknából. Még soha életében nem találkozott hidegebb anyaggal, mint ez az átkozott víz. Az egészben egyetlen jó dolog volt: az áradat úgy lefagyasztotta sérült karját, hogy semmiféle fájdalmat nem érzett. Láta, hogy egy éles-hegyes jégdarab vágódik az oldalához, de ezt sem érezte. Ami

késik, az nem múlik - gondolta keserűen. - Majd, később kínlódhatnak...

Az áradat úgy bömbölt, mint tucatnyi, teljes sebességgel robogó gőzmozdony, vagy száz buldózer. A víz pillanatok alatt megtöltötte a csarnokot, jégdarabokat vágott a tengeralattjárókhoz, felemelte a dokkban veszteglő gigászi fémtesteket.

A lift feljebb emelkedett, maga alatt hagyta a csarnokot, és még mindig nem állt meg, még mindig szédítő sebességgel haladt felfelé az aknában. Egy-két másodperced később Luther megkönnyebbültén látta, a platóról lecsorog a víz már csak néhány jégdarab maradt körülötte. Az örvénylő áradat alattuk maradt.

Ahogy a felfelé száguldó plató mellett el süvített a jéghideg levegő, Leon a vezérlőtáblához vergődött, lel pattintotta a „Vészfék feliratú műanyag védőburkot, az ujját rászorította a burok alatt lévő vörös gombra...

New York City. Times Square.

Az utcákon élőhalottak kóboroltak - azok a példányok, amelyeket a karbantartó 'botok még nem gyűjtöttek be. látott szájjal tántoroglak. állandó, őrjítő éhség gyötörte őket, amelyet sehol sem tudtak kielégíteni vagy enyhíteni. Volt bennük valami, mélyen, legbelül, az emberi mivoltuk sziklányi maradványa, amely arra vágyott, hogy véget érjen a szenvedésük, a létezésük, véget érjen az éhes kószálás, az eszelős kutakodás, a szünni nem akaró fájdalom; vége szakadjon a lázas vadászatnak, az örökké tartó portyának, vége szakadjon az alvás és pihenés nélkül, teljes reménytelenségben eltöltött, napokká nyúló óráknak.

S ekkor a világ jéghideg keze végre megáldotta őket, megnyugvást és megszabadulást kínált nekik, kiutat az életen túli, de halálon innen lévő pokolból.

Az árhullám, a belső cunami végigsöpört a tesztcsarnokon, szétzúzta az épületeket, a díszlet falakat, felkapta és megpörgette az autókat, elsodorta a támolygó élőhalottakat, Az álságos világ addig szilárdnak, masszívnak tűnő elemei szempillantás alatt hitvány já-

tékszerekké változtak. Recsegni és villogni kezdtek a neonreklámok és a kivetítőernyők, szikrák pattantak ki a zárlatossá vált berendezésekből, bezúzódtak az ablakok, az üvegszilánkok esőcseppekként töltötték meg a levegőt, hogy azután összekeveredjenek a víztömeggel érkező jégdarabokkal. Az áradat tovább sodorta a törmeléket, amely úgy hasogatott, úgy vágott szét mindent és mindenkit, aki és ami az útjába került, mint a szemetesekocsik hátuljában lévő, forgó aprítópengék. Kábelek csapkodtak a víz kavargó felszínén. Kialudtak a lámpák, teljessé vált a sötétség a „Times Square”-en.

Az ár elkapta az élőhalottakat is, amelyek ösztönösen menekülni próbáltak ugyan, de a szívük legmélyén hálások voltak a jéghideg, folyékony gyilkosnak, az irdatlan víztömegnek azért, hogy magába olvasztja őket, hogy végre, végre véget vet vergődésüknek, szenvedésüknek, evilági létüknek...

Ha a halál utáni lét nem rohasztja ki belőlük az érzelmeket, talán boldogan fogadták volna a megsemmisülést.

Shibuya-kereszteződés, Tokió.

A JumboTron kivetítőernyők villogni, remegni kezdtek, a felületükön megjelenő arcok - azoknak a gyönyörű modelleknek az arcai, akik az élőhalottak térhódítása során pusztultak el - eltorzultak és széthullottak, mintha hirtelen digitális zombikká változtak volna. A csarnok elérhetetlen távolságban lévő mennyezetéről festék- és törmelékdarabok peregtek alá, majd hirtelen lezuhant az egyik párkányzat egy része.

A tisztogatással megbízott rohamosztagosok meglepetten néztek fel és körbe. Amikor megremegett alattuk a föld, néhányan - mintha valami furcsa táncot járnának - hátraszökkentek, talán abban reménykedtek, hogy így sikerül megúszniuk az elkerülhetetlent.

Azután rájuk zuhant a tengervízfal. Először csak annyit éreztek, hogy hirtelen lehull körülöttük a levegő, de a következő pillanatban már lecsapolt rájuk a fehér, habzón fortyogó áradat, az irdatlan víztömeg, amely félresöpörte az autókat és a kamionokat, a tesztek során felhasznált klónok testét. A hullámok és örvények együttes erő-

vel felszakították a díszletépületek elejét, kihúzták a kirakatokban álló bútorokat és berendezési tárgyakat. A víz színén úgy hanykóldtak a merev karú, merev testű kirakati bábuk, mintha segítségért rimáncodnának. vagy mintha úszni próbálnának.

Az egyik rohamosztagost irdatlan erővel telibe találta és szétzúzta az a legalább féltonnás döglött rozmár, amit a lezúduló víz rántott magával a felszínről. Egy másik katona azon kapta magát, hogy a víz a levegőbe emeli, fel, fel, egyre feljebb, egy gyönyörű, japán modell gigantikus, kétdimenziós arca felé, amely úgy tátotta ki a száját, mintha be akarná kapni a feléje sodródó testet, S valóban, bizonyos értelemben véve be is kapta: a rohamosztagos belezuhant a digitális szájba, és nyakát szegve keresztülszakította a JumboTron kivetítőt.

Egy pillanattal később egy kisbusz vágódott bele ugyanabba a kivetítőbe. Az elektronikus jel szikrákra robbant. A Shibuya-kereszteződést pár másodperc alatt elárasztotta a víz, Tokió kereskedelmi központjának szíve úgy süllyedt a sós áradat alá, mint valami távolkeleti Atlantisz - egy olyan Atlantisz, amiből egy-két perccel később alig maradt más, mint az örvénylő víz színén lebegő hullák, a rohamosztagosok és a vízbe fúlt élőhalottak hínárszállakként egymásba gabalyodott teste.

Moszkva, Oroszország. Vörös tér.

A cunami félrevágta maga előtt az útjába kerülő autókat, széttépte a díszletépületeket, felborította a házakat, szétszaggatta az elektromos vezetékeket. A levegőt kék és sárga szikrák töltötték meg. A kórságkatonák megpróbálták elmenekülni az irdatlan hullám, a jéghideg, tömörnek látszó, jeges víztömb előtt, de hiába: a moszkvai utcákon végighaladó, a Kreml tornyait és a templomok hagymakupóláit ledöntő áradat összezúzta, valósággal megdarálta a testüket. A hullám felkapta az elé kerülő élőhalottakat, úgy kente fel a testüket az ál-Kreml falára, mintha lekvár lenne. A víz egyetlen érintéssel lemosta a falakról a húsból, csontdarabkákból és zsigerekből álló pépet, majd itt-ott halvány rózsaszínné változva továbbáramlott.

A víztömeg magával szippantott egy hosszú szárnyú, gömbölyű fejű delfint. A megzavarodott állat rárontott a hullámok között vergődő, csapkodó élőhalottakra, bele-beleharapott némelyikbe, egy-egy áldozatát lerántotta magával a felszín alá. Ahogy ismét felszínre bukant, hirtelen egy prehisztorikus szörnyetegnek látszó lény, egy Nyelv jelent meg a közelében. A Nyelv elszántan támadást indított a delfin ellen, beleharapott, azután rácsavarta nyelvét az állat orrára és állkapcsára. A delfin védekezni próbált; a két ragadozó forogva, habot és tajtékot verve küzdött a körülöttük karmazsin vörössé és feketévé színeződő sós áradatban.

A hullámok addig ostromolták a Kreml modelljét, míg a falak összerogytak. Az áradat felkapta az egyik hegyes, karcsú tornyot, és úgy lökte előre, mintha valami lándzsa lenne. A szétrepedt falak darabjai, a bezúzott ablakok üvegeinek szilánkjai iszonyú darálóvá változtatták az örvényeket - olyan vízi húsdarálóvá, amely magába szippantotta és cafatokra hasogatta a delfint és a Nyelvet. A tovább-sodródó szilánkok és törmelékek éles báróként fejezték le azokat a kapálózó zombikat, amelyeket az alattomos áramlatok és örvények nem rántottak le a mélybe.

A Vörös tér élőhalottjai is részesültek a megváltásban, a valódi halálban.

A belső cunami végigbömbölt a csendes, fákkal szegélyezett kertvárosi utcán, magával ragadta a házakat, egy-két percre csónakká változtatta a felfordított épületeket, és addig csapkodta őket egymáshoz, míg széthasadtak, s végül elsüllyedtek.

A gigantikus tengervíz hullám kitepte a helyükről a telefonpóznákat, leszakította a szikrákat fröccsöntő elektromos vezetékeket, keresztülvágott a selymes levelű műfák során. Elárasztotta az utcákat, a kereszteződésekből kisöpörte a bomlófélben lévő holttesteket.

Belerobbant abba a nagy házba, amelyben a lányát megmenteni próbáló Alice-klón elpusztult. A takarítóbrigád figyelmetlenségének köszönhetően a Todd szerepét játszó klón még mindig ott ögyelgett a házban. Éppen a pincében tartózkodott és táplálkozott: az Alice

által megölt rohamosztagosok egyikének lábszárát rágsálta olyan mohósággal, ahogy a szenilis agyalágyultak szokták falni a csirke-combokat.

Hirtelen víz áramlott köre; víz, amelynek szintje rohamosan emelkedett. A zombi, szájában a nyers lábszárral, megpróbált elevickélni a lépcsőhöz, de az áradat ledöntötte a lábáról. Egy másodperccel később egy erős örvény felrántotta a lépcsőn, majd kilökte az egyik törött ablakon. Todd - aki még mindig a fogai között szorította a félig elfogyasztott emberi lábszárát - vérszegény mozdulatokat tett, kutyaúszásban próbált menekülni, de egy újabb örvény lehúzta a mélybe, ahol aztán bekerült az üvegszilánkok, törött ablakkeretek darálójába. A hullámok ereje által mozgatott törmelék keresztül fűrészelte a gerincét, a törzsét, egyszerűen kettévágta a testét. A következő áramlat felkapta a két, fekete vért árasztó csonkot, megpörgette és fellökte őket a felszínre, hogy azután ismét lerántsa a jég-hideg mélységbe...

A tengeralattjáróban Dori, JudyTech és Tom éppen egy hatalmas húsosbab-konzerv elpusztításán fáradozott, amikor meghallották a távolról érkező robbanást, amelyet fokozatosan erősödő, különös rengés követett.

- Mi az isten ez? - mordult fel Tom.

Egy pillanattal később megremegett a tengeralattjáró, a padló hol jobbra, hol balra dőlt. Dori az egyik falhoz csapódott. A fém felület csúnyán lehorzsolta a válláról bőrt, de összeszorított foggal, sziszegve tűrte a fájdalmat,

- Jól vagy, nagylány? - kapta el a karját Tom.

A tengeralattjáró ismét oldalra billent, de a férfinak köszönhetően Dori ezúttal nem esett el, nem vágódott hozzá semmihez.

JudyTech, aki még mindig a kezében tartotta a pisztolyt, Tomra nézett.

- Menjünk innen! - A fegyverrel az ajtó felé intett. - Menjünk vissza a mi búvóhelyünkre!

Tom bólintott, és elővette a hátizsákját, amit korábban telepakolt konzervekkel. Végigmentek a szűk folyosón. Tom haladt az élen, mögötte JudyTech következett, aki folyamatosan a férfi hátára szegezte a fegyvert. A sort Dori zárta. Elhaladtak a cirill betűs feliratok alatt, átmentek néhány ajtón.

- Megállni! - adta ki a parancsot JudyTech egy ajtó előtt, amire kusza, ákombákom betűkkel a „Tűzoltószertár” szavakat festették.

- Kinyitni! Befelé! Gyerünk!

Tom egyetlen hang nélkül belépett. JudyTech követte, de Dori habozva, a fülét hegyezve megállt az ajtóban.

Hallott valamit...

- Van odakint valaki! Hangokat hallok! - mondta.

A következő pillanatban már nemcsak hangokat, elüvöltött parancsszavakat hallott, hanem lábdobogást is.

Gyere be, csukd be az ajtót! - kiáltott rá JudyTech. Ahogy izgatottan a lányra nézett, félig hátat fordított Tomnak, aki kihasználta a lehetőséget, és kikapta a kezéből a pisztolyt.

- Hah! Ez az enyém. Köszönöm! - A férfi JudyTechre szegezte a fegyvert. Most pedig... Mindketten befelé! Kislány, csukd be az ajtót!

Dori hirtelen nem tudta, mi mást tehetne. Elfuthatott volna, de nem akarta magára hagyni JudyTechet, ráadásul a zajokból arra lehetett következtetni, hogy rohamosztagosok mozognak a tenger-alattjárón. Megcsóválta a fejel, belépett a helyiségbe, és bezárta maga mögött az ajtót.

A legalább hatvan láb hosszú, de keskeny, folyosószerű helyiséget sárgás fényű lámpák világították meg. A falak mellett álló alumíniumszekrények polcain régi, összetekert tűzoltó fecskendők sorakoztak; némelyik lyukas és penészes volt, látszott rajtuk, nem igazán lennének alkalmasak tűzoltásra.

Tom letette a padlóra a hátizsákját.

- Szóval itt rejtőztek el? - Körbenézett, elismerően esett intett a nyelvével. - Okos! Tényleg okos... Ide valószínűleg nem fognak bejönni. A fecskendőket leszórhatjuk a padlóra, elbújhatunk alattuk. Nagyon okos! Bólintott, azután a pisztolyára nézeti. - Én szerelő vagyok, nem katona. Nem igazán rajongok a stukkerekért, és bele-

fáradtam a stresszbe. amit az okoz, hogy gyakorlatilag senkiben sem bízhatok... Lehet, hogy megöregedtem? Mindegy, elegendem van. Ezért is dezertáltam az Umbrellától. Ezért bújtam el itt. Tudtam, előbb-utóbb én is kapnék egy olyan istenverte szkarabeuszt. Mint az öcsém. De nekem aztán nem kell! Velem nem tehetnek ilyet! Szóval... tessék! Megfordította a fegyvert. JudyTech felé nyújtotta a markolatát. Legyen magánál. Ha bízom magukban, akkor... Nos, akkor talán elhiszik, hogy bízhatnak bennem.

Alice és Becky a klónok tennének mennyezetén lévő szellőzőnyíláson keresztül egy szűk szervizjáratba jutott. Végigmásztak a rövid alagúton, azután áthaladtak azon a függőfolyosón, amit normál esetben a létesítmény bonyolult elektronikus, hidraulikus és légkeringető rendszerét karbantartó szakemberek használtak.

A falak folyamatosan remegtek és nyögtek; a beáramló víz robaja, bőmbölése egyre erősebbé vált.

Alice korábban már érezte a fejük fölött bekövetkező robbanások detonációját, és hallotta a létesítménybe beözönlő víztömeg robaját, így ki tudta találni, mi történhetett. Az óra lenullázódott. Aktiválódtak a bombák...

Menet közben megpróbált válaszolni Becky kérdéseire, elmagyarázott neki pár dolgot a létesítményről, a klóitokról. Elmondta, a valódi világ odakint van; elmondta, hogy minden mesterséges, amit a kislány addig tapasztalt. Elárulta Beckynek, hogy az emlékei is hamisak.

- Szóval ez az egész csak egy kísérlet - jelezte Becky ámuldozó fejcsóválással. - Csak egy kísérlet. Ez... - Habozott, hirtelen nem tudta, hogyan fejezhetné ki magát.

- Kegyetlen - jelezte Alice. - Ezek kegyetlen emberek. De nem mindenki ilyen.

Sajnos a jó emberek többsége már nem él - gondolta keserűen, azután elmondott pár dolgot Beckynek az élőhalottakról meg a Nyelvekről.

Becky figyelmesen nézte a kezét, a jeleket, de az arcáról le lehetett olvasni, hogy nem igazán tudja felfogni a részleteket. Valójában csak egyetlen dolog jutott el a tudatáig, szerencsére éppen az, ami a legfontosabb volt. Az egész egy kísérlet...

Alice-nek már sokszor támadt olyan érzése, hogy az egész élet egy olyan kísérlet, aminek végrehajtásával valamilyen ismeretlen entitás próbál kideríteni valamit. Fogalma sem volt, másokkal mi a helyzet, ő mindenesetre úgy érezte, folyamatosan tesztelgetik. Azokon a teszteken, amelyekben az életben maradásra való képességeit tették próbára, sikerült átmennie, de biztos volt benne, hogy néhány másikon nem produkált megfelelő eredményt. Azt is tudta, hogy eljön a nap, amikor a túlélőpróbán is elbukik, de nem zavarta különösebben a dolog. Előbb-utóbb mindenki kudarcot vall; előbb-utóbb mindenki meghal. Lényegében mindegy, hogy ágyban, párnák közt leheli ki a lelkét, vagy egy rohamosztagos végez vele. A végeredmény ugyanaz.

A korábban látott tervrajz részleteit felidézve megpróbált eljutni a liftaknához. Töprengve haladt előre a függőfolyosón, amikor a falból hirtelen kirobbant néhány kisebb betondarab, és a keletkező résből elődöfődött egy fémoszlop. A függőfolyosót elzáró súlyos, vastag acéldarab mögötti falrészen hosszú repedések jelentek meg; tisztán látszott, hogy a beton már nem bírja sokáig a terhelést, a víztömeg nyomását.

Becky sírva fakadt. Alice magához ölelte.

- Ha eddig eljutottunk - jelezte, akkor sikerülni fog! Kijutunk innen. Gyere! - Megpuszilta a kislány lejét, megfogta a kezét, és miközben segített neki átmászni az acéloszlopon, azt kívánta, bár csak valóban olyan magabiztos lenne, mint amilyennek mutatja magát.

Továbbcsúsztak. A mellettük lévő fal, az egész építmény vészjósló, csikorgó-recsegő hangokat hallatott.

Egy szervizlifthez érkeztek. Alice szétfeszítette az ajtó szárnyait, lenézett az aknába.

Víz. Kavargó, örvénylő, egyre feljebb toluló víz és jégdarabok...

- Erre nem lesz jó - mondta. Gyere, inkább erre menjünk!
Eszébe jutott, hogy a kislány nem hall, ezért jelekkel is megismé-
telte. Erre!

Továbbmentek.

A gejzirként feltörő tengervíz egy szélesebb silóba emelte a te-
herliftet, majd tovább tolt, egyre feljebb, feljebb, a hideg külvilág
irányába. Amikor a kétségbeesetten kapaszkodó Luther már arra
gondolt, sosem fognak lelassulni, soha nem érkeznek meg sehova, a
plató érezhetően veszített a sebességéből. Luther rádöbbsent, csak a víz
nyomása tartja őket a magasban a víz nyomása, ami pillanatokon
belül csökkenni lóg. Ha ez bekövetkezik, a plató lezuhan, és már
csak az odalent kavargó, örvénylő víztömeg fogja megállítani.,.

Bekövetkezett. A plató egyre gyorsulva ereszkedni kezdett.

Leon rácsapott a vészfék gombjára. A plató csikorogva lelassult,
majd egy óriási zökkenéssel megállt. Luther lenézett - a víz a bo-
kájukat nyaldosta. Leoldotta a korlátról a derékszíját, és reszketve
felnézett. Még mindig irdatlanul mélyen voltak, legalább százláb-
nyi távolság választotta el őket a felszíntől,

Százlábnyi mászás... Luther nem volt biztos benne, hogy fél kéz-
zel képes lesz végrehajtani a feladatot.

- Gyerünk! - mondta Leon. Felfelé!

Luther kétkedve nézett fel az akna tetejére, de végül mégis oda-
lépett a falra szerelt fémlétrához.

Éles csattanás. A hang felülről érkezett. Luther és Leon egyszer-
re kapta fel a fejét.

Újabb csattanás. A siló belső falától elvált az egyik oldalsó szer-
viznyílást takaró rács. A fémdarab lezuhant, belecsobbant a vízbe.

A két férfi elkerekedő szemmel figyelte, mi fog előbújni a nyí-
lásból. Rohamosztagosok? Talán egy Nyelv? Olyan helyzetben vol-
tak, hogy harcra, védekezésre nem is gondolhattak.

A nyílásban Alice, majd Becky feje jelent meg.

- Az istenit, megint megcsinálta! - vigyorodott el Luther.

Alice felegyenesedett a nyílásban, és csípőre tett kézzel, színlelt gúnnyal lenézett a két férfit.

- Mintha valami olyasmit mondtam volna, hogy nélkülem ne menj sehova! - nevetett fel Leon. - Nos, talán mégsem csesztük el teljesen a küldetést... Oké, Alice. Menjenek előre! Fel a létrán!

A no Lutherre nézett.

- És ő hogy fog feljutni?

- Azt hiszem, már megoldottam a dolgot - mondta Luther. A létrához lépett, ép karját a függőleges rúd mögé dugta. Fellépett a legalsó létrafokra. Feljebb csúsztotta a karját, fellépett a második fokra. - Lassan, de biztosan... Menni fog!

Alice mászott elől, mögötte Becky következett. A kislány arcán a félelmet felváltotta az izgalom. Már nem gondolt a klónokra, az élőhalottakra, a rohamosztagosokra - már csak az járt a fejében, hogy életében először látni fogja a valódi világot, valódi élményeket gyűjt majd, valódi emlékei lesznek, olyanok, amiket nem mesterségesen ültettek be az agyába. Arra gondolt, végre megismerheti a valóságot. és maga mögött hagyhatja a rengeteg hazugságot, az álvilágot.

Nem ő volt az egyetlen, aki a külvilágra gondolt, aki reménykedett, bár Alice csupán egyetlen dologra vágyott. Nem szerette volna, ha kiderül, hogy a való világ rosszabb, mint az, amit az Umbrella felépített a bázison.

HUSZADIK FEJEZET

Erős szél fújt. A hőmérséklet rohamosan csökkent, Már csak ötven-hatvan létrafoknyira voltak a külvilágtól, de Alice aggódni kezdett, hogy a keze hozzáfagy a fémrudakhoz.

Kijutott. Átlendült az akna pereme fölött, kimászott a bunkerek előtt lehérlő hóra, majd megfordult, hogy segítsen Beekynek.

- A... külső... világ... - próbált beszélni a kislány, de annyira vacogott a foga, hogy inkább jelelve fejezte be a mondatot: - ...nagyon hideg.

- Nem mindenhol - jelelt Alice. - Mi olyan helyre megyünk, ahol meleg van. - Visszafordult az aknához, felsegítette Luthert, majd Leont,

- A rohadt életbe! - mordult fel Leon. - Hideg van! Menjünk, szálljunk be a Spryte-ba! Gyerünk!

Alice egy pillantást vetett a kráterre, a szellőzőnyílások körül örvénylő víztömegre, majd megfordult, és elindult a közelben álló jármű felé. Becky még sosem látott ilyen szerkezetet; álmélkodva járta körbe. azzal sem törődve, hogy vacog a foga, és megkékültek az ujjai.

Alice beültette a kislányt a járműbe, azután ő is beszállt. Leon a kormánykerék mögé telepedett be. Becsapta az ajtót, beindította a motort, és azonnal bekapcsolta a fűtést. Ő is, Luther is reszketett. Csuromvizesek voltak, az orrukon és a szempillájukon jég szemcsék fehérlettek.

Remegve hátramásztak a jármű hátuljába, és amikor előjöttek, már mindketten száraz, terepszínű gyakorlóruhát viseltek. Leon felkötötte Luther sérült karját.

- Így már sokkal jobb - jegyezte meg Luther Hátradőlt az ülésben, elnyújtózott a melegben.

Leon egy-egy vastag parkát adott Alice-nek és Beckynek.

Luther megkínzott arccal lehunyta a szemét. Becky is elnyújtózott, de Alice egyenes háttal, ugrásra készen ült. Leon a műszerfalra nézett, ellenőrizte az üzemanyagszintet és a meteorológiai műszerek által mutatott értékeket.

- Innen három mérföldre vihar tombol. Errefelé tart.

Alice kinézett az ablakon, és meglátta a távolban kavargó hófát, amely a tengerpart mellett haladva, a hullámokat felkorbácsolva közeledett feléjük.

Leon beindította a járművet. A part mellett haladtak, abba az irányba, ahol egy sziklanyelv nyúlt be a jégtáblák közé. Az út egyenetlen volt; Luther minden zökkenőnél felnyögött. Alice sem érezte magát valami jól. A testéből kezdett eltűnni az adrenalin, újra szédült. Leon a tükörbe pillantva a mögötte ülő nőre nézett.

Maga előtt, abban a rekeszben van egy túlélőkészlet - mondta, mintha kitalálta volna, mi jár Alice fejében.

Alice kinyitotta a rekeszt, Egy medikai készletet és néhány doboz ételsűrítményt talált benne. Sarkkörüi körülmények között, amikor a test kétségbeesetten igyekszik megőrizni a hőmérsékletét, sokszor az elfogyasztott kalóriákon, szénhidrátokon és glukózon múlik, ki marad életben, és ki az, aki nem bírja tovább a megpróbáltatást.

A nő lehúzta a tiltakozó Lutherről a parkát és az inget, fertőtlenítő port szórt a sebre. Megállapította, hogy a golyó valóban távozott a testből; elhelyezte a megfejelő kötést. Becky álmélkodva nézte végig a műveletet.

- Úgy látom, van itt egy repedt csont állapította meg Alice.

- Ez legalább úgy fájhat, mint egy törött szív.

Luther felnevetett.

- Jobban!

Alice ráhelyezett a férfi vállára egy bőrön keresztül felszívódó fájdalomcsillapítóval átítatott medikai tapaszt.

- Tessék. Ez segíteni fog, és még nem is alszol el miatta.

- És te? - kérdezte Luther. Láttam, hogy elég nehezen mozogsz.

A nő bólintott. Többé nem volt értelme a színlelésnek. Felhúzta az ingét, lefejtette az oldaláról a bőrére tapadt szövetet. Becky riadtan felnyögött. Alice sebtisztítót és fertőtlenítőt, majd véralvadás-serkentőt permetezett a sebére, gézt szorított rá, amit ragasztószalaggal rögzített. A hasára ragasztott egy medikai tapaszt. Szándékosan egy enyhébbet választott annál, amelyet Luthernek adott, mert szerette volna, ha tiszta marad a feje. A biztonság kedvéért...

Valamennyien úgy érezték, enniük kellene valamit.

- Önmelegítő konzervjeink vannak - mondta Luther. - Remek találmány!

Alice a kislányra nézett, azután a konzervdobozra mutatott, és jelezve megismételte, amit Luther mondott.

- És az micsoda? - kérdezte Becky rekedtes hangon, es közben megszokásból jelekkel is feltette a kérdést.

- Próbáld ki jelezte Alice. Átnyújtotta a gyerekeknek a dobozt.

Ha felnyitod a tetejét, az oldalában beindul egy vegyi folyamat, aminek hatására felmelegszik az étel. Érezni fogod, mikor kész. Lá-

tod? így... Most húzd le azt a celofánt, és tessék! Forró leves! A tiéd. Tessék, itt a kanál.

- Nekem is főzne egy levest a kislány? - kérdezte Leon. Egy pillanatra hátrafordult, az ételre mutatott, azután magára bökött, hogy Becky is megértse, mit kérdezett.

- Igen! - mondta Becky, majd még hozzátett valamit, amit nem igazán lehetett érteni.

- Az első a magáé lehet - tolmácsolta Alice.

Becky a jelek szerint élvezte a helyzetei, talán játéknak fogta fel az egészet, amiben ő a házigazda, a felnőttek pedig a vendégek. Átnyújtotta Leonnak a fel melegített levest és a kanalai,

Leon a kanálra nézett, megrázta a fejét. Úgy hajtotta íd a levest a dobozból, ahogy a kávé szokás a csészéből.

A kislány Luthernek is felmelegített egy dobozt. Alice leltépett egy tasakot, amiben vérveszteség esetén alkalmazandó, vitaminkat és ásványi anyagokat tartalmazó por volt; a tasak tartalmát beleszolta Luther levesébe, majd a sajátjába is. Leonhoz hasonlóan ő is kiitta a dobozból a levest. Egy-két perccel később határozottan jobban érezte magát, bár kissé elálmosodott.

Becky és Luthert a jelek szerint nem zavarta a feljük közeledő fenyegető vihar és az erősödő szel: mindketten elszundítottak. A kislány időnként kinyitotta a szemét, kibámult a kietlen tájra, majd, miután kissé csalódottan megrázta a fejét, visszaaludt,

Leon végighajtott a sziklanyelven. Egyre közelebb kerüllek a befagyott tengerhez, aztán egy jókora zökkenőt követően rágurultak a jégre. Leon menet közben a tükörbe pillantott, és észrevette, hogy Alice őt figyeli.

- A jégmezőn találkozunk a helikopterekkel mondta. - Egy órán belül. Nyugodtan hátradőlhet. Pihenjen!

Alice egyre jobban lett, kezdett visszatérni az ereje, viszont érezni kezdte az előző néhány, adrenalin hatása alatt töltött óra utóhatását: kissé szétszórttá vált, nehezen tudott koncentrálni. Beckyre nézett, aki álmában időnként megrándult és felnyögött. A keze időnként önálló életre kelve jelelni kezdeti, de jobbára értelmetlen dolgokat mutogatott Alice csupán a „nővérek” és a „pohár” jelét ismerte fel.

Biztos a klónokról álmodik gondolta Alice. A tartályokban lebegő klónokról... Pontosan tudta, milyen nehéz feldolgozni az ilyesmit. Egy másik Umbrella-bázison már neki is szembesülnie kellett önmaga másolataival. Akkor több száz Alice-klónt sikerült kiszabadítania, valamivel később pedig végignézte a pusztulásukat. Együtt harcolt önmaga másolataival, látta, hogyan lövik szét őket. Nem tudott segíteni nekik...

Rémálmaiban még gyakran kísértették az Alice-klónok. Biztos volt benne, jó darabig - ha életben marad addig, talán jó pár évig - Becky se tud majd nyugodtan aludni, újra és újra át fogja élni az elmúlt pár óra eseményeit.

A klónokra és a tokiói Shibuyára gondolt, meg arra, hogy korábban biztos volt benne, végzett Weskerrel. Tulajdonképpen mi a valóság része, és mi nem az? tűnődött.

Oldalra fordította a fejét, kinézett az ablakon. A tekintetével az eget kereste, de csak tépett szélű felhőket látott, amiket a közelgő vihar terelt maga előtt. A tompa napfény időnként keresztülszúrt a fel hőrétegeken, de egy-egy villanást követően ismét eltűnt. Ez olyan, mintha valóságos lenne...

- Jól vagy? - kérdezte Luther aggodalmas arccal.

Alice bólintott.

- Mit nézel?

- Az eget. - A nő elbizonytalanodott. - A való világot.

Luther halványan elmosolyodott.

- Talán kétségeid voltak?

Csak ellenőrzöm a dolgokat.

Tovább haladtak előre a jégmezőn. A vihar egyre közelebb sodródott hozzájuk.

Mondd csak, Leon, biztos, hogy elég vastag itt ajég? - kérdezte Luther.

Leon bosszúsan nézett rá, aztán olyan arcot vágott, mintha alaposan átgondolná a választ, mielőtt kimondja.

- Elég vastag, testvér bólintott végül. - Bízz bennem!

Alice mintha fenyegető jégreccsenést hallott volna. Eszébe jutott a globális felmelegedés, és arra gondolt, Leonnak talán kicsivel több önbizalma van a kelleténél.

A vihar utolérte őket, lecsapott rájuk. Százmérföldes szél támadta az ablakot, rázta a járművet. Hó kavargott körülöttük, a szél fenyegetően vinnyogott és huhogott. A látótávolság nullára csökkent, a kavargó hószemcsék valósággal elnyelték a járművet.

Alice arra számított, hogy Leon lassítani fog, ám a férfi tartotta a sebességet.

- Talán nem ártana felkapcsolni a fényszórókat - jegyezte meg Luther.

Leon bólintott, elkattintott egy kapcsolót.

A nő Lutherre nézett. Úgy látta, mintha imbolyogna az ülésén. Arra gondolt. Luther talán több vért vesztett, mint ő. Azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy fertőzésnek indult a sebe. Amennyire tudta, ellátta őt, de ilyen lött sérüléssel mindenképpen orvosra és kórházi kezelésre volt szüksége.

Kórházi kezelés. Kórház. Ez az egyik dolog, ami többé nem létezik...

Alice jobban érezte magát, de látszott rajta, jót tenne neki egy kis alvás. A keze furcsán fehér volt és remegett, amikor felemelte a térdéről. Luther, amikor ezt észrevette, aggodalmasan nézett rá.

- Jól vagy?

- Jobban, mint te! - Alice megsimogatta Luther ép karját.

Szörnyen néz ki - gondolta. Hiába, ezt teszi az emberrel a golyó, ha bekapja... Átölelte Beckyt, aki hozzásimult. Ráhajtotta a fejét a gyerekére, beszívta a haja illatát. Valahogy... megnyugtató volt. A biztonság érzetét keltette az emberben.

- Te az én anyukám vagy ?

- Most már az...

Bízott benne, hogy méltó lesz erre.

Lehunyta a szemét, és lassan belecsúszott egy nyugtalan álomba...

...egy nyugtalan álomba, ami eleinte egészen békésnek tűnt - eredeti emlékek képezték az alapját.

Egyszer részt vett egy ünnepségen, ahol néhány más személlyel együtt át kellett vennie egy kitüntetést, amit az Umbrella Corpora-

tion osztott ki a legjobban teljesítő, legjobb eredményeket produkáló, legígéretesebb alkalmazottainak.

Ez még abban az időben történt, amikor a cég nem sokban különbözött a többi nagy multinacionális vállalattól.

Abban az időben, amikor még nem találták fel a szkarabeuszokat.

A tudatkontroll megkönnyítette a cég dolgát. A befolyásolt elméjű alkalmazottak sosem kértek fizetésemelést, nem tömörültek szakszervezetekbe. A szkarabeuszok segítségével valóra válhatott az emberi erőforrások maximális kihasználása.

Alice-nek, aki a biztonsági osztály munkatársaként dolgozott, már ez volt a második kitüntetése, Ezt, a másodikat azért kapta, mert megvédte a laboratóriumot valamitől, amiről azt mondták neki, hogy „terrorista támadás” volt. Tulajdonképpen nem csinált semmi különöset: vette a biztonsági rendszer jelzését, a helyszínre vonult, és lelőtte azt a három, kommandós külsejű fickót, aki betört a laborba.

Egy évvel a Kaptár megnyitása előtt történt a dolog. Ez volt az az esemény, aminek köszönhetően kinevezték a biztonsági osztály vezetőjévé.

Nem sokkal azelőtt, hogy a világ kezdett darabjaira hullani, Alice rájött, hogy azok a bizonyos „terroristák”, azok a „kommandósok”, akiket lelőtt, valójában aktivisták voltak, akik valamilyen bizonyítékot kerestek arra, hogy a cég titokban emberkísérleteket folytat erőszakkal összeszedett hajléktalanokon, és a privatizált börtönökből átszállított elítélteken. A kísérletek során az alanyok általában elpusztultak, vagy... vagy valami olyasmi történt velük, ami még a halálnál is rosszabb.

Alice részben a „félje”, Spence Parks miatt fogadta el a kitüntetést. Spence akkoriban azt a csoportot irányította, amelynek a nyomozóktól, a szaglászó kíváncsiaktól kellett megvédenie a Kaptárt. Együtt éltek, eljátszották a boldog párt, úgy tettek, mintha a világban semmire sem lenne gondjuk. Igen, volt idő, amikor romantikus szálakkal kötődtek egymáshoz, vagy... vagy talán csak a szex miatt maradtak együtt? Alice többször elgondolkodott már a kapcsolatukon, és mindig arra a következtetésre jutott, hogy Spence egy szemétláda volt, egy rohadék, de az ágyban úgy teljesített, akár egy isten.

Száz szónak is egy a vége: Alice átvette a kitüntetési.

Eddig a pontig az álom a hajdani események megközelítőleg pontos visszajátszása volt, ám hirtelen minden megváltozott. Abban a pillanatban, amikor Alice a kitüntetéssel a kezében végignézett az ünneplő egybegyűlteken, észrevett egy szmokingos férfit. Egy férfit, aki öklendezni kezdett, akinek véres hab fröcskölt a szájából. A férfi előregrnyedt, már-már összerogyott, de hirtelen kiegyenesedett, előrehajolt, és belemélyesztette az agyaráit egy estélyi ruhát viselő hölgy arcába. Harapott, aztán rázni kezdte a fejét, jobbra és balra, akár a pitbull, keményen és könyörtelenül, kíméletlenül, hörögve, olyan elszántan, mintha az lenne az élete célja, hogy letépje a nő arcát, a bñn és a húst a koponyáról. A nő velőtrázó hangon sikoltozott, azután... meghalt, de szinte azonnal felugrott, és rávetette magát a rémült közönség egyik tagjára.

Egy kislány, aki addig az anyjába kapaszkodott, eszelősen sikítani kezdett, amikor egy hájas élőhalott feltépte az asszony torkát. A gyerek rohanni kezdett a színpad irányába. Ahogy közeledett, hirtelen átváltozott a külseje, Beeky lett belőle. Alice előrefutott a színpadon, megpróbált segíteni a kislánynak, hogy feljusson mellé. Egy élőhalott elkapta a gyerek bokáját, és a fogait csattogtatva lerágta az egyik lábáról a cipőt.

Alice felrántotta és ölbe kapta a sikító kislányt, és elindult, hogy berohanjon a színpad mögé. Kijutott a feljáróhoz, oda, ahol a különböző kötelek és zsinórok lógtak, amelyekkel a függönyt lehetett leereszteni és felvonni. Már azt hitte, megmenekülnek, amikor a kötelek hirtelen összehurkolódtak előtte, majd élőlényekké, véne szomjazó, emberhúsra éhes ragadozókká változtak. Az egyik rátekeredett Spence nyakára; felrántotta a padlóról a férfit, fojtogatni kezdte. Alice oda akart ugrani, de látta, feleslegesen próbálkozna, mert Spence rugdalózó lába egyre magasabbra emelkedett - olyan magasra, hogy nem érhetne el. Nem segíthetek rajta!

Letette Beckyt, megfogta a kezét, és átrohant vele Spence vonagló teste alatt, át a vészkijáráthoz. Hirtelen gonosz nevetés ütötte meg a fülét. A hang közélről, nagyon közélről érkezett. Alice le-

nézett az éremszerű kitüntetésre, amit pár perced korábban vett át. A fémkorongot egy portré díszítette: Oswald Spencer arca.

A domború portré szája gúnyos vigyorra húzódott.

- Ezt mind te tetted lehetővé, Alice! Te, meg a hozzád hasonló! Azok, akik mindig végrehajtották a kapott utasításokat, akik félrefordították a fejüket, pedig tudták, milyen förtelmes dolog van készülőben! Ti védelmeztétek a T-vírust, Alice! Ti védelmeztétek az Umbrella örültségét! Köszönjük! Hálából a tiéd lehet ez a kitüntetés!

Alice elhajította az érmét, ami lassan, nevetve pörgött a levegőben, csak pörgött, csak nevetett, csak pörgött, egészen addig, míg darabokra nem tört a vészkijárat ajtaján...

...az ajtón, ami magától kinyílt - kinyílt, hogy Alice láthassa a mögötte elterülő, lángoló világot, a lobogó tüzek fölött gomolygó füsttömeget, a lezuhanó repülőgépeket, az összeomló felhőkarcolókat, a véres arcú, támolyogva ögyelgő élőhalottakat.

És Becky felsikoltott.

- Ne, ne vigyél ki oda! - kiáltotta. - Ne vigyél ki az Umbrella bázisáról!

- ...és szerintem a kislány számára eléggé sokkoló lesz, hogy az Umbrella bázisán kívül kell majd élnie - mondta Luther a másik férfinak, amikor Alice felriadt a rémálomból.

A Spryte még mindig a befagyott tengeren, a meg-megreccsenő jégtáblán haladt.

- A bázison tengervízen és fagyott hullákon kívül már semmi sincs - felelte Leon. A kormánykerékre hajolva, a szemét erőltetve figyelte a jeget.

Miközben megpróbálta lerázni magáról a rémálom utóhatásait, Alice észrevette, jóval lassabban haladnak, mint korábban.

- Ebben a viharban hogy fognak leszállni a helikopterek? - nézett ki Luther az ablakon túl kavargó fehérségre.

- A meteorológiai jelentés szerint enyhülni fog a szél.

- Hát, én nem úgy látom...

Szerintem a nehezén már túl vagyunk.

Alice a kislányra nézett. A gyerek meg-megrándulva, nyugtalanul aludt az ölében. A jelek szerint még mindig lidércnyomás kínoztta. Az ajka remegett, a keze ökölbe szorult; Gy. Sz. M. fázisban volt: látni lehetett, ahogy a szemhéja alatt mozog a szemgolyója, Alice arra gondolt, talán fel kellene ébresztenie.

De az embernek időnként szüksége van rémálmokra, hogy dolgozza az élet borzalmait...

Egy kilométer a landolózónáig jelentette be Leon, miután gyors pillantást vetett a műszerfalra, A vihar még mindig nem enyhült, a látótávolság minimális volt.

A Spryte hirtelen jobbra billent, csúszni kezdett a jégen. Leon fékezett. A jármű zökkenve megállt.

- Ez meg mi volt? - kérdezte Alice.

- Nem tudom - felelte Leon.

Becky felriadt, álmosan körbenézett.

- Mi ez? - jelezte.

- Még nem tudjuk - felelte Alice. Kinézett az ablakon, és elhűlve látta a jégtáblán megjelenő óriási repedéseket. A másik ablak téle fordult és megállapította, hogy a repedések a járműtől kiindulva minden irányban terjeszkednek.

A Spryte ismét elindult.

Alice tudta, ha a jármű a vízbe csúszik, a jég alá, gyakorlatilag nulla lesz az esélyük arra, hogy élve eljussanak valamilyen védett helyre. Ebben a helyzetben csak az lett volna a kérdés, hogy vízbe fúlnak, vagy halálra fagynak,

A lecsapó villámokra emlékeztető formájú repedések tovább szaporodtak, még messzebbre nyújtóztak a jégen, de az egészben volt valami nagyon furcsa. Úgy tűnt, nem a Spryte törte meg a táblát. A repedésvonalak középpontja a járműtől jobbra volt. Mintha valami ki akarna tömi a jégtábla alól - gondolta Alice. Előredőlt, jobban szemügyre vette a kérdéses pontot. A Spryte körül kavargó hó- és jégzemcsék miatt nem igazán lehetett látni, de... De igen, mintha valami sötét tárgy löködött volna felfelé a jég alól...

A tábla hirtelen átszakadt, és a jókora jégdarabokat félretolva egy fémmonolit emelkedett fel a mélyből.

- Mi a szentszar ez? - tört ki Lutherből a kérdés.

A rengéshullám elérte a Spryte-ot. Alice-szel megpördült a világ. Az első pillanatban azt sem tudta, mi történik vele, és mire észbe kapott, Beckyvel, Leonnal és Lutherrel együtt úgy hánykolódott az oldalára, majd fülsüketítő csattanással a tetejére forduló járműben, mintha valamennyien magatehetetlen rongybabák lennének.

Becky éles hangon felsikoltott. Luther káromkodni kezdett, de még a kormány kereket markoló Leonból is kiszakadt egy üvöltés.

Amikor a forgás abbamaradt, valamennyien a jármű mennyezeten, furcsa, természetellenes testhelyzetben találták magukat.

- Becky! - kiáltott fel Alice, és közben jelelt is. - Megsérültél?
- Nem, jól vagyok - felelte a kislány.
- Biztos? - Alice az egyik kezével jelelt, a másikkal végigtapogatta Becky testét. Megnyugodva állapította meg, hogy minden csontja ép.
- Jól vagyok, tényleg - krákolta Becky fennhangon.
- Maradj itt! - mutatta Alice,

Elsőként Luthernek sikerült kimásznia a járműből. Alice a pisztolyát szorongatva vergődött keresztül a betört ablakon. Ahogy kicsúszott, azonnal felállt. A lába alatt alig érezhetően megingott a jég. Körbenézett; az üvegszilánkok és a Spryte-ból kihullott kisebb-nagyobb tárgyak között felfedezett két jégvágó csákányt. Az övébe dugta mindkettőt, kihúzta magát, és lassan körbefordult.

Csikorgó hang hallatszott. Alice hátrakapta a fejét és látta, hogy a tetején álló Spryte lánc talpai még mindig forognak. A hideg iszonyatos volt. Alice-nek vacogott a foga, a fegyver szinte hozzáfagyott az ujjaihoz. A szél ereje alábbhagyott, de a felkavart, rézsútos irányban mozgó, a levegőben fallá tömörülő hó- és jég szemcsék niég mindig folyamatosan támadták a felszínt. Alice a tíz-tizenkét lépés távolságban magasló, monolitszerű formára nézett. A stabilizáló tárgy acélfelületéről patakokban folyt a tengervíz.

A monolit egy Tájfun-osztályú tengeralattjáró tornya volt.

Leon odaállt Alice mellé, együtt nézték végig, ahogy a torony tövében kinyíló fémajtón két alak lép elő. Az egyikük egy Rain-klón rohamosztagos volt, a másik Jill Valentine. Mindketten fegyvert tartottak a kezükben.

Megjelent egy harmadik alak is. Ada Wong. Összebilincselte kezével. sebekkel borítva, viharverten állt, de dacosan felszegte az állát, ami arról tanúskodott, hogy lélekben nem Toppantották össze.

A férfi Alice-re nézett.

Ugye megmondtam, hogy Adának mindig van valamilyen terve?

- Ez lenne a terve? - Alice csodálkozva nézett Leonra. - Ezt most komolyan mondja?

A tengeralattjáró mellett álló három alakra nézett.

- Csak ketten vannak? - szólította meg Jill Valentine-t.

- Elegen leszünk - felelte Jill.

Alice látta, Valentine és a Rain-klón mellkasán is ott csillog a szkarabeusz.

A szél egy pillanatra megtorpant, azután felüvöltött, és újabb fagyott szemcseáradatot zúdított a jégtablán állókra. Alice megpróbálta felmérni, le tudja-e löni Jillt és Raint anélkül, hogy kárt tenne Adában.

Rain a zsebébe nyúlt, elővett egy vörös folyadékkal megtöltött fecskendőket. A nyakába döfte a tűt, a testébe pumpálta az anyagot. Alice úgy látta, mintha valami mozogna a vörös folyadékban.

- A Las Plagas parazita! - mormolta Leon.

A Rain-klón testében megindult az átalakulás.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Rain izmai megfeszültek, a teste megduzzadt, a ruhái szétrepedtek, a szeme túl világos, vörös fénnel izzott. Jill a klón felé fordult, érdeklődve Egyelte az átalakulást. Ada Wong kihasználta az alkalmat és futásnak eredt, de csak egy-két lépést tehetett meg, mert Jill megpördült, és visszakézből az arcába csapott. Ada hanyatt vágódott, kábultan terült el a jégen.

Alice felemelte a pisztolyát, célba vette Jillt, aki azonban előrelelendült, és az imbolygó, rázkódó jégtablán a nő, Leon és Luther felé

vetette magát. Egy pilláimnál később már az átváltozó Rain is ott rohant mellette.

Jill felugrott a levegőbe, és szaltózott egyet. Alice tüzet nyitott rá, de nem találta el, a golyó Jill halántéka mellett süvített el.

Luther is felemelte a fegyverét, ő a Rain-lényt vette célba. Leon követte a példáját.

A mutálódás állapotában lévő Rain-lény úgy robogott felénk, akár egy tank. Tüzet nyitottak rá, a lövedékek belemartak a közeledő testbe. A lény hirtelen megtorpant, megingott, az orrából fekete vér szivárgott, de nem esett össze. Luther látta, valami mozog a bőre alatt - mintha több tucat apró, csigaszerű tény próbált volna eljutni a teste közepéből a végtagjaiba.

A parányok elértek a Rain-lény ujjába, és kirobbantak az ujjhegyekből. Csak ekkor derült ki, hogy valójában nem apró élőlények, hanem golyók - ugyanazok a golyók, amelyeket pár pillanattal korábban Luther és társai eresztettek bele a testbe. A Rain-lény a Las Plagas mutáció segítségével kilökte magából a lövedékeket, amelyek az ujjai végéről a jégre koppantak. Rain felemelte a lejét, és diadalmasan felüvöltött.

Leon felemelte a fegyverét, és megpróbálta fejbe löni a lényt, ám a mutálódott, izzó szemű, megduzzadt végtagokkal rendelkező Rain ismét futásnak eredt. Túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy a férfi fejbe lőhesse, és túl gyorsan hajtotta végre a támadást ahhoz, hogy Leon kitérhessen előle.

Rain belerúgott Leonba. A férfi hanyatt dőlt, a lába a levegőbe emelkedett, a teste tompa, kongó dobbanással nekicsapódott a tetejére fordított Spryte oldalának.

Jill Valentine közben Alice közelébe jutott, és meghökkentő gyorsasággal kiütötte a kezéből a pisztolyt. Alice nem esett kétségbe, előkapta a korábban begyűjtött két jégvágó csákányt. Jill egy te-

leszkópos viperát tartóit a kezében, ezzel védte ki a feléje villanó jégvágó csákányok támadását.

A körülöttük süvítő szél havat vágott a szemükbe. A csúszós jégen egyikük sem tudta megvetni a lábát, de tovább küzdöttek. Valamivel arrébb Leon és Luther tett kétségbeesett kísérleteket arra, hogy valamilyen módon legyőzze a Rain-lényt.

A sérülése és a fájdalomcsillapító kissé lelassította Alice-t, ráadásul Jill úgy mozgott, mintha mindig tudná, mi lesz ellenfele következő lépése. Nem számított, Alice mivel próbálkozik (minden létező trükköt bevetett, amit ismert), Jill már készen állt arra, hogy blokkolja a támadást, vagy egyszerűen félreálljon előle. Lehet, hogy a szkarabeusz segít neki valahogy? villant át Alice agyán. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a szkarabeusz valamilyen harcművészeti rendszert, esetleg egy tapasztalati blokkot használva ad direkt utasításokat Jillnek.

Hol egyikük, hol másikuk került fölénybe, Meg-megvillantak a fegyvereik, de csupán kisebb sérüléseket okoztak egymásnak. Jillnek a viperával sikerült bevinnie Alice vállára egy irdatlan erejű ütést, azután sikerült megszórnia az oldalát éppen a seb fölött találta el. Alice fogcsikorgatva küzdött tovább: rákényszerítette magát egy ellentámadás végrehajtására. Felemelte a jégvágó csákányokat, az egyik hegyével végighasította üli bal karját. A seb nem volt mély, de erősen vérzett - vörös cseppek hullottak a lábuk előtt a porhóval borított jégtáblára.

Jill következő támadása során Alice hátrálni kényszerült, egészen a Spryte-ig húzódott vissza. A szeme sarkából látta, hogy Leon és Luther a Rain-klónnal küzd. A lény gúnyosan röhögött; Alice gyanította, csak játszadozik a két férfival. Ahogy megpróbálta blokkolni Jill ütéseit, a jeges levegő pengéként szúrt a tüdejébe. Minden mozdulat külön megerőltetés volt a számára, másodpercről másodpercre fogyott az ereje. Megpróbált Jill felé csapni, de iszonyatosan nehéznek érezte a karját. Jill félreugrott a csákány elől, a szerszám hegye csak a jobb fülcimpáját vágta meg. Azonnal ellentámadást indított, kihasználta, hogy Alice-nek nem sikerült rögtön visszarántania a karját, így védtelen maradt a teste egy része. A vipera rácsatant Alice jobb arccsontjára, felhasította a bőrt, és olyan fájdalmat

gerjesztett, ami végigcikázott a nőn, a teste, a lényé legbelső részeit is átjárta.

Alice normál helyzetben képes lett volna arra, hogy rövid időre figyelmen kívül hagyja a fájdalmat, ám azt, amit az ütés nyomán érzett, egyszerűen nem bírta félresöpörni. Ahogy a kín elfoglalta a tudata középpontját, fájdalmas nyögés szakadt ki belőle. Megcsúszott, elvesztette az egyensúlyát. Érezte, a vér végigcsorog az arcán, a nyakán. Valahogy - fogalma sem volt róla. mitől az ujjai is véresek lettek, emiatt alig bírta megtartani a két csákányt. Hirtelen iszonyú nehéznek érezte a szerszámokat, hiába próbálta, nem bírta felemelni őket. A karizmai erejüket veszítve remegtek. A homlokáról szakadó veríték összekeveredett a vérrel, hogy aztán ráfagyjon a bőrére a süvítő, jeges szélben.

Amikor látta, hogy Alice lélegzet után kapkod, és már nem próbál támadni, inkább a védekezésre koncentrált, Jill arcán gyilkos mosolyjelent meg. Előremozdult, hogy végezzen az áldozatával. Ahogy a dühét szabadjára eresztve megindította a támadást, a mellén felizzott a szkarabeusz.

Az összeecsapás a szkarabeuszból is legalább annyi energiát kivett, mint Jill agyából és testéből. Jill hiperszinkronitásban volt az egységgel, amely impulzusaival és folyamatos adatáramlásával lehetővé tette a számára, hogy a küzdelem közben úgy mozogjon, akár a zenére ráhangolódott balett-táncos. A komputer menet közben rávetítette a látótere peremére az aktuálisan mért adatokat, így figyelemmel tudta kísélni a teste állapotát.

„Adrenalin szint: 150%”

Látta, hogy ellenfele mögött még mindig pörögnek a feje tetejére állított jármű láncfalpai. Egyetlen pillantással felmérte a helyzetet, és megállapította, hogy szükség esetén ezt is lehet fegyverként használni.

Jill észrevette a kínálkozó lehetőséget. Ahogy Alice keresztbe tette maga előtt a jégvágó csákányokat, hogy blokkoljon egy veszé-

lyes ütést, védtelenné vált a hasa. Jill a jobb lábára helyezte a test-súlyát. bal lábával pedig teljes erőből belerúgott Alice mellébe.

Alice hanyatt zuhant, keresztültörte a Spryte szélvédőjét. Kábultan feküdt az üvegszilánkok között.

A jármű belsejéből éles sikoly hallatszott. Jill a kislányra, a furcsa kis klónra nézett, amihez Alice-projekt meglepő módon kötődött.

- Mami!

A háttérben megroppantak és csikorogni kezdtek az egymáshoz feszülő jégtáblák. A két férfi lélegzet után kapkodva káromkodott. A magasban felrikoltott egy sirály. Jill érzékelte ezeket a zajokat, de nem foglalkozott velük. A feladatra összpontosított: ölnie kellett. Keresztülnyúlt a betört szélvédőn, megfogta Alice lábait, kihúzta a testet a jégre.

Leon érezte, fogytán az ereje. Luther sem volt sokkal jobb állapotban: amikor maga elé kapta a karjait, hogy blokkolja a soron következő támadást, olyan érzése támadt, mintha ólomból lenne minde. Megpróbált oldalra fordulni, a tekintetével az elejtett fegyvereket kereste. Ha legalább az egyiket felkaphatná, odaszoríthatná a mutálódó klón fejéhez...! Talán ha kiloccsantaná az agyvelejét, a dög nem lenne képes ki fröccsentem magából a golyókat.

A Rain-klón azonban nem adott esélyt arra, hogy visszaszerezze a pisztolyát. Röhögve nézett a két férfira, és ismét lecsapott rájuk. Leon dühödten rárontott, ütötte, rúgta, ahol érte - minden erejét, minden kétségbeesését beleadta a mozdulatokba, ám a Las Plagas-mutáns mintha semmit sem érzett volna, csak vigyorgott, és közben még jobban felpuffadt a teste, még tüzesebben ragyogott a szeme.

A mutáns eltolta magától Leont, majd ő is megeresztett két-három ütést. Leon szédelegve tántorodott neki Luthernek.

Fegyvert kell szereznem! - gondolta Luther. Kétségbeesetten körbenézett, és előrelépve keresgélni kezdett. Szinte mindent beborított a porhó. Az egyik pisztoly kicsúszott a jégtábla szélére, ahonnan aztán belecsobbant a tengerbe.

A Rain-mutáns a hóban kutakodó férfira nézett. Odalépett hozzá, és visszakézből irtózatoss erejű ütést mért a fejére. Luther hátratántorodott. Sikerkült talpon maradnia, de iszonyúan szédült. Vérizt érzett. Levegő után kapkodva emelte fel a fejét, és a mutáns oldalába kerülő Leonra nézett.

A lény megpördült, és mellbe rúgta Leönt. A férfi a levegőbe emelkedett, majd hozzávágódott a tengeralattjáró vörös-fekete tornyához. Rain ismét megfordult, és lendületből kirúgta Luther lábait. Luther hanyatt esett. A tüdejéből kipréselődött a levegő, pár másodpercig még fuldokolni sem birt. Mozdulatlanra dermedve feküdt, és közben riadt igyekezettel próbálta összeszedni az erejét - legalább annyit, amennyi a levegővételhez kell,

A mutáns hátat fordított Luthernek. A jelek szerint úgy gondolta, többé nem kell tartania tőle.

Alice kínlódva maga alá rántotta a lábait és felállt. A csákányokat elvesztette, de a karjaival, az ökleivel sikerült hárítania Jill egymás után érkező ütéseit.

Jillnek feltűnt, hogy Alice összerándul, valahányszor az oldalát éri egy-egy ütés. Szadista vigyor jelent meg az arcán, és megpróbált úgy célozni, hogy a sérült részt találja el. Elégedetten figyelte az Alice ruháját átáztató vérfoltot.

Alice blokkolta Jill ökölcsapását, de a viperát nem tudta megfékezni. Az utolsó pillanatban oldalra fordult, hogy a fémrúd ne a sebére kapja telibe. Az ütés nyomán keletkező fájdalom így is olyan volt, akár egy villámcsapás. Megfeszültek a hátizmai; az agyát elárasztó kinnak pontosan olyan színe volt, mint a Las Plagas-szörny szemének. Megtántorodott, elvesztette az egyensúlyát. Térdre rogyott és előredőlt. Érezte, nem sok hiányzik ahhoz, hogy átcsúszson az eszméletlenségbe.

Egy pillanattal később egy kéz szorította meg a nyakát. Érezte, feljebb emelkedik a teste.

Jill oldalra fordította Alice fejét, és közben közelebb tolta a tetején álló Spryte láncalpához, a borotvaéles fémpengékhez, amelye-

kel kifejezetten arra terveztek, hogy belekapaszkodjanak a keményre fagyott hóba, a jégbe. A forgó lánc talp pár másodperc alatt véres csontsalátává darálhatott egy emberi fejet...

Alice a lánc talpra meredt, a félelmetes látvány visszarántotta az eszméletvesztés határáról. Megmarkolta Jill csuklóját, és emberfeletti erőfeszítéssel lefeszítette magáról a nyakát szorító kezét. Az erőlködéstől elhomályosult a tekintete, zsibbadni kezdett a halántéka. Még mindig nem kapott levegőt, de nem adta fel, tovább küzdött, és...

Nem jól csinálom! - villant át az agyán a gondolat.

Eleresztette Jill csuklóját, de közben előre lökte a csípőjét, hogy távol tartsa magától a nőt. Lejjebb eresztette a kezét, még lejjebb, és...

Jill Valentine diadalmas hörgést hallatott. Biztos volt benne, hogy ebből a küzdelemből is ő kerül ki győztesen. Előrenyúlt, Alice arcára szorította a kezét, és megpróbálta visszatolni a fejet a lánc talp közelébe, amikor...

Elakadt a lélegzete.

Alice lecsúsztatta a kezét, és megmarkolta a Jill mellkasára erősített szkarabeuszt. Egy csavaró-rántó mozdulattal letépte az eszközt a testről.

Jill a mellkasán vöröslő, egyenetlen, tépett szélű sebre meredt, majd hirtelen úgy érezte, mintha folyékonyvá válna minden csontja. Fuldokolva, öklendezve rogyott térdre.

Alice kihúzta magát, és elhajította a szkarabeuszt. A tárgy nekiütődött a jégtáblának, egy-két másodpercig ott maradt, majd váratlanul megfordította magát, és pici, vékony, mechanikus rovarlábakat eresztett ki a testéből. Úgy fordult körbe, mintha a gazdatestét keresné. Valamilyen módon érzékelte cs beazonosította Jillt, elindult felé.

Alice előrehajolt, kirántotta a fegyvert a Jill derekára csatolt tokból. Gondosan célzott, és éppen abban a másodpercben húzta meg a ravaszt, amikor az apró robotrovar a levegőbe pattant, hogy ismét hozzácsatlakozzon Jill testéhez és idegrendszeréhez. Az első lövést a második, a harmadik, a negyedik követte. A szkarabeusz szétrobant, teste parányi szilánkokká válva pergett alá a hóra.

A dörrenések visszarántották Luthert a valóságba. Megrebbenő szemhéja alatt megmozdult a szeme. Zúgott a feje, iszonyúan fájt. Úgy érezte, szétszakadnak az ízületei. A karját fájdalompengék hasogatták. Már nem akart semmit, nem akart felállni, nem akart harcolni, csak arra vágyott, hogy nyugodtan feküdjön, érzéketlenül, lebegve, egészen addig, amíg bele nem menekülhet a meleg és sötét és minden kint megszüntető halálba,...

Eszébe jutott valami.

A barátainak szükségük van rá! Leonnak, Alice-nck. A gyerekek. Fel kell állnom! Gyerünk Luther, emeld fel a segged! Fogcsikorgatva felhúzta az egyik lábát, ránehezedett. A másik lábával és az ép karjával megtámasztotta magát. Felegyenesedett. Pislogva körbenézett, és meglátta...

Meglátta a Leon felé közeledő Rain-mutánst.

Leon a tengeralattjáró tornyának tövében hevert. Amikor felköhögött, sűrű vér buggyant ki az ajkai között.

Luther kétségbeesetten körbenézett. Csupán egyetlen olyan tárgyat látott a közelben, amit fegyverként használhatna - egy tárgyat, ami a tetejére fordult Spryte-ból eshetett ki.

Felemelte a fémtárgyat, és amilyen gyorsan tudott, a jégen megmegcsúsztatva elindult a mutáns felé.

Leon közben valahogy felállt, és valahonnan sikerült elővarázsolnia egy kis erőt. Megeresztett egy széles ívű ütést a mutáns feje irányába, ám a lény felemelte duzzadt, eres kezét, és könnyedén elkapta az öklöt.

A Rain-mutáns elvigyorodott, a szeme fényesen felizzott. Megszorította Leon öklét. Luther, aki eközben a lény mögé ért, tisztán hallotta a szélropanó csontok reccsenését. Leon ordítani próbált, de a fájdalom elvette a hangját. Tátott szájjal, levegő után kapkodva rogyott térdre a Rain-lény előtt, amely felemelte az öklét, hogy végezzen vele.

Luther még egyet lépett előre, azután felemelte a hóban talált tűzoltókészüléket, és teljes erőből lecsapott vele Rain halántékára.

A koponya beszakadt, a keletkező résből sötét vér fröccsent a hóra. Rain elvesztette az egyensúlyát.

Luther erőtlen mosollyal Leonra nézett.

- Nem rossz, mi?
- Egy tanácsadótól tényleg nem... - nyögte Leon.

Luther a mutánsra nézett, és döbbenten látta, hogy a fején lévő seb máris összeforrt; a Rain szervezetében lévő Las Plagas-paraziták nekiláttak, hogy befoltozzák a koponyán keletkezett léket. Mielőtt Luther bármit tehetett volna, a lény ismét felállt, és rávillantotta vörösen ego szemet.

Csak egyetlen megoldás van gondolta Luther. Péppé kell verni a koponyáját! Péppé verni, szétszórni a darabjait, helyrehozhatatlan kárt okozni a testében!

Megemelte a tűzoltókészüléket, felkészült rá, hogy ismét lecsapjon Rainre.

A mutáns azonban villámgyors volt. Az egyik kezével kiütötte Luther szorításából a tűzoltókészüléket, a másikkal pedig nyitott tenyeres ütést mén a férfi mellkasára.

Abban a másodpercben, ahogy a lény tenyere hozzáért, Luther érezte, hogy a felsőtestében egyetlen csont sem marad épen. Érezte, ahogy az ütés ereje keresztül járja a mellkasát, szétzúzza a bordáit, szétrepeszti a tüdejét, és elér a szívéhez...

...a dobogó szívhez, ami vert egyet, még egyet, és...

És már nem dobogott többé.

A meleg sötétség, amire pár perccel korábban vágyott, ismét közel került hozzá, de ezúttal nem húzódott vissza tőle - ezúttal körbefolyta, átölelte és magával ragadta.

Már csak egy utolsó gondolatra maradt ideje.

Alice...

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Ahogy a Spryte-hoz dőlve érezte, hogy kezd visszatérni az ereje, Alice felpillantott és még éppen látta, hogy Luther teste összecsaplik a megsemmisítő erejű ütéstől. Már számtalan embert látott meghalni, így pontosan tudta, hogy az ilyen összerogyás mit jelent.

Luther! - kiáltotta, de tudta, már hiába, már úgysem segíthet rajta.

Felemelte a Jiltől szerzett fegyvert, és a ravaszt rángatva rohanni kezdett a szörny télére, amely nem is oly rég még egy csinos arcú klón volt. Egy klón, amely a „Rain” nevet viselte.

Jill Valentine, a bázis biztonsági szolgálatának egykori parancsnoka megpróbált visszaemlékezni arra, hogy kicsoda. Magzati pózban, egész testében reszketve feküdt a hóban. Fájt a mellkasa, lüktetett, és vérzett is. A sebe olyan volt, mintha valamit letéptek volna róla. Kába volt, de közben úgy érezte, lassanként kezd elmúlni annak a valaminek a hatása, ami addig...

Mit is telt?

Ahogy a szkarabeusz levált a testéről, az emlékei egyszeriben hihetetlenül távolinak, ugyanakkor vészjóslón közelinek tűntek. Voltak dolgok, amiket fel tudott idézni, és voltak olyanok, amiket nem, nem, sehogy sem bújtak elő az elméje zugaiból.

Ki vagyok?

Ki?!

Aztán az emlékek lassan visszaszivárogtak a tudatába.

A gyermekkorá élményei. Az, hogy mindig is vonzotta a rendőrök munkája. Raccoon City. A szervezet, amihez belépett...

Mi is volt az?

S. T. A. R. S. A különleges taktikai és mentőszolgálat. Raccoon City rendőrségének egyik rohamosztaga.

Arklay-hegység. Egészen addig ő volt S. T. A. R. S. sztárja. Aztán bekövetkezett az az incidens... Leon Kennedy. A halála. Valóban meghalt? Az biztos, hogy őt tették felelőssé a történetekért.

Az Umbrella, amely megpróbálta a befolyása alá vonni őt. Eleinte pénzzel. A cég felhasználta a kapcsolatait, hogy elpusztítsa, fogságba került. Az Umbrella fogságába, ahol... Ahol kontrollálni kezdték az agyát.

Vajon miket csináltattak velem?

Az emlékei között kutakodva talált egyet, ami rémálomba illett. Embereket kellett lemészárolnia. Könyörtelenül. Brutálisan. Aztán még valakit - valakit, akinek az arcát bele akarta nyomni a Spryte forgó lánc talpába. Ezt a valakit,.. Igen. Mindig is tisztelte Öt. Talán kedvelte is.

Alice-projekt.

Nem! Egyszerűen csak: Alice!

Egy hang. Egy olyan siket kislány torz hangja, aki a saját hangképző szeneinek rezgéseit érzékelve tanult meg beszélni. A közelben volt. Sírt és kiáltozott. Egyetlen szót ismételt - egyetlen szót, aminek értelmét Jill ebben a furcsa, kábult állapotában is felfogta.

- Mami!

Volt valami ebben a furcsa, gyermeki hangban, aminek hatására kinyitotta a szemét. Felnézett, és... meglátott valakit, akit ismert. Ez ő lenne? Alice?

Jill felült. Iszonyúan fázott. Reszkető kézzel lesöpörte a jégkristályokat a szempillájáról, és Alice után nézett, aki futás közben folyamatosan tüzelt... egy lényre, egy olyan teremtményre, ami nem is oly rég még pontosan olyan volt, mint Rain.

Egy újabb emlék került előtérbe. Jill emlékezett rá, hogy ez a Rain-klón nemrég még az ő rohamosztagosa volt. Emlékezett rá. Ő adott neki parancsot arra, hogy fertőzze meg magát a Las Plagas-parazitával. A Rain-klón megtette, és átváltozott, felpuffadt testű, duzzadó erezetű szörny lett belőle, aki képes arra, hogy kipréselje magából, kiköpdösse, vagy az ujjai hegyéből kilője a testébe eresztett golyókat.

A lény felemelte a jobb kezét. A tenyere nyitva volt. Jill pontosan tudta, ez mit jelent. A lény a halálos csapás végrehajtására készült. Alice folyamatosan tüzelt, megpróbálta eltalálni a szörny agyvelejét, de ez nem is volt olyan könnyű feladat.

Azután... Alice a lény közelébe ért. Megpróbálta blokkolni az ütést, de semmit sem tehetett. A tenyér a mellkasába vágódott. Nyitott tenyér, precizitás, erő - ennyi kellett a mozdulat tökéletes kivitelezéséhez.

Alice megtorpant. Fuldokolva térdre rogyott. Az ajkai közül vér szivárgott.

Jill felállt. A lába mintha valami kocsonyás anyagból lett volna. A derekához nyúlt, a tokban megtalálta a tartalék pisztolyt. Remegő kézzel felemelte a fegyvert. Biztos volt benne, a lövés, amit lead, nem fog célba találni. Még nem, nem képes ilyesmire... És különben is, minek lőjön? Úgyis késő már! Alice tekintete üvegessé változott. A jelek szerint haldoklott - vagy talán már nem is élt.

A lény hátat fordított neki.

Jill körbenézett. Nem látott semmit, csak hideg ürességet, jeget, felhőket, havat, a tenger sötét vizét. Meg két hullát. Az egyiket Leonnak hívták, amíg élt. A másik test Lutheré volt. Valamivel arrébb Ada Wong próbált talpra állni, de túlságosan gyenge volt, látszott rajta, nem fog sikerülni neki a dolog.

Itt fogok elpusztulni - gondolta Jill. Itt, ahol a többiek.

Érezte, ahogy a halál átjárja a húsát, a csontjait; úgy látta a saját pusztulását, mint egy zord üzenetet, amit a világ sivár arcára írtak fel.

Azután... Alice felemelte a fejét. Kínlódva felállt. Felemelte az öklét, hogy szembeszálljon a lénnel, amely nemrég még Rain volt. Ahogy ezt meglátta, Jillben feltámadt a remény. Ha Alice ezt is képes túlélni, ha az élet még most is képes dacolni az elmúlással...

A Las Plagas-szömy megfordult. A szeme parázsként izzott, megvastagodott nyakán és fején lüktettek az erek. Lecsapott. Dühödt ütések zúdított Alice-re, majd belerúgott. A nő teste a levegőbe emelkedett.

Ahogy a szélben kavargó hószemcsék között úszott, Alice kezéből kihullott a fegyver, amit használni próbált. Kihullott, és becsúszott a jégtáblák közötti résbe. Alice keményen a jégre zuhant. Felnyögött, de késlekedés nélkül megpróbált felállni. Harcolni akart; meg akart küzdeni a feléje közeledő szörnnyel.

A jég megreccsent a mutáns talpa alatt, de nem szakadt be.

Jill tudta, mit kell tennie.

- Alice! - kiáltotta. A hangja éles volt, messzire jutott a fagyos tenger fölött.

Alice félig kábultan feléje nézett. Jill felemelte a karját, hátrahúzta, és minden erejét beleadva a mozdulatba elhajította a pisztolyát. A fegyver a jéghez koppant, továbbcsúszott...

Rain felemelte az ökleit, hogy lesújtson.

Alice felkapta a fegyvert.

A szörny rámeresztette vörösen izzó szemét.

- Engem nem ölhetsz meg! - vicsorogta.

- Nincs is rá szükség - felelte Alice rekedten. Tüzet nyitott, de nem a lényt vette célba: a jégtáblát szórta meg golyókkal.

A jégtábla, amelyet már a tengeralattjáró felmerülése is meggyengített, hirtelen megrepedt, majd széthasadt. A mutáns dühödten felüvöltött, de a hangja másodpercekkel később fuldokló gurgulázássá változott. A teste úgy csobbant bele a vízbe, mintha egy csapóajtó nyílt volna meg a talpa alatt.

Rain eltűnt a felszín alatt, de aztán felbukkant. Csapkodva próbált belekapaszkodni a lebegő jégdarabokba, a karmait használva próbált visszamászni a biztonságosabb táblára.

De nem volt egyedül a vízben. Váratlanul két zombi jelent meg a közelében. Mind a kettő világosszürke orosz egyenruhát viselt. Mind a kettő belekapaszkodott a Rain-mutánsba. Harapták, tépték, karmolták, és megpróbálták lerántani a mélybe. A Rain-lény még egy kísérletet tett arra, hogy kimásszon a jeges halálcsapdából, ám ekkor még két élőhalott bukkant fel mellette, amelyek rácsimpaszkodtak a karjaira, a nyakára, és visszahúzták.

A mutáns Alice-re meresztette a szemét.

- Visszajövök érted! Meglátod! Visszajövök!

- Sok szerencsét - felelte Alice.

A lény még egyszer előrenyúlt, hogy belekapaszkodjon a jégtáblába, ám az élőhalottak lehúzták magukkal. Egy pillanattal később már csak néhány buborék jelezte, hol tűnt el a felszín alatt.

Alice reszketve a jégtábla szélére térdelt, lenézett a vízre.

- Mami!

Jilt és Alice egyszerre fordult hátra, egyszerre néztek a jégtáblán az anyja felé közeledő, izgatottan jelező kislányra.

Jól vagyok - mutatta Alice. - Ne aggódj...

De nem volt jól. Pontosan úgy nézett ki, mint aki a halál kapuján hói tért vissza. Becky az oldalán lévő, vérző sebre nézett.

- Jaj, megsebesültél! - jelezte.

- Semmi baj. Jól vagyok...

Ászéi váratlanul felerősödött, és furcsa, robajló hang kíséretében felkavarta a hó- és jégszemcséket. A félelmetes zaj arra készítette Alice-t és Jillt, hogy felnézzenek az égre, ahol lebegő fények világították meg a vihart, valahogy úgy, ahogy az emberek elképzelték az idegen világokból származó űrhajók érkezését.

Jill áttántorgott Leonhoz, hogy megnézzze, milyen állapotban van. Amikor látta, hogy a férfi még él, lehajolt, és talpra segítette.

- Szóval megint szabad vagy? - ordította bele Leon a nő fülébe.

- Ne hagyd hátra Adat!

- Nem hagyom - felelte Jill.

Fájdalmas mozdulatokkal, a jégtáblán tátongó repedéseket átlépve vagy kikerülve elindultak Alice és Becky felé. Amikor Adához értek, őt is felsegítették; hárman haladtak tovább.

- Ez mi? - jelezte Becky felfelé mutatva.

- Segítség - mondta Leon, ahogy Jill-lel és a kettejük között vándorló Adával megérkezett. - Minden rendben lesz.

Alice erőtlen mosollyal megpróbált felállni, de megrebbent a szemhéja, lecsukódott a szeme és... visszazuhant. Becky letérdelt mellé, hogy segítsen neki.

Jill már tisztán látta az égen megjelenő helikoptereket. Több gép érkezett, a rotorok valóságos vihart kavartak a jégtáblák fölött. Ahogy lejjebb ereszkedtek, Jill már csak egyetlen dologért imádkozott. Azt kérte a Teremtőtől, hogy akik jöttek, a barátaik legyenek.

A kérdés az - mondta JudyTceh -, hogy el tudja-e vezetni ezt a bárkát. A rohamosztagosok elmentek, az egész a miénk, de ha élni akarunk, nem maradhatunk itt.

Tommal együtt a tengeralattjáró műveleti központjában, a hajótest alsó részén, a torony alatt elhelyezkedő teremben állt. A férfi elmondása szerint ez volt a tengeralattjáró idegközpontja.

Ahogy körbenéztek a műszerekkel telezsúfolt konzolokon, be kellett vallaniuk, hogy nem igazán értik, melyik berendezés mire való. JudyTech csak abban bízott, hogy az ő tudományos képzettségével és Tom gépészeti tudásával esetleg mégis elboldogulnak.

- Nos, Tom? El tudjuk vezetni ezt az izét? - JudyTech, aki egy régi orosz tengerész-kezeslábast viselt, reménykedve nézett a férfira.

- Hát... nem is tudom - mondta Tom. - Azt hiszem, le tudom vinni a kicsikéi a víz alá. Ennél az a lényeg, hogyan töltjük meg vízzel a ballaszttartályokat. Aztán,.. Szerintem be is tudom indítani. Megköszörülte a torkát. Ahogy észrevette a nő derékszíjába dugott pisztolyt, elhúzta a száját és megcsóválta a fejét. - Mellesleg,, a lány hol van?

Alszik. A legénységi hálóban felelte Judy. - Tom, ha ez atomtengeralattjáró, akkor... Úgy értem, mi történik, ha esetleg elrontunk valamit? Ha leolvasszjuk a rendszert, vagy hasonló?

- Tudja, a nukleáris energia nem olyan komplikált dolog, mint sokan hiszik - mondta Tom. Az ilyen hajtóművek valójában csak túlbonyolított gőzmotorok. A nukleáris reaktorok felmelegítik a vizet, ami aztán megforgatja a turbinákat. Az a lényegük, hogy nincs szükségük gázolajra, és rengeteg energiát termelnek. Egyszer végignézttem, hogyan indítják be a rendszert. Az Umbrella egyébként feltett a központi adatbázisába egy kézikönyvet. Igaz, a szöveg felét se értem, de abban száz százalékgig biztos vagyok, hogy le tudom vinni a bárkát negyven, talán ötven láb mélységbe, vagyis ajég alá. A Csendes-óceán északi peremén vagyunk. Ha déli irányba indulunk, esetleg találhatunk valami biztonságos helyet, ahol meghúzzhatjuk magunkat egy időre.

JudyTech elismeréssel vegyes gyanakvással nézett Tomra.

- Ezt csináljuk, azt csináljuk... Egyfolytában arról beszél, hogy mi mit fogunk tenni - mondta lassan. - Szeretném elhinni, hogy bízhatunk magában. Sokat segített, hogy visszaadta a fegyvert, de... Mégiscsak nők vagyunk, és egyedül maradtunk a világban!

- Értem, mire gondol - felelte Tom. - Hát, nagyon úgy fest, hogy a világban semmi olyasmi nem maradt, amitől ne kellene félni, de én úgy látom, azért még mindig nem veszett el minden. Nézze, Judy, együtt kell maradnunk. Nem sok valódi, normális ember él a

földön, nem sok olyan maradt, akinek nincs szkarabeusza, és aki nem akarja lerágni az arcunkat. Együtt kell maradnunk, különben végünk. És az egész... az egész történelem, az egész... - Nem találta a megfelelő szavakat. - Mit is akarok mondani? Ha nem maradunk együtt, egy nagy vicc az emberi faj történelme. Ha nem maradunk együtt, nincs jelentősége az életnek, mert az élet lényege éppen az, hogy... - Megköszöri a torkát, fel re fordította a fejét. - Éppen az, hogy nem vagyunk egyedül. Hogy mások vannak körülöttünk.

Amikor ismét felnézett, úgy látta, mintha valamivel nyugodtabb lenne a nő arca.

Judy elmosolyodott. Tom megállapította magában, hogy nem szép asszony, de azért jólesik ránézni. Főleg akkor, ha mosolyog! Hát, hozzá tudnék szokni a látványához... Megrázta a fejét. Hülyeség, Tom!

- Szóval... tényleg egyedül vagyunk? - Judy végignézett a villogó kijelzőkön, az adatsorokat mutató monitorokon. Az Umbrella által beépített egységek latinbetűs feliratokat jelenítettek meg, de a régebbiek még mindig érthetetlen, cirill betűs jelsorozatokat mutattak.

- Igen. Amint odakint elkezdődött a tűzharc, lezártam a zsilipajtókat. A rohamosztagosok figyelmét annyira lekötötte a lövöldözés, hogy észre se vettek. Aztán a biztonság kedvéért bejártam az egész bárkát. Valamennyi szintjét, az orrától a faráig. Magunk vagyunk.

- Nos... Akkor talán kísérletet tehetnénk arra, hogy elvigyük innen ezt a fémkupacot. A lehető legtávolabb akarok kerülni az Umbrella bázisától. Mivel is kezdjük? Ja, igen, a merüléssel... Jól van. Tűnjünk el a szemük elől, Tom!

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Amikor magához tért, furcsa dobolást hallott. Mi ez? Valami elektronikus zene? Képtelenség! Kinyitotta a szemét. Minden homályos volt előtte. Talált egy fényforrást, megpróbált rákonecentrál-

ni. Nem ment könnyen, de sikerült. Megállapította, hogy egy kerek ablakot néz, amit egy homorú falba építettek bele. Egy helikopter ablaka gondolta. Ezek szerint felvitték valamelyik helikopterre.

Ad a barátai. Leon barátai.

És Wesker barátai!

Adában és Leonban megbízott. Nem feltétel nélkül, de mégis. Ami azonban Weskert illeti... Weskert, akinek rég halottnak kellene lennie, mégis él., Nem! Neki sosem tudna hinni.

Biztos volt benne, eljön a nap, amikor végezni fog a férfival.

Végignézett magán. A testét hevederek szorították az üléshez. Hevederek... Szimpla, kipattintható csatok. Ezek szerint nem fogolyként kezelik. Ez mindenesetre jó hír.

Mozdulni próbált. Felszisszent a fájdalomtól; a szeme előtt újra homályossá vált a világ. Amikor ismét kitisztult a látása, felfedezte a karjaihoz csatlakoztatott vezetékeket.

Jobbra fordította a fejét, látni akarta, hová vezetnek a drótok. Egy medikai monitorozó berendezést látott. A készülék halkán csi-pogott. Olyan ütemben, ahogy a szíve vert...

A helyiség meglehetősen nagy volt. Talán az egyik raktárrekeszt alakították át orvosi szobává... Ismét végignézett magán. Nem sok ruha volt rajta, csak egy bő hálóing takarta a testet. Az oldalán és a karjain friss kötéseket fedezett fel.

Halk, koppanó hang. Lépések?

Jill Valentine jelent meg mellette.

- Örülök, hogy újra köztünk vagy - mondta,

Alice bágyadtan elmosolyodott.

- Örülök, hogy újra köztünk vagy - ismételte. Eszébe jutott valami. - Becky hol van?

- Amikor utoljára láttam, aludt. A helikopter legkényelmesebb zugában. Egyébként órákon át itt ült melletted.

Alice bólintott.

- És Leon?

- Itt van, Ada is. A körülményekhez képest jól vannak. - Jill jelentősegteljesen oldalra fordította a fejét.

Alice a jelzett irányba nézett. Leon és Ada a helikopter falához támaszkodva, egymás mellett ült. Leon óvatosan a nő térdére tette az egyik kezét, amit Ada gyorsan lesöpört.

- Luther... - fordult vissza Alice. - Ott hagytuk a testét?

- Amikor leszálltak a helikopterek, a jégtábla megbillent, és Luther... belecsúszott a tengerbe. Talán bele fog fagyni. Szerintem megfelelő sirhely a számára. Senki sem férközhet a közelébe.

Luther. Kedvelte őt. komolyan vonzódott hozzá. Luther életvidám volt, könnyedén vett mindent, de pokoli bátornak és mindig lojálisnak bizonyult. Igen, határozottan létrejött közöttük valami kapcsolat, amiből talán több is leheteti volna.

De persze őt is elvették tőle. Mint minden mást...

Hagyd már abba az önsajnálatot! Legalább te életben vagy. Reménykedhetsz. Itt van neked Becky...

De Luther...

Alice lehunyta a szemét, az ajkába harapott. Nem akart gyengének mutatkozni Jill előtt, tartotta magát, de közben legbelül rettentés érzelmi kínokat élt át, mintha egyszerre rontott volna rá mindaz, amit menet közben, a túlélés és Becky megmentése érdekében el kellett fojtania.

Azokra az emberekre gondolt, akikért felelősnek érezte magát - a foglyokra, akiket kiszabadított az Arcadián. Claire-re. Chris Redliedre. Vajon ők hol vannak most? Az Umbrella foglyai! Talán ők is olyan szörnyekké változtak, mint az a borzalom, amit sikerült a tenger mélyére küldenie. Talán a vallatócellákban vannak, és sikoltoznak, kínlódnak, miközben kínozzák őket, ahogy vele is tették. Neki sikerült megúsznia, és Beckyt is megmentette, de... De ezekkel az emberekkel mi lesz?

Szinte hallotta a sikolyaikat.

- Azt hiszem, én most... - Amikor meghallotta, milyen rekedt a hangja, gyorsan megköszörülte a torkát. - Azt hiszem, alszom egy keveset.

- Rendben - felelte Jill. - Hosszú út vár ránk.

- Hová megyünk?

Washingtonba. Vagyis... abba a városba, ami Washingtonból maradt. - Jill kisietett a helyiségből.

Alice hagyta, hogy az érzelmek maguk alá gyűrjék. Már régóta nem sírt. Arra emlékezett, hogy könnyek szöktek a szemébe, amikor meglátta az Alice-ek sírját, a ki ónokét, akikkel az Umbrella úgy szórakozott, mint valami pszichopata bábjátékos a bábuival, de fogalma sem volt, mikor sírt igazán.

Talán csak ez a gondolat kellett ahhoz, hogy felzokogjon. Ahogy ez megtörtént, hirtelen eszébe jutott, mikor sírt. Még akkor, amikor együtt volt Spence Parksszal, a „férjével”.

Kérj... Erről a szóról mindig a keserűség és a hazugság jutott eszébe. Férj? Szerepjáték!

Időnként előfordult, hogy valamelyikük túl komolyan vette a szerepét, de az is megesett, hogy kapcsolatuk realitása állt kettejük közé.

Spence Parks... Valamikor még a villában laktak, és együtt őrizték a Kaptárt.

Évek teltek el azóta. Még akkoriban történt, amikor az élőhalottak feltámadtak...

Alice fáradtan és feszülten tért haza Raccoon City bőí. Továbbképzésen volt, amit a városban rendeztek. Végig kellett hallgatnia pár előadást az interface-ek fejlesztéséről, az új, biológiai módszerekkel elért fejlesztésekről. Lehetősége nyílt arra, hogy kipróbáljon

néhány új közelharctechnikát. Élvezte a dolgot, egyszerre találta ki-^tmerítőnek és stimulálónak a kurzust.

Egy nyári estén már alig várta, hogy Spence társaságában megihasson egy vodka-lime-ot, A villában rengeteg időt töltöttek együtt, a férj-feleség szerepeket játszották. Alice úgy gondolta, ezen az estén előadhatják a színjáték legkellemesebb jelenetét.

Élvezte az együtt töltött éjszakákat. Spence jó testfelépítésű, sötétbarna hajú, vidám, kissé ironikus modorú férfi volt. Csinos volt, jóképű; az arca szerencsére nem olyan volt, mint a zord, állandóan keménykedő akciófilmsztároké, inkább olyan, mint azoké a vígjáték-sorozatokban szereplő fiatal színészeké, akikért teljesen oda szoktak lenni a nők. Egy darabig megpróbáltak ellenállni a kettejük

között kifejlődött szexuális vonzalomnak, tényleg csak szerepet játszottak, hogy hiteles legyen a fedősztorijuk, de idővel elérkezett a pillanat, amikor nem bírták tovább türtőztetni magukat. Az első lépést Spence tette meg, aki amúgy is hajlamos volt arra, hogy időnként megmutassa, milyen is az a bizonyos „maszkulin dominancia”(Hajlamos volt rá, de az esetek többségében nem sikerült fölénybe kerülnie - Alice sosem tartozott azok közé a nők közé, akik könnyen megengedték másoknak, hogy uralkodjanak fölöttük.)

Ahogy megérkezett az Arklay-hegységben álló villához, és oda-bólintott a külső öröknek, azon töprengett, hogy a kettejük közötti érzelmi szakadék létezése nem feltétlenül Spence hibája. Lehet, hogy ő csak védeni akarja magát. Érthető, Miért is kockáztatna mindent azzal, hogy túlságosan belebonyolódik ebbe kapcsolatba?

Alice leparkolta a kocsit. Elmosolyodott. Biztos volt benne, Spence komolyan küzd az ellen, hogy igazán beleszeressen. Ez végül is érthető... Alice nem sok embert engedett közel magához, se szexuálisé érzelmi téren. Profi harcos volt, képzett gyilkos, harcművész, nyomozó, biztonsági specialista. Komoly pénzeket keresett, a terület szakértője volt, és lényegében imádta a munkáját. Az életébe nem igazán fért volna bele egy házasság és pár gyerek.

Viszont azt is be kellett vallania magának, hogy az utóbbi néhány évben magányos volt. Kezdte rosszul érezni magát a bőrében, amikor váratlanul jött ez a lehetőség, hogy be kell költöznie a villába.

- Spence Parksszal fognak együtt dolgozni. Úgy kell tenniük, mintha házasok lennének.

Volt ebben valami keserű irónia, mivel a valós életben sosem lett volna hajlandó arra, hogy egész nap otthon gubbasztó háztartásbeli legyen. Ennek ellenére, mint mindenki másban, benne is megvolt a családalapítás utáni ösztönös vágy. Gyakran eszébe jutott a Rolling Stones egyik dalának egy sora: „A gengszter félelmetes, mikor a Lügrét markolja / de amikor hazatér, ő is csak egy családapa.”

A villa ajtajához ment. Tudta, a kamerák minden lépését követik. Végrehajtotta a személyazonosítási procedúrát, kinyitotta az ajtót, dudorászva belépett, és az egyik székre dobta a retiküljét.

- Spence?

- Itt vagyok - felelte a férfi a nappaliból.

Alice átment hozzá. A férfi kinyújtott lábbal ült a kandalló mellett, a kezében poharat tartott. Homlokráncolva figyelte a fahasábutánczát körül villódzó gázlángokat.

Ezen a helyen még a tűzifa sem valódi - futott át Alice agyán. Az italos szekrényhez ment, kevert magának egy citrom leves vodkát.

- Fáradt vagyok. De nem túl fáradt, - A férfira nézett. - Rossz kedved van? Mi a baj?

Kiderült, hogy látogatóink lesznek, és nagyon komolyra kell vennünk a figurát. Tudod, a szerepünk... Nem igazán vágyom rá. Fogalmam sincs, ki látta úgy, hogy érték a színészkedéshez... Egészen biztos, hogy tévedett!

Alice megfordult, kérdően a férfira nézett; belekortyolt az italába.

- Mit jelent az, hogy „látogatók”? Eddig legfeljebb a postással kellett találkozoznunk. A maximum az volt, hogy néha elugrottunk együtt valamelyik közeli vendéglőbe.

Talán ki akarják használni ezt a nagy, drága díszletet - felelte Spence. - Nem tudom. Lehet, hogy Saller szenátorhoz van köze a dolognak,

- Salterhez? Miért, mi van vele?

Spence felsóhajtott, letette a poharát a vörös fenyőből készült kis asztalra.

- Csak annyi, hogy ő az, aki pár napon belül eljön hozzánk. A cégtől már korábban szóltak. Fel akartalak hívni, de... úgy gondoltam, talán nem biztonságos. Meg aztán... abban reménykedtem, hogy esetleg mégis törlik az egészet. De nem, a szenátor eljön ide, ráadásul nem egyedül. Hozza az egész kíséretét, a feleségét, a kölykeit.

- Ide? - Alice lezökkent az egyik karosszéki e. - De a Kaptárról ugye nem tud?

- Nem, a politikusok közül senki sem tud róla - felelte Spence, - És ezen nem is akarnak változtatni. Viszont ez a szenátor... a nagykutya közé tartozik, legalábbis védelmi ügyekben. Szerintem az egyik új projektet akarják neki eladni. Talán a T-projektet. Az összes közül éppen ezt...

A T-projekt... Alice tudta, ez a T-vírust jelenti.

Spence jelentősegteljesen ránézett, majd felpillantott a mennyezetre. Mindketten tudták, hogy az Umbrella valószínűleg a Vörös Királynő - folyamatosan figyeli őket. A hálósobájukban elvileg hatástalanították a kamerákat és a poloskákat, de ebben sem lehetnek biztosak. Léteztek olyan témák, amelyekről még akkor sem beszélhettek, ha kelten voltak a házban. Nem ejthettek ki olyan szavakat, mint „biológiai hadviselés”, „vírus” vagy „ágens” - ha ezt megteszik, a szövegelemző komputer azonnal leadják a riasztást a megfelelő helyre.

Alice tudott a T-vírusról. Többet, mint szeretett volna.

- És hogyan kell felkészülnünk a látogatásra? kérdezte.

Spence megvonta a vállát.

- Magunkra öltjük a legjobb arcunkat, boldognak mutatkozunk, ragyogunk, játszunk a szerepünket. A biztonsággal és a többi részlettel nem kell foglalkoznunk, csak annyi a dolgunk, hogy eljátszunk a szívélyes házigazdát.

- De... Miért mi? Miért itt?

A környéken vannak néhányan, akik gyanakodva tekintenek a villára. Az örök nem voltak olyan diszkrétek, mint kellett volna. A szomszédok között vannak olyanok, akik nem vették be a fedősztorinkat. Kérdezősködnek, A környékről eltűnt néhány ember, rejtélyes körülmények között, így... Legyintett. Mindegy, a lényeg az, hogy egyesek szerint a „titokzatos villába”, vagyis ide vezethetnek a szálak. A gyanakvók között van egy, talán kél személy, aki tenni akart valamit. Kapcsolatba léptek Sallerrel. Gondolom, támogatták a kampányát, vagy hasonló. Saller az ő szenátoruk, elvárják tőle, hogy tegyen valamit... Szóval, az Umbrella két legyet akar agyonütni egy csapással. Ha Salter idejön, akkor megerősítjük a fedősztori hitelességét, mellesleg, ha már itt van, eladják neki a projektet,

- De ezt az eladást ugye nem nekünk kell véghezvinnünk? kérdezte Alice.

- Nem. Elég, ha tudunk róla. A cég át fogja küldeni az egyik munkatársát, dr. Isaacsot. Ismered?

- Sam Isaacsot? Már hallottam róla - felelte Alice. Tudta, Isaacs korábban a T-projekten dolgozott, de egy ideje a vírus egy újabb

variánsával, a Nemezisszel foglalkozik. Mosolyt erőltetett az arcára. Nos, ha inog kell tennünk, akkor megteesszük. Mi a gond ezzel? Talán nem szereted a partikat?

Spence felhorkant.

- Engem csak egyetlen parti érdekel... - Felállt, Alice elé lépett, megfogta a kezét; felállította a karosszékből. - Egy olyan parti, amin csak két ember vesz részt. Kitaláld, hogy kik azok?

- Nem, fogalmam sincs... - felelte Alice. Rég nem tapasztalt boldogság áradt szét benne, amikor a férfi megcsókolta.

Néhány nappal később az ebédlőben, a nagy asztal két végénél ültek. Mindketten elegáns, de nem túl formális ruhát viseltek. Alice jobbján Saller szenátor és a felesége, Laney foglalt helyet, a balján dr. Isaacs ült. A szenátor lánya, egy mogorva tinédzser Laneytől távolabb, de Spence-hez közelebb ült, éppen szemben az öccsével.

Alice eleinte lehangolón kedves embernek látta dr. Isaacsot, de ahogy telt az idő, felfedezett benne valamit, amit határozottan viszataszítónak talált. A negyvenes éveiben járó, szőke, kék szemű, álmodozó tekintetű tudós méretre készült, szürke öltönyt viselt, a díszsebéből egy gondosan összehajtott fehér selyemkendő csücske kandikált ki. Vacsora előtt, amikor elfogyasztották a koktéjukat, elmés megjegyzéseket tett a politikával és a művészetekkel kapcsolatban, elbűvölő modorban csevegett. Alice-nek feltűnt, hogy szinte végig őt nézi, le se veszi róla a szemét. Zavarta a dolog, de nem szólt. Azt is észrevette, hogy Isaacs nem szívesen beszél a tudományról, a munkájáról. Sejtette, hogy ennek mi lehet az oka: Isaacs főként titkos projekteken dolgozott. Később, az asztalnál, amikor evett, Isaacs minden figyelmét a sült csirkének szentelte, sebészi precizitással használta az ezüst evőeszközöket. Időnként felpillantott a tányérjáról, és kedvesen rámosolygott arra, aki éppen beszélt, de már nem is próbált részt venni a társalgásban. Alice ekkor érezte először úgy, hogy a férfi korábban csak színészkedett, nem a valódi énjét mutatta meg. Gondolatban megpróbálta lehántani Isaacsról az álcát, és amit alatta talált, már korántsem tetszett neki.

- Tehát, Spence, ön amolyan befektető? - kérdezte Mrs. Salter mosolyogva. Csinos, karcsú, középkorú, barna hajú nő volt. Floridai akcentussal beszélt, és a jelek szerint imádta a párizsi divattervezők kreálmányait, az oldalt hosszan felsliccelt ruhákat.

Így van - felelte Spence szerényen. Szemrebbenés nélkül hazudott. - Biztonsági ügyek, arany, ingatlan...

- Nos, nem is tudom, feltehetek-e önnek pár kérdést... - mondta a zengő hangú szenátor cinkos kacsintással. Ősz hajú férfi volt, Alice úgy látta, legalább húsz évvel idősebb a feleségénél. Krémszínű öltönyt viselt, széles orrán apró erek kék leltek, az arca olyan vörös volt, mint a nyers marhahús. - Gondolom, nem közölhet bennfentes információkat, ha megtenné, biztos megsértene pár szabályt, amit igazán nem szeretnék, de... később esetleg adhatna pár tippet!

- Ha kívánja, szenátor úr...

A két gyerek szánalmasan nézett ki. A kamaszlány szőke volt és csinos, de fogszabályzót viselt, és a korához képest túl mély volt a dekoltázsa. A fiú úgy tizenegy éves lehetett, sápadt arcán már megjelentek az első pattanások. Marlins póló volt rajta, és valamilyen elektronikus játékot tartott az ölében, még evés közben is azt nyomogatta.

Salter szenátor figyelmét sem kötötte le az étet és a társalgás: egyre többször, egyre feltűnőbben méregette Alice-t.

A helyiség végében, a falnál két férfi és egy nő állt. Mindhárman öltönyt és napszemüveget viseltek. Pontosan úgy néztek ki, mint a titkosszolgálat ügynökei, de valójában az Umbrella négyes szintű biztonsági osztályának különleges alakulatához tartoztak. (Korábban Alice is dolgozott ezen a szinten; unalmas feladatokat végzett.)

- Kíváncsi lennék szólalt meg dr. Isaacs váratlanul Mrs. Parks kedvclli-c ezt az életmódot... Nem rossz ilyen helyen, a világtól elzártan élni? Dinamikus hölgynek nézem, szerintem jobban illene hozzá egy urbánus környezet, de... De talán tévedek. Talán imád túrázni, esetleg horgászni. - Alice-re nézett, halványan elmosolyodott, és a szemöldöke felvonásával jelezte, hogy a kijelentés valójában kérdés, amire a nőtől várja a választ.

Alice letette a borospoharát, és a tudós szemébe nézett. Isaacs tekintete rideg, már-már kegyetlen volt.

- Ó, imádok itt lakni! Nagyon sok tennivalóm van. Segítek Spence-nek a kutatásaiban... Tudják, a befektetésekhez sok-sok előzetes kutatómunkát kell végezni... Egyébként sokat utazunk. Időnként üzleti ügyekben, időnként csak a szórakozás kedvéért...

- Nem túl nagy ez a villa kettejük számára? - kérdezte Laney Salter. Istenem, ez egyszerűen... hatalmas!

Spence felnevetett.

- Abban reménykedünk, hogy előbb-utóbb tele lesz... gyerekekkel! Alice felé emelte a poharát. - Ez az idő még nem jött el, de el fog. Ebben egészen biztos vagyok.

Alice-nek még időben eszébe jutott, hogy erre a megjegyzésre egy szégyenlős mosollyal kell válaszolnia.

- Ezt nevezem! Ez ám a tervszerűség! kiáltott fel a szenátor.

Apropó... - Dr. Isaacsra nézett. - Gondolom, itt hamarosan befejezzük, és akkor esetleg szót ejthetünk arról a másik kis tervcskéről...

Természetesen! - felelte Isaacs kedves hangon, de hűvös mosoly kíséretében. Amikor csak óhajtja, szenátor úr!

Egy órával később Isaacs és a szenátor bevonult a könyvtárszobába. A gyerekek az emeleti hálóban tévéztek. Alice a nappaliban, a szófán ülve, a poharát szorongatva figyelte, Laney Saller hogyan próbál rászállni Spence-re.

Spence a kandalló előtt állt. A kezében poharat tartott, az arcára már rámerevedett az udvarias mosoly. Mrs. Salter folyamatosan a szemét nézte, és miközben a sportokról csevegett egyre közelebb araszolt hozzá.

- Ó, imádom a sportokat! Tudja... Ott vannak azok a férfiak, akik tényleg odateszik magukat azért, hogy megszerezzék azt a labdát! Mindent bedobnak, és... megszerzik! Ahogy ezt kimondta, hátrafesztette a vállait, hogy jobban kidomborodjanak a mellei, és közben még közelebb lépett Spence-hez.

Alice elmosolyodott; szórakoztatónak találta a nő szemérmetlen merészségét. Laney tipikus puma volt. Valószínűleg egy tinédzser korú sráccal szórakozott volna a legjobban, de a jelek szerint - jobb híján - Spence, a csinos, fiatalos, harminckét éves férfi is megfelelt neki.

Húsz perccel később Laney belesúgott valamit Spence fülébe, majd Alice felé fordult.

- Azt hiszem, most megnézem, mi a helyzet a gyerekekkel... odafont - mondta. Jelentőségteljesen Spence-re nézett, és kilibbent a nappaliból.

Ahogy elment. Spence a szemét forgatva fordult Alice felé, aki felnevetett.

- Mi az, Spence, füstöl a nadrágod? - kérdezte. - Vigyázz, ez a nő nagyon forró ám! Nehogy megégessen, vagy...

Ahogy látta, hogy nyílik a könyvtárszoba ajtaja, elharapta a mondat végét, Isaacs és Salter szenátor vonult át a nappaliba. A politikusi egyenesen Alice elé lépett, rámosolygott.

- Ó, hát itt van a ház csodálatos úrnője! - kiáltotta. Mit gondolsz, kaphatnék egy jó kis bourbont? Esetleg szódával?

Alice elkészítette a szenátor italát, Isaacs közben átment Spence-hez.

- Válthatnánk pár szót, Spence? - kérdezte.

Spence bólintott. A poharát a kandalló párkányára tette, majd követte Isaacsot, aki kiment a folyosóra. Ahogy kilépett, gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

Alice odavitte a szenátornak az italát. Salter a tűz fölé hajolva dörzsölgette kövérkés kezeit. A félhomályos helyiségben az arcát alulról megvilágító, lobogó lángok démonivá változtatták a mosolyát.

Ejha! Ez aztán a tökéletes háziasszony! Megemelte a poharát, ivott egy jókora kortyot, de közben végig Alice-t nézte.

- Innen Washingtonba utaznak, szenátor úr? - kérdezte Alice. Leült a szófára. Érezte, hogy csevegést kell kezdeményeznie, de hirtelen nem jutott eszébe jobb indító mondat.

- Ó, igen, igen. Már holnap! Ma éjszakára természetesen önök-nél maradunk. A férje volt olyan kedves, és felajánlotta a vendégszobákat.

- Persze, hogyne, természetesen! - mormolta Alice. Először hallott arról, hogy a vendégek a villában töltik az éjszakát, de úgy döntött, az lesz a leghelyesebb, ha nem árulja el meglepetését. - Tulajdonképpen én javasoltam Spence-nek... Ahogy ön is láthatja, rengeteg helyünk van!

- Tudja, elég különös, hogy a szolgálk némelyike úgy néz ki, mintha korábban testőrként szolgált volna. Némelyiküknek furcsán dudorodik a ruhája... Mintha fegyvert tartanának maguknál.

- Ó, igen... Spence szereti, ha az embereink... több funkciót is be tudnak tölteni. Alice elmosolyodott, - Az emeleti szobalányunk például kiváló mesterlövész.

- Valóban? Lefogadom, maga is bármit eltalálna, amit célba vesz. Biztos vagyok benne, hogy ön is nagyon sok mindenhez ért, Alice - mondta a szenátor. - Mert nagyon sok rejtett képessége lehet ám egy olyan szexis hölgynek, amilyen maga!

Alice normál esetben gondolkodás nélkül leütötte volna a fickót, aki így mer beszélni vele, most azonban csak egy erőltetett, ostoba mosollyal válaszolt. Arra gondolt, hogy Salter mégiscsak szenátor, ráadásul az Umbrella egyik fontos kontaktja, és az a hatszámjegyű összeg is eszébe jutott, amit fizetés gyanánt a cégtől kapott egy évre. Nem akarta elveszteni az állását.

Kinyílt az ajtó, Spence és Isaacs tért vissza. Spence arca furcsán vörös volt. Dr. Isaacs ugyanúgy nézett ki, mint korábban: olyan képet vágott, mint a macska, ami éppen felfalta a kanárit. Alice egyre visszataszítóbbnak találta, de még mindig nem tudta megfogalmazni magában, ennek mi az oka.

Talán...

Ahogy jobban belegondolt, megállapította, hogy dr. Isaacs végtenül önelégült, és mintha felsőbbrendűnek képzelné magát.

- Alice - mondta Spence. - Válthatnánk pár szót? Négyszemközt.

Alice-nek rossz érzése támadt, de követte a férfit a folyosóra. Spence becsukta az ajtót, körbenézett.

- Nos? - kérdezte Alice, majd mielőtt Spence megszólalhatott volna, így folytatta: - Ó, tudom. Az akarják, hogy tedd boldoggá Mrs. Saltert,

- Ami azt illeti... igen.

- Ha Mrs. Salter boldog, akkor Saller szenátor is boldog lesz? Nem is tudom, mit gondoljak erről, Úgy értem, tisztában vagyok vele, hogy mi csupán... - Halkabbra fogta a hangját. Csupán szerepet játszunk, de ettől függetlenül mi kelten, te meg cn...

- Ez még nem minden. A szenátor sejti, hogy itt valami... zajlik.

Azt nem tudja, hogy micsoda, de kételyei vannak afelől, hogy legális a dolog. Es nem biztos abban, hogy támogatást szeretne nyújtani az Umbrella... speciális projektjeihez. Az Umbrella már jelen pillanatban is a kormány beszállítói közé tartozik, de mint kiderült, éppen azon a területen tervezik a beszerzések csökkentését, amelyeken a cég is mozog. - Spence nem mondta ki a „biológiai hadviselés” kifejezést, de Alice pontosan tudta, mire gondol.

- És? Alice azt akarta, hogy Spence kimondja. Látni akarta az arcát, ahogy kiejti a szavakat.

- A szenátor félreérthetetlen célzásokat tett arra, hogy hajlandó lenne számunkra kedvező módon hozzáállni az ügyeinkhez, feltéve, hogy... Hogy te is hajlandó vagy... kedvező módon viszonyulni őhozzá. I la ez megtörténne, nem tenne fel kérdéseket a Kaptárral kapcsolatban. Igen, kimondta. Valahol hallotta ezt a szót, és azt is tudja, hogy köze van ehhez a helyhez. Ha teljesülnek a feltételek, jóváhagyását adja a... projekthez.

Alice szája kiszáradt. Spence arcáról csak annyit sikerült leolvasni, hogy a férfi sem örül a fejleményeknek, az azonban nem látszott rajta, hogy vissza akarja tartani őt attól, hogy teljesítse a cég és a szenátor kérését. Úgy érezte, Spence már elfogadta, ezt a menetet mindkettejüknek végig kell játszaniuk.

- Ez... undorító, Spence!

- Tudom - bólintott a férfi. - De... már rosszabb dolgokat is csináltunk.

- Tényleg?

Spence megvonta a vállát.

- Én igen. Volt egy küldetésem, aminek során le kellett lőnöm egy egész szobányi... - Megrázta a fejét. - Nem érdekes. Csupán egyetlen éjszakáról van szó.

- Te könnyen beszélsz! Lancy Saller azért még mindig kelleme-
sebb társaság, mint az a dagadt, bourbonban pácolt, vén szatír!

Alice megcsóválta a fejét, aztán megpróbálta tréfára fogni a dol-
got. - Talán helyet cserélhetnénk. Szerintem te is tetszenél neki!
Spence nem nevetett fel. El se mosolyodon.

- Szóval... A szenátor itt akarja csinálni. A nappaliban, a szófán.
Ő ilyen fajta fickó. Nekem fel kell mennem az emeletre. Isaacs azt
mondta, tegyük boldoggá őket. Mindkettejüket.

- Isaacs. Szóval ő áll a dolog mögött! - mondta Alice.

Dr. Isaacs, aki imádja megalázni az embereket - gondolta. Fel-
fordult a gyomra, ha arra gondolt, mit kell tennie. Tisztában volt ve-
le, megtehetné, hogy visszautasítja a dolgot. Nem ölnék meg érte,
de az biztos, hogy a jövőben nem sok lehetőség nyílna a számára.
Se az Umbrellánál, se máshol. A cég mindig megbüntette azokat,
akik engedetlennek bizonyultak.

Persze, az is elképzelhető volt, hogy az élete mindenképpen ve-
szélybe kerülne. Salter nagy hatalmú, befolyásos férfi volt. Mi van,
ha esetleg megijed, hogy az a bizonyos, „csodálatos háziasszony”,
akivel eltöltött egy éjszakát, a médiához fordul, és mindent kitálal?
A következő kérése talán az lesz a céghez, hogy intézzék el azt a
személyt, aki árthat neki. Intézzék el végleg. Az Umbrella pedig
mindent el fog követni annak érdekében, hogy ismét a kedvére
tegyen...

Alice arra a következtetésre jutott, hogy akkor veszíthet többet,
ha nemet mond.

Tisztában volt vele, hogy hamar túl fognak esni a dolgon, de
ahogy belegondolt, hogy mi fog történni... Legalább lenne vonzó
férfi! Akkor nem volna ilyen megalázó ez az egész... Dühítette,
hogy eladták, akár egy olcsó szajhát.

- Szóval ilyennek láttok, Spence? Te meg Isaacs? Hát tényleg
olyan vagyok, mint valami bangkoki kis ringyó, aki bármikor ké-
szen áll arra, hogy „elszórakoztassa” az üzletembereket?

- Nem! - Spence szomorúan megrázta a fejét. - Jaj, ne csináld
már! Laney vonzó nő, de... Hidd el, nekem sem könnyebb. Nekem
sem tetszik, hogy én vagyok a... „szórakozása”. Nem és nem! De
kénytelenek vagyunk megtenni. Itt most dollármilliárdokról van

szó! Saller nem szereti, ha nemet mondanak neki. Bosszúálló fajta. .. Nagymenő. Sokat árthat a cégnek. Különben meg tényleg megtetszettél neki, vacsora közben le se vette rólad a szemét.

- És mi van, ha esetleg lehányom?

Spence fel sóhajtott.

- Ennél azért keményebb vagy.

Alice végül beadta a derekát. Túlságosan nagy kockázatot vállalt volna, ha nemet mond.

Dollármilliárdok... Ez volt az egyetlen faktor, amit az Umbrella figyelembe vett a döntései során.

Kifejezéstartalannal arccal tért vissza a nappaliba. Isaacs éppen magyarázott valamit a szenátornak.

Salter ránézett Alice-re, megnyalta az ajkát.

- Nos, akkor én már megyek is mondta Isaacs. - Vár a kocsim.

- Meghajolt a szenátor előtt. - Jó éjszakát! - Kisietett a nappaliból.

Alice az ajtóra nézett, abban reménykedett, hogy Spence beront, és ráüvölt, hogy ne, ne, mégse tegye meg, nem hagyja, hogy ez megtörténjen...

De Spence nem rontott be.

Alice a szenátor felé fordult.

- Nos, mivel tudnék... kellemes perceket szerezni önnek? - kérdezte, és letolta a válláról a ruhája pántját.

A szenátor tovább bírta, mint Alice remélte. Majdnem fél órán keresztül tartott a dolog. Amikor befejezte, megpaskolta Alice meztelen fenekét, és kisietett a nappaliból. Ahogy becsukódott mögötte az ajtó, Alice sírva fakadt. Gyerekkora óta nem sírt, és...

...és utána hosszú, hosszú évekig nem lett könnyes a szeme.

Ahogy felidézte azt a bizonyos éjszakát, a helikopterben felállított priccsen fekvő Alice teste önkéntelenül összerándult. Felszisszent - még az apró mozdulat is iszonyú fájdalmat okozott.

Egy fekete bőrű ápolónő léped mellé. Oda bólintott neki, és a karjába szúrta a fájdalomcsillapítót is tartalmazó infúzió tűjét. A szer szinte azonnal kitörölte Alice agyából a nappali szófáján töltött félórával kapcsolatos emlékeket. A szenátor testének érintését, súlyát és szagát - azt a veríték- és szivarbűzből, bourbon- és dezodorszagból összeálló, szinte tapintható elegyet mindent elfelejtett. Már nem érezte a száján az ital ízű ajkakát, már nem látta maga fölött a vörös arcot, az eres körteorrot; nem hallotta a fickó hörgő lihegését, nem érezte magában a döfködését, nem hallotta a fülébe suttogott obszcén szavakat, nem érezte magán a mohón matató, tömpe ujjakat. Az emlékek okozta hányingere is elmúlt. Lehunyt szemmel feküdt, és bágyadtan, üres aggyal tűrte, hogy a szer átsegítse a pihentető alvásba...

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A műveleti központ monitorán a tengeralattjáró orra látszott. A kép éles volt (az Umbrella szakemberei feljavították az eredeti készülékeket és összeköttetést), a monitoron figyelemmel lehetett kísérni, ahogy a merülés során a kékeszöld tenger fokozatosan sötétebbé, kékebbé változik. Váratlanul egy jegesmedve úszott el a kamera előtt, utána néhány hal és két rozmár tűnt fel.

Tom a vezérlőkonzol kapcsolóit kattintgatva elindította a ballaszt-tartályok feltöltését.

- Biztos benne, hogy valamennyi zsilipajtót bezárta? - kérdezte Judy.

Úgy aggályoskodik, mint egy feleség! - gondolta Tom. Egyszer már nős volt, a feleségét egy zsaru lőtte le. Persze az asszony akkor már jó ideje halott volt, csak éppen nem akart tudomást venni róla. A saját nővére, Edna változtatta élőhalottá a szerencsétlent azzal, hogy megharapta. Ednát, mivel más nem volt a közelben, Tom volt kénytelen lelőni.

Feszülten Figyelte a mutatókat, a kijelzőket; érezte, ahogy a hatalmas tengeralattjáró előrelődül.

- Nem azt mondta, hogy,, hogy mindent szépen, fokozatosan kell csinálni? - nézett körbe Judy idegesen, amikor megremegtek a falak, és rengeni kezdett a lába alatt a fémpadló.

- Maga szerint mit jelent az, hogy „fokozatosan”? - kérdezett vissza Tom. Egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a mutatókról.

- Hát, mondjuk azt, hogy a tengeralattjáró jobb és bal oldala egyszerre ereszkedik alá - felelte a nő bizonytalanul. - Azt, hogy nem billegünk, és... Mi van, ha esetleg felborulunk, vagy ..?

- Nem fogunk felborulni! - vágott közbe a férfi. - Az egész művelet lényege az, hogy egyenletesen töltsük fel a hajótest belsejében elhelyezett tartályokat. Lehet, hogy közben egy kicsit előre vagy oldalra billenünk, de nem lesz vészes a dolog. Ne aggódjon!

- Igazság szerint közel sem volt olyan magabiztos, mint amilyennek tűnhetett.

- Ó! - kiáltott fel Don, amikor a tengeralattjáró ismét megrázkódott. Elkapta Judy karját, belekapaszkodott a nőbe. () is régi orosz egyenruhát viselt, ami egyértelműen nem az ő méretére készült; kénytelen volt felhajtani a nadrágja szarát. Most el fogunk süllyedni? - kérdezte riadtan.

- Ezt most úgy kérdezed, kis hölgy, mintha rossz lenne! - nevetett fel Tom. - Mivel el kell süllyednünk, természetesen ezt fogjuk tenni. Tudod, a tengeralattjárók már csak ilyenek. Nézd csak azt a monitort! Azon láthatod, hogy jutunk egyre mélyebbre. Megpróbált nyugodtan beszélni, de valójában ideges volt amiatt, hogy a vártnál sokkal gyorsabban merülnek. Le kellett lassítania a folyamatot.

A tengeralattjáró tornya már a felszín, a jégtáblák alatt volt. A műveleti központban hallani lehetett a hajótest körül áramló víz halk, lágy zúgását. A monitor egyre sötétebbé változott.

Tomnak hirtelen eszébe jutott valami. Meg nem távolodtak el túlságosan a parttól, vagyis... Lehet, hogy ezen a részen viszonylag sekély a víz. Ez pedig azt jelentheti, hogy...

Hangos döndülés. Mintha egy üreges fémtárgy ütközött volna neki egy sziklának. Tom pontosan tudta, mit jelent ez. Megfeneklettek. Ahogy a hajótesten végigfutott a remegés, a három ember két-

ségbeesett igyekezettel próbált megkapaszkodni valamiben. Judy átölelte Dorit. A padló oldalra dőlt, azután úgy maradt. A fémfalak meg mindig remegtek, de úgy tűnt, megszűnt a tengeralattjáró mozgása.

Tom megkönnyebbülten felsóhajtott.

Egy kicsit talán tényleg gyorsan merültünk alá mondta bocsánatkérő hangon. Fülelni kezdett, de nem hallott vízcsobogásra emlékeztető zajokat. A műszerekre nézett; a hajótest sérüléseit jelző rendszer előírás szerint működött, de nem szólalt meg a riasztójelzés. A tengeralattjáró státusát mutató monitoron a hajótest kissé ferdén állt, de egyetlen rekeszbe sem tört be a tengervíz.

- Nézzék! - kiáltott fel Dori a másik képernyőre mutatva.

Tom odafordult és megremegett. Valami emberszerű alak tűnt fel a vízben, egy sötét sziluett a valamivel világosabb tengerfenék háttere előtt. Hínárszálak himbálóztak körülötte, halak úsztak el a feje mellett.

- Ember lenne? - töprengett Tom. - Nem, nem lehet az... Ennek vörös a szeme!

- Ez egy mutáns! - mondta Judy rekedten. - Szent isten! Egy Las Plagas-mutáns! A szeme alapján ítélve nem lehet más. Olyan, mint-ha egy Rain-típusú klónból fejlődött volna ki!

- Az egy olyan klón, mint én? - kérdezte Dori elkerekedő szemmel

- Nem, nem olyan - felelte Tom, - Az egy gonosz lény. Az ilyeneket csupán egyetlen személy képes kontrollálni. Ennek az izének a gazdája valószínűleg meghalt. A dög az utolsó kapott parancshoz tartja magát, ami valószínűleg az volt, hogy öljön. Nos, ez ölni fog, amíg mozogni bír... De semmi baj, nem hiszem, hogy be tud jutni ide. Előttünk van, és... Látod, nagylány? A jég már ráfagyott a karjaira. Felmerülünk, elhúzunk a jégtábla alatt, és szépen itt hagyjuk a rohadékot. Csináljon, amit akar!

- Ez azok közül való, akik a jégtáblán harcoltak - mondta Judy.
- Nem tudnánk megszabadítani a szenvedéstől?

- Mármint hogy legyünk kegyesek hozzá, és öljük meg? Nem. Nem lehet. Amíg idelent van, addig semmiképpen sem. Ezt a tengeralattjárót az Umbrella kizárólag fuvarozásra használta, nincsenek rajta fegyverek. Érthető, a cég nem akart vacakolni nukleáris rakétákkal, torpedókkal meg hasonlókkal... Mostanában az ilyenek elég-

g  megbízhatatlanok. M g azokat is leszerelt k, amik eredetileg a hajón voltak. Csak a toronyban van egy g ppuskaf szek. A fülkét lezárták, de felnyithatn nk. Muníciót is találnánk, de nem hiszem, hogy azzal sz tl hetn nk a rohad kot. Egyébként is, a géppuskát csak akkor lehet használni, ha felmer l nk, ha a torony a v z színe f l  kerül.

- Ez... ez megpróbál közelebb kerülni hozzánk! - kiáltott fel Don.

A jégdarabokkal borított l ny, ahogy leérkezett az óceán fenekére, lassú, erőlködő léptekkel elindult a tengeralattjáró irányába. A nyomában zavarossá változtatta a vizet a felkavarod  iszap.

- A rohadt életbe! - mormolta Tom, és gyorsan beült a kontroll-monitor el . Elkattintotta a ballasztkapcsol kat,  gy állította be a pumpákat, hogy nyomják ki a tartályokban lévő víz felét. A tengeralattjáró f jtatni kezdett, buborékok jelentek meg körülötte. A hajótest panaszosan felnyögött, majd feljebb emelkedett, és stabiliz ldott a pozíciója. Egy-két másodperccel később a mutáns eltűnt a monitorról. Tom megkönnyebbülten felsóhajtott. - Huh! Most pedig...

A m lys gm r re pillantott. - Huszonhét  l - közölte.

- Ez mit jelent? kérdezte Dori.

- Ilyen mélyen vagyunk. Judy matekot is tanított neked, nem / Egy  l az nagyjából hat láb.

- Akkor az annyi, mint... Sz zhatvank t láb! - mondta Dori.

- Pontosan. Ilyen mélyen vagyunk most. Megpróbálom tartani a szintet, mert nem szeretném, ha neki tk zn nk valamelyik jéghegy aljának. Délkeleti irányba indulunk... Persze csak akkor, ha sikerül engedelmességre b rnom a hajtóművet.

- Tényleg tudja, mit csinál? - kérdezte Judy. - Ez egy nukleáris hajtómű, és...

- Ez egy g zmotor, amit nukleáris generátorok hajtanak. Egyébként... maga talán örökre itt akar maradni?

- Ha elfogy az élelmünk, esetleg hal szhatunk...

- Az Umbrella vissza fog t rni ide. Nyomozni.

Judy arca megrándult.

- Igaza van. Induljunk! De... ha lehet, akkor lassan. Legalább addig, amíg eltávolodunk a j gt l és a parttól.

- Ez a beszéd! Lejjebb fogunk merülni, úgy biztos nem zavar majd minket a jég.

- Be tudja indítani a hajtóművet? - kérdezte Dori.

- Gyere ide! - kérte Tom. A lány odaállt mögé, és a kezét a térdére téve előredőlt. Látnod ezt a zöld jelzést ezen a monitoron? Érintsd meg!

Dori megnyalta az ajkát, azután megérintette a zöld négyszöget. Először semmi sem történt, de aztán a tengeralattjáró reagált a parancsra. Mormogni, dohogni kezdett, remegéshullám futott végig a testén.

- Ó, nézze! - Judy a hajóorrban elhelyezett kamera által közvetített képre mutatott. A monitoron tisztán látszottak a tengeralattjáró fölött elsuhanó, a felszínről érkező fény által megvilágított jégtáblák és -darabok.

Elindultak, az iránytű jelzése szerint dél-délkeleti irányba tartottak.

Amikor felébredt, Alice hallotta, valaki visszatér a helikopter hátuljába. Egy hang közölte valakivel, hogy kelet fele tartanak, és éppen maguk mögött hagyták a kaliforniai partokat.

Vagyis azt, ami Kaliforniából maradt - gondolta Alice. Az a vidék is kietlen pusztasággá változott, ott is élőhalottak hemzsegetek, legfeljebb a túlélők néhány, egymástól elszigetelt csoportja maradt meg; szerencsétlenek, akik foggal-körömmel próbálták megvédeni emberi mivoltukat, akiknek meg kellett küzdeniük mindenért, hogy tovább élhessenek. Alice bízott benne, hogy a fejük fölött elhúzó helikopterek látványa reményt csepegtet beléjük - reményt, hogy talán még megváltozhat a helyzet, hogy érdemes kitartani, érdemes harcolni, mert van jövőjük.

Abban, hogy számára is létezik jövő, korántsem volt biztos. Az egész ügy mögött Wesker állt, ő agyait ki mindent, márpedig nála sosem lehet tudni, hogy mit miért tesz. Vajon mi lehet a terve? Mit akar elérni? Bármilyen kitelhet tőle, hiszen azok közé tartozott, akik előidézték az emberiség, a civilizáció pusztulását.

Alice tisztában volt vele, a helikopter az egyik leggyűlöltebb ellenségéhez viszi.

Mozdulatlanul feküdt, hallgatta a rotorok monoton zaját; érezte, ahogy a szélrohamok meg-megbillentik a helikoptert. Hangoztat hallott, beszélgetésfoszlányokat. Embereket érzett a közelben, de senki sem foglalkozott vele a jelek szerint senki sem tartotta szemmel.

Tudta, a helikopternek előbb-utóbb üzemanyagot kell felvennie. Talán akkor... Igen, akkor talán majd kínálkozik valamilyen lehetőség arra, hogy megszökjön. Ő és Becky. Lehet, hogy Jill segíteni fog neki, esetleg velük tart. Vagy nem... Talán úgy tekint Weskerre, mint a legújabb alkalmazójára.

De miért is ne tenné? Wesker bármilyen eszközhöz, forráshoz hozzáférhetett. Lehet, hogy már rég szövetséget kötött egy másik, még mindig létező multinacionális céggel. Egészen biztos, hogy nem az Umbrella az egyetlen, ami megmaradt. Ha megfelelő medikai eszközökkel rendelkeznek, ha van üzemanyaguk, elegendő számú helikopterük, talán megépíthettek egy olyan menedékhelyet valahol a világban, amit nem foglalhatnak el az élőhalottak, a mutánsok, a szörnyek.

Vajon ez a szövetség is éppen olyan könyörtelen, mint az Umbrella? Valószínűleg igen. Ebben a világban, a mészárlás és a fertőzések világában csak a legkeményebbek maradhatnak életben. A legerősebbek. A legelszántabbak. Nincs más megoldás.

Alice megpróbálta áttekinteni a helyzetet, megpróbálta mérlegelni a lehetőségeket, és végül arra a következtetésre jutott, hogy meg kell kísérelnie a szökést. Persze ahhoz, hogy ezt megtegye, viszonylag jó állapotban kell lennie. Megfeszítette az izmait, megmozdította a végtagjait. A testébe hasító fájdalom nem volt kibíratatlan, de már átütött a szerek által létrehozott érzéketlenségburkon. Szépen elbánt velem az a Rain-mutáns... Talán a pihenés segíteni fog. A pihenés, a megfelelő kezelés. A gyógyszerek. Bizott benne, hogy a teste, mint mindig, ezúttal is megpróbálja helyrehozni magát, hogy újra végbemegy majd a legendás, Alice-féle gyógyulás.

Óvatosan kicsatolta a hevedereket, és a fájdalmat félresöpörve felült. Az infúzió még a karjában volt. Letépte a bőréről a ragtapaszt, kirántotta az érből a tűt. Az asztalon talált egy tekercs ragtapaszt és egy csomag tiszta gézt. Gézt ragasztott a tűszúrás nyomára, hogy elállítsa a vérzést. Leszedegette magáról a különböző érzékelőket, drótokat. A szervezetet monitorozó műszer azonnal jelzett, idegesítő, éles, sípoló hangokat adott ki magából.

Egy ápoló jelent meg. Magas, sovány, fekete bőrű férfi volt. Afrofrizurát és bozontos szakállt viselt - látszott rajta, már jó ideje nem volt lehetősége arra, hogy borbélyhoz menjen. Terepszínű katonai gyakorlóruha volt rajta.

- Hé! Feküdjön vissza! - szólt rá Alice-re. Mit művel? Kihúzza az infúzióját?

- Talán fogoly vagyok?

- Nem hinném... A barátja, Jill szabadon mozoghat. A kislánya a pilótákat figyeli. Magát is csak azért kötöttük le, mert megsérült, és hamarosan le fogunk szállni. Tankolnunk kell... Nemsokára megérkezünk Nevadába. Jobban jár, ha be van kötve a landolás során.

A férfi arcán őszinte aggodalom látszott; Alice nem szívesen bántotta volna.

- Rendben, visszafekszem, de nincs szükség infúzióra mondta. - Inkább egy ágytálra.

- Hozom - mondta a férfi. - Csak feküdjön le. Fájdalmai vannak?

Igen, de elviselhető. Amikor felültem... az tényleg rossz volt.

Az ápoló megcsóválta a lejét, és úgy nézett Alice-re, mintha örültnek tartaná.

- Van néhány repedt csontja, hölgyem. Nem tesz jót magának az ugrándozás.

Alice szédülni kezdett, jobbnak látta, ha tényleg visszafekszik. Az ápoló hozott egy ágytálat, az ablak felé fordulva megvárta, míg Alice elvégzi a dolgát, majd elsietett, hogy kiürítse az edényt. Nagyon profin csinálta. Alice-nek azután, hogy oly hosszú időt töltött ebben az ostromlott várhoz hasonló új világban, jólesett újra érezni a civilizált törődést.

Pár perccel később Becky lépett be a helyiségbe. Vidáman leült a priccs szélére, és mosolyogva jelczeni kezdett.

- Mami, a pilótákat néztem! Helikopterpilóta akarok lenni!
- Persze, persze, annak is eljön az ideje jelelt vissza Alice mosolyogva.

Társalogni kezdtek. Becky olyan izgatott volt, hogy jelelés közben időnként éles, artikulálatlan hangokat adott ki magából. Alice jeleit, de közben fennhangon is kimondta a szavakat - így akarta bátorítani a kislányt arra, hogy megtanuljon szájról olvasni.

- Jill is tud jelelni - közölte Becky. - Tudom, hogy tud. És Ada is. És azt mondták, Washingtonba megyünk. Az igaziba, nem egy olyan játék Washingtonba, amit az Umbrella épített. Az igaziba! És tudod, mami, néha úgy emlékszem, hogy már jártam kint, de Jill azt mondja, pár nappal ezelőtt még nem is éltem.

- De éltél, csak egy laboratóriumban aludtál. Úgy, mint azok, akiket láttunk. Beletettek a fejedbe pár emléket, hogy ne légy összezavarodva, amikor felkelsz. De ezek nem valódi emlékek. A valódi emlékeidet most szerzed.

Becky komoly arccal bólintott.

- Soha nem fogom elfelejteni, ami történt - jelelte. - Soha! És látni akarom Washingtont, a nemzetünk fővárosát!

- Már Washington sem olyan, amilyen régen volt figyelmeztette Alice. - Az élőhalottak mostanra már elfoglalták, ha nem is az egészet, a nagy részét biztosan. De egy nap meg fogunk szabadulni tőlük, visszavesszük a városunkat, és ismét felépítjük. Tudod, egyszer régen, évszázadokkal ezelőtt, az 1812-es háborúban a britek már felperzselték egyszer. Aztán ismét felépült. Egyszer még biztos a nemzetünk fővárosa lesz!

- Miért, most nem az?

- Bizonyos értelemben véve talán az. De a nemzet sok mindent elvesztett. Sok... intézményt. - Alice bízott benne, jól jeleli az „intézmény” szót. - Mindent pótolni fogunk, de mielőtt ezt megtehetnénk, még harcolnunk kell. Sokat. Ami engem illet, egyelőre nem szívesen mennék Washingtonba, csak ha nagyon muszáj... De el fog jönni a nap, amikor az emberek, a hozzánk hasonló emberek újraépítik az egészet. Remélte, nem ébreszt Beckyben hiú reményeket, Eszébe jutott, hogy az élőhalottak térhódítása előtti időszakban már léteztek olyan hallókészülékek, implantok, transzplantátu-

mok, amelyekkel valamilyen szinten meg lehetett szüntetni a siketiséget. Talán Becky problémáját is orvosolni lehet egy ilyennel, és akkor... Igen, akkor talán tényleg helikopterpilóta lehet belőle az új világban.

Bárcsak már most visszanyerhetné valahogy a hallását! - gondolta. Ma ez megtörténne, sokkal nagyobb lenne az esélye a túlélésre. Ha hallja, hogy egy élőhalott hátulról közelít hozzá, még időben elmenekülhet, de így...

Sajnos az a világ, ahol segítettek a siket kislányoknak, a múlté és a jövőé volt. A jelenben senki sem foglalkozott ilyesmivel; a jelenben emberek haltak meg azért, mert nem részesültek megfelelő orvosi ellátásban, és elfertőződött egy olyan sebük, ami régen egy pillanatig sem jelentett volna problémát a számukra. Implantok? Transzplantátumok? Ebben a világban, a jelen világában szó sem lehetett semmi ilyesmiről.

Vagy talán mégis? Esetleg Wesker, vagy azok, akikkel összeállt, talán ők segíthetnének. Talán ők meg tudnák oldani Becky problémáját valamelyik laboratóriumukban.

Talán. Esetleg. Vagy mégsem. Vagy... Vagy vállalnák, hogy segítenek, de aztán kiderülne, hogy a közbelépésükkel csak ártottak Beckynek. Alice képtelen volt rá, hogy higgyen Weskemek, nem tudott megbízni benne.

Visszatért a fekete bőrű ápoló,

- Hamarosan leszállunk. Tankolni - közölte.

- Hová? - kérdezte Alice.

- A légierőnek van egy régi töltőállomása a Sierrákban. Szögesdrót kerítés védi, vagyis feltételezhető, hogy biztonságos hely.

Alice-nek még lett volna néhány kérdése, de az ápoló már Beckyhez fordult, átvezette a szemközti falról lehajtható üléshez, leültette, és becsatolta a hevedereit.

- Ülj nyugodtan, kis hölgy! Minden rendben lesz.

Becky természetesen nem értette mit mondott, de rámosolygott, A férfi megsimogatta a kislány fejét, majd lehajtott még egy ülést, és bekötötte magát. A helikopter ereszkedni kezdett.

Miközben a vidáman nézelődő kislányt figyelte, Alice megfogadta magában, mindent meg fog tenni azért, hogy a lehető legjobb

sora legyen. Idővel talán majd megtanít neki pár dolgot, esetleg a fegyverek használatát is. Talán megmutat neki egy-két önvédelmi technikát. Kezdhethénk mondjuk a dzsudóval, azután pedig, ha már megerősödött, talán megtanítom, hogyan tud ölni pusztá kézzel.

Ügy erezte, ebben az új, zord világban is helye van a reménynek, de az ártatlanságnak már semmiképpen sem. Az ártatlanság? Halott szegényke... Az Umbrella ölte meg.

Megváltozott a helikopterek hajtóművének zaja. Pár másodperccel később földet értek. A rotorok lelassultak.

Alice tudta, ha cselekedni akar, nem várhat tovább.

Már eldöntötte, hogy nem akar Washingtonba menni, nem akar Wesker közelébe kerülni. A férfi iránt érzett gyűlölete elég volt ahhoz, hogy úgy határozzon, elhagyják a helikoptert.

Albert Wesker... Egyszer már megpróbálta megölni, élve felzabálni őt. A szó legszorosabb értelmében! Beadta magának a T-vírus egyik variánsát, ami képessé tette őt arra, hogy iszonyú, emberfeletti erővel rendelkező szörnyeteggé változzon. Időnként sápadt, hátranyalt hajú, vézna férfiként jelent meg, aki állandóan napszemüveget, hosszú, fekete bőrkabátot és fekete kesztyűt hordott, de ha úgy hozta kedve, át tudott változni. Ilyenkor hatalmas rágószervek nyúltak ki az állkapcsai közül, a teste megnőtt, az izmai hatalmasra duzzadtak. A tudata nem uralta teljes mértékben az átalakult testet, időnként elvesztette uralmát a szörnyeteg lelett - így fordulhatott elő, hogy fel akarta zabálni az általa „Alice-projektnek” nevezett nőt, mert úgy gondolta, ezzel a módszerrel birtokába kerülhet az Alice-DNS egy bizonyos, kulcsfontosságú része.

Alice közölte vele, hogy nem szerepel a menüben, azután elmene-kült előle. Kévésen múlt, hogy sikerült.

Wesker azonban nem akkor volt a legfélelmetesebb, amikor mutatódott; őt nem az izmai tették veszélyessé, hanem az elméje. Az elméje, amelyben megfogalmazódott és alapelvvé érlelődött egy gondolat: a hatalmai és az erőt csak még nagyobb hatalommal és erővel lehet kontrollálni.

Amikor a T-vírussal kapcsolatos projekt elfogadásra került, Wesker volt az Umbrella elnöke. Alice nem tudta bizonyítani, de gyanította, hogy Wesker volt az, aki valamilyen módon, talán valamilyé manipulációval rávette Spence-t a vírus szabadon eresztésére.

És most ehhez a bestiális emberhez akarták elvinni!

Őt és Beckyt...

Soha!

Az ápoló felállt, odalépett Alice-hez, felmérte az állapotát, megveregette a vállát, és megkérdezte, szüksége van-e valamire.

Talán valami magas tápértékű italra - felelte Alice. - Van valamijük?

Természetesen, Van energia italunk. Egy éve lejárt a szavatossága, de még fogyasztható. Hozok egyet!

Az ápoló előrement. Alice kicsatolta a hevedereit, és a testét kínzó fájdalmat félresöpörve felült. Becky is kicsatolta magát, odasietett hozzá.

- Most jól figyelj! - jelezte Alice. Az lesz a legjobb, ha a magunk útját járjuk. Csak te meg én. Nem sokat tudok ezekről az emberekről. Megbízol bennem annyira, hogy velem tarts? Nem muszáj megtenned.

Becky riadtan nézett a nőre. Remegni kezdett az alsó ajka.

- Ne hagyj el! - jelezte.

- Nem foglak. Éppen most mondtam, hogy velem jöhetsz.

- Elengednek minket? - kérdezte a kislány.

Nos, éppen ez a nagy kérdés! gondolta Alice.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Ahogy a csér után nézett, amely a sirályfalka mellett elhaladva kirepült a tenger lóié, Jack Tannagerben ismét feltámadt a már-már leküzdhetetlen vágy, hogy elhagyja a szigetet.

Vágyott rá, de szinte biztos volt benne, hogy erre sosem fog sor kerülni. Csung bácsi mindig azt mondta, az embernek pontosan ott

jó, ahol éppen van. Azt mondta, a világ egyetlen apró pötty a mindenségben, és minden más hely is csak egy pontocska. Azt állította, maga a Föld is csak egy parányi sziget a végtelen térben. Azt mondta, lényegében véve minden hely egyforma, így az ember akkor sem veszít semmit, ha egy tényleges kis szigeten éli le az életét.

Jack elfogadta ezeket a tanításokat, ám ahogy ott állt a le nyugodni készülő nap fényében, a Catalina-sziget nyugati oldalának köves partján, úgy érezte, minden poréi kaja, minden sejt je arra vágyik, hogy elhagyja ezt a helyet, hogy felfedezze a többi szigetet a világot. Biztos volt benne, találna olyan szigeteket, amelyeket még nem leptek el az élőhalottak.

Csung bácsi hallani sem akart semmi ilyesmiről. „Nem fogom hagyni, hogy elkapd a kórságot, ami végzett anyáddal meg apáddal! Szerettem a húgomat. Amikor a lelke eltávozott abból az iszonyatossá változott testből, megesküdtem, hogy megvédelek téged, Jack. itt már jó ideje biztonságban vagyunk. Nem fogunk kockázatokot vállalni!”

Jack a bácsin kívül csak két emberrel, Rimmel meg Lonyval beszélgethetett. Ők jóval fiatalabbak voltak, mint Csung bácsi, és egy párt alkottak. Mindig rendesek voltak vele, időnként elvitték horgászni. Lony volt az, aki megmutatta neki, hogyan kell elirányítani a hajót: szörfözni is tőle tanult meg. Jól érezte magát a társaságukban, de nem lehetett tökéletesnek nevezni a dolgot, hiszen mégis csak felnőttek voltak.

Felvett egy lapos, kerek kavicsot, és megpróbálta úgy elhajítani, hogy átjusson a part felé tartó hullámok között. Nem sikerült: a kavics megpattant egy víztaréjon, és pillanatok alatt elmerült.

Éppen olyan, mint én! sóhajtott lel Jack. Képtelen túljutni egy bizonyos ponton...

- Jack! - hallatszott Csung bácsi hangja a part fölötti kis dűne tetejéről.

Jack kelletlenül megfordult.

- Igen, bácsikám?

- Gyere vissza! Lassan besötétedik. Hamarosan vacsorázunk...

Azután rögtön őrségbe kell mennünk.

Jack szomorkásán bólíntott, felkapaszkodott a dűne oldalán, csatlakozott a nagybátyjához. Az idős buddhista szerzetes csípőre tett kézzel állt a magas fűben. Narancssárga köntösének alja kirojtolódott, sarujának darabjait szigetelőszalag tartotta össze. Hosszú, ritkás. Ősz szakállát meg-meglebbentette a szél. Rámosolygott Jackre hiányos fogazatával egyszerre tűnt mókásnak és sebezhetőnek. Egyszerűen nem lehetett hosszabb ideig haragudni rá, Jack legalábbis képtelen volt erre. Talán azért, mert a szeme pontosan olyan sötétbarna és olyan szelíd, de mégis átható tekintetű volt, mint a hógáé a fiú anyjáié.

Jack családjából egyedül ő maradt életben, A fiú félig kínai volt, de nem ismerte a nyelvet, pedig az anyja és Csung bácsi többnyire mandarinul társalgóit egymással. Az apja brit pilóta volt, jó ember, bár ritkán találkozott a gyermekével. Egy fertőzött utas végzett vele; a gépe lezuhant.

Miután megvacsoráztak, elfoglalták az őrhelyüket. Csung bácsi egy régi M1-est akasztott a vállára. Mielőtt megjelentek az élőhalottak. talán sokan furcsának találták volna, hogy egy buddhista szerzetes ilyen fegyverrel mászkál, ám azóta a helyzet jelentősen megváltozott.

Szerencsésnek vallhatták magukat: elegendő mennyiségű fegyver és rengeteg muníció állt a rendelkezésükre. Lony apja fegyvergyűjtő volt. Közvetlenül az apokalipszis előtt Los Angelesbe utazott, és mivel azóta nem adott hírt magáról, feltételezték, hogy már nem él. A kedvencei a második világháborúban használatos gépkarabélyok voltak, és rengeteg .30-as kaliberű lőszert halmozott fel abban a világháborús bunkerben, amit még akkor építettek, amikor az ország fel akart készülni a japánok inváziójára, amire szerencsére nem került sor. A bunkerben négy M1-es Garand, két német Luger, egy ládányi muníció, és egy sörétes puska állt készenlétben. Volt még egy géppuska is, ami nem működött, meg egy Thompson, de ahhoz nem találtak megfelelő lőszert.

Az M1-esekhez rengeteg muníció volt. Mindegyiket kipróbálták, beállították. Ezek segítségével sikerült megtisztítaniuk a szigetet az élőhalottaktól. Jacknek is jó néhány zombit sikerült szétlőnie. Ami -

kor először sikerült telibe találnia egy rothadó fejet, és örömeiben felkiáltott, hogy „Megöltem!”, Csung bácsi rosszállóan nézett rá,

„Ne mondd, hogy megölted! Sosem hagynám, hogy bárkit megölj. Ez a lény már nem élt. Tudod, mit tettél most? Véget vetettél egy élőhalott szenvedésének. Egy olyan élőhalotténak, ami akkor halt meg, amikor átváltozott.”

Azon a napon, amikor a zombik tombolni kezdtek, még nagyon sok ember tartózkodott a szigeten. Legalább négyezer. Közülük úgy kétezren pánikba estek, és felzsúfolódtak két nagy komphajóra; így akartak megszökni az élőhalottak elől.

A komphajók nyugati irányba, a legközelebbi sziget felé indultak el. Jack az Orizaba-hegy tetejéről, a sziget, Santa Catalina legmagasabb pontjáról nézett utánuk. A hegyre Csung bácsi vitte fel, oda menekültek, miután az édesanyjából... olyan lény lett.

Az anyja... Miután átváltozott. Csung bácsi zokogva fejbe lőtte. Jacknek azóta sokszor eszébe jutott a jelenet. Szörnyű volt, de tudta, Csung bácsi valójában nem az ő anyját, nem a saját hűgát lőtte le, csak egy mozgó holttestet. Az anyja akkor már Buddhával volt...

A hegy tetejéről néztek a nyugat felé tartó komphajók után. Az egyik hajó hirtelen elfordult, és beleütközött a másikba. Nem kellett hozzá sok idő, hogy mindkettő elsüllyedjen. Az utasok közül egy sem jutott ki a partra. Vagyis... néhányan mégis kimásztak a vízből, de azokat kénytelenek voltak lelőni.

Akik nem szálltak hajóra, azok közül sokan az egyik iskola tornatermében barikádozták el magukat. Nem tudták, hogy egyiküket korábban már megharapta egy élőhalott. Az ajtók már zárva voltak, amikor ez az egyetlen lény terjeszteni kezdte a kórságot. Azok, akik kívül maradtak, felgyújtották az épületet. Nem érdekelte őket, hogy talán még valódi emberek is vannak odabent,

Jack nem szívesen gondolt vissza ezekre az eseményekre, és arra sem, amikor az életben maradottak - harmincán voltak - átvizsgálták a szigetet, és elpusztították az élőhalottakat. A zombik menet közben két vadászt haraptak meg, akiket természetesen ugyanúgy lelőttek, mint a többi hozzájuk hasonló.

Egy nap aztán egy hajó sodródott a szigethez. A partról jól látták a fedélzeten támolgyó élőhalottakat. Három önként jelentkező fér -

fi beült egy motorcsónakba, és harminc láb távolságból levadászta a zombikat. Ezután a nyílt tenger felé fordították a hajót, és felgyújtották. Nem nézték meg, hogy mi van a fedélzeten, vagy az alatt.

Ezt követően a túlélők közül néhányan pánikba estek, és úgy döntöttek, elhagyják a szigetet. Felszálltak egy kisebb jachtra, hogy nyugatra menjenek, egy távoli, biztonságos helyre. Ezután már csak Jack, Csung bácsi, Lony és Bim maradt a szigeten, na meg persze pár vadállat, meg azok a vad kóbor kutyák, amiket Bűnnek időközben, úgy-ahogy sikerült megszelídítenie.

Az őrségbe érkezőket Bim fogadta, amikor felértek a sziget északi oldalán, a kis hegy tövében álló bunkerhez. Az építmény mellől csodás kilátás nyílt a környékre és arra az egyszintes udvarházra, ami korábban éppen Bim apjáé volt.

Bim harminc év körüli, félig polinéziai származású, zömök, pocakos, minditiz vidám fickó volt. Általában virágmintás hawaii inget, fehér térdnadrágot és szandált viselt. Jack se őt, se a társát, Lonyt nem találta puhánynak, sosem nyafogtak, mindketten erősek voltak. Nem úgy, mint Csung bácsi, aki a bunker mellé érve hangosan zihált. Sosem szerette az emelkedőket.

- Láttál valami érdekeset a parton, Jack? - kérdezte Bim.

- Nem, semmi szokatlant - felelte a fiú. Semmi sem volt a vízen.

- Semmi uszadék? Semmi törmelék? Semmi, amit használhatnánk?

- Hát, talán pár úszót. Tudod, horgászbothoz valót.

- A kutyafáját! - kiáltott fel Bim vigyorogva. Szerette ezt a szót, és szerette a füvet is. Lonyval volt egy kis „füveskertjük” a hegyoldalában

Csung bácsi sosem nyúlt ehhez a szerhez, Jack pedig úgy tett, mintha nem is érdekelné a dolog.

- A fiú kezd unatkozni - közölte Csung. - Nehéz itt neki. Egyszer talán el kellene vinnünk horgászni. Még mindig vannak olyan motorcsónakok, amikben maradt üzemanyag. A tőle megszokott, kedves hangon beszélt, de közben komor arccal fürkészte a tengert. Úgy viselkedett, mintha keresne valamit.

- Mit lát, Csung? - kérdezte Bim. A homloka elé emelte a kezét, hogy beárnyékolja a szemét.

A nap már majdnem lenyugodott, éppen csak a felső pereme kandikált ki a horizont fölé. Lassan felkelt a hold.

- Semmit. Semmit sem látok. És... mindent. Mindent látok. A hullámokat. Csak a hullámokat... De hajót nem! Pedig úgy érzem, jönni fog egy. A múlt éjjel álmot láttam. A múlt éjjel... - Elhallgatott.

- Igen? - kérdezte Jack. Sokszor előfordult már, hogy Csung bácsi megálmodott bizonyos dolgokat, amelyek aztán beteljesültek, ezért általában csak akkor beszélt álmokról, ha nagyon fontosnak tartotta őket.

Csung megvonta a vállát.

- Egész nap figyeltem. Semmit sem láttam. Talán... Talán majd később fog megtörténni a dolog.

- Mi láttál álmodban, bácsikéin? - kérdezte Jack.

- Azt, hogy egy tengeralattjáró érkezik a szigethez.

Alice kézen fogta Beckyt, és kiszállt a helikopterből, kilépett a hűvös alkonyba.

A helikopter körül lámpák égtek. Az egyik őr (szőke szakállas volt, bozontos haját homlokpánttal szorította le) homlokráncolva rábámult Alice-re, de valószínűleg nem tudta, mit kellene tennie. Alice vágyakozva pillantott a férfi fegyverére. M60-as. 7.62x51 mm-es lövedékek. Percenként ötszáz lövés... A fickónál egy egész hevederre való teli tár is volt.

Alice éppen fegyvertelen volt. Nagyon jól ismerte az M60-ast, tisztában volt vele, ha sikerülne megszereznie, egy kisebb hadsereget képes lenne megállítani vele. Ennek ellenére nem lépett akcióba, kedvesen rámosolygott az őrre. A kiszállás előtt úgy-ahogy letisztogatta magát, ezért a kötéseire ellenére is viszonylag jól nézett ki. Úgy viselkedett, mint aki csak levegőzni akar egy kicsit.

A fénykörön túl gazos mezőt és egy dupla kerítést látott. A körülbelül húsz lépésnyire álló belső kerítés tetején szögesdrótot feszítettek ki. A külsőben mintha áram lett volna, de Alice gyanította, hogy nem működik.

Szemügyre vette a fénykört. A betonozott leszállópálya körül üresolajoshordókat állítottak fel, amelyekre meggyújtott petróleum lámpákat helyeztek. Érdekes megoldás... A sötétséget csak a lámpások és a helikopter kabinjának fénye oszlatta szét.

A talaj rézsútos volt - valamilyen hegy vagy domb oldalában lehetek. Valamivel távolabb egy hangárszerű épület állt, mellette hatalmas fémtartályok sorakoztak. Valamennyi tartályhoz csövek csatlakoztak; az egyiktől flexibilis töltővezeték húztak a helikopter hátuljához. A többi gép a magasban körözve várt a sorára.

- Fákat látok - jelezte Beeky. - És látom a holdat. És ez a szag... nem tudom, micsoda. Egy rossz szagot, meg egy jó szagot érzek.

- Az üzemanyag bűdös - felelte Alice, bár a maga részéről mindig kedvelte ezt a szagot. - Az illat? Valószínűleg az erdőből érkezik. Itt van valahol, a telephely körül.

- Itt nincs túl hideg. Ez jó. Ez az igazi hold?

- Igen.

Alice megállapította, hogy a Sierrák keleti oldalán, a nevadai határtól nem messze lehetnek. Talán ezen a vidéken viszonylag kevés van a.,.

A gondolat úgy ért véget az agyában, mintha elvágták volna. Meglátta őket. Az élőhalottakat. Morogva, csoszogva közeledtek a kerítés felé. Több százan voltak.

Alice az ilyen helyzetekből még sosem kerül ki harc nélkül, most azonban semmit sem tehetett. Nem volt fegyvere, ráadásul ott állt mellette Beeky, rá is gondolnia kellett.

- Úgy tudtam, tiszta a zóna - fordult az őr felé. - Mi ez a sok élőhalott?

- Ó, ezek a katonai bázison laktak, amikor még emberek voltak - felelte a férfi. - A bázis úgy egy mérföldre van innen. Napközben ott őgylegnek, de amikor meglátják a fényeket, idejönnek. Minden alkalommal megrongálják a kerítést. Egy szép nap majd át fogják... Húha! Azt hiszem, pont most döntötték be a külsőt! Örmester!

- Mami! - nyögött fel Beeky, azután gyorsan átváltott jelelésre. - Be fognak jönni ide?

- Még mindig van egy kerítés, ami az útjukat állja - jelelt vissza Alice. De ha azon is keresztüljönnek, még mindig van egy csomó

eszközünk, amivel megvédehetjük magunkat! Megpróbált magabiztosan beszélni, de a biztonság kedvéért közelebb húzta magához a kislányt.

- Ferguson! - kiáltott ki az őrmester a hátuk mögötti ajtón, - Tizenkét perc kell, hogy befejezzük. Addig tartsa fenn a rendet. Ha erősítésre van szüksége, jelezze!

- Értettem! - Ferguson, a homlokpántos őr maga elé tartotta az M60-asát, és elindult a kerítés irányába.

En nem tenném szólt utána Alice. Ferguson! Ne menjen túl közel!

A férfi ügyet sem vetett rá.

- Hová megy ez a férfi, mami? - kérdezte Beeky jelekkel.

- Legyek átkozott, ha tudom mormolta Alice, majd a kislány felé fordulva elmutogatta: Ellenőrzi, hogy biztonságos-e a kerítés.

- Vissza, бүдösők! - üvöltött fel a kerítéshez közeledő Ferguson.

Alice biztos volt benne, a Fickónak nincs túl sok tapasztalata a zombikkal. Ha lenne, nem üvöltözne. Teljesen felesleges - gondolta, és felsóhajtott. Nyilvánvalóvá vált a számára, hogy egyelőre nem tud lelépni ezektől az emberektől. Várnia kellett. Talán majd Washingtonban... Az elsődleges feladata amúgy is az volt, hogy életben maradjon, és megvédje Beckyt. Mosolyogva a kislány felé fordult.

- Szállj vissza a helikopterbe - mutatta. - Küldd ki hozzám Jillt. Megteszed? De légy szíves, ne gyere vissza vele! Maradj a gépen.

Beeky bólintott, és felrohant az óriási gép rámpáján.

Fergusont már csupán néhány lépésnyi távolság választotta el a kerítéstől. Alice utánafutott. A fájdalom minden lépésnél az oldalába hasított.

- Ferguson! - kiáltott. - Ne!

A férfi visszanézett rá.

- Hölgyem, szálljon vissza a helikopterbe! Ez itt biztonsági ügy!
- Az élőhalottak felé fordult, amelyek közben nekiláttak, hogy átmásszanak a negyvenöt fokban megdöntött drótkerítésen.

Ferguson felemelte az M60-ast.

- Én szoltam, agyament nyomorultak! - Körülbelül fejmagasságban kidugta a fegyver csövét a belső drótkerítés egyik részén, és tüzet nyitott.

Öt-hat élőhalott szétlőtt fejvel vágódott hanyatt.

- Híííhó! - rikoltott fel Ferguson.

Hirtelen harmincöt-negyven élőhalott mászott keresztül az elhullottakon. Pillanatok alatt átjutottak, és futva indultak a belső kerítés irányába. Valamennyien rongyos, szakadt, mocskos katonai ruhát viseltek, az arcuk véres volt, némelyiküknek hiányzott az ajka, és voltak köztük olyanok, amelyek torkából előlöködtek az éknyelvek, amelyek természetellenes erővel, drótvágóként estek neki a fémhálónak,

Alice látta, Fergusonnak gyakorlatilag csak annyit sikerült elérnie, hogy felhergelte a közelségével az élőhalottakat, amelyek elszánt hangyaseregként törtek előre úgy dolgoztak, úgy mozogtak, mintha csupán egyetlen dolog lenne fontos a számukra: az, hogy a közösség, a csorda elérje a célját.

- Ferguson! - kiáltott fel Alice. - Vissza a helikopterhez!

A férfi dühösen nézett vissza rá.

- Hölgyem, azt hiszem már szoltam magának, hogy...

Ez volt az a pillanat, amikor a belső kerítés beszakadt, cs rádőlt Fergusonra. A férfi hanyatt esett és megpróbált kimászni a drótháló alól, de deréktól lefelé alászorult a teste. A fegyvere is a háló alatt maradt, a cső visszafelé, Alice irányába mutatott.

Ferguson velőtrázó hangon felsikoltott, amikor az egyik zombi (korábban kövér, idős, kétszillagos tábornok volt) rávetette magát, és éknyelveivel széttépte a torkát. Alice keményen belerúgott a tábornok nyakába; sikerült szétroppantania a csigolyáját. Az élőhalott rázuhant Fergusonra, már nem jelentett közvetlen veszélyt, viszont mögötte már ott tomboltak a társai, akik szintén át akartak jutni a drótháló belső oldalára.

Alice-nek éppen csak annyi ideje volt, hogy megmarkolja a fegyver csövét és Ferguson muníciós hevederét. Hátraugrott - mindkét tárgyat kirántotta a drótháló alól de a fegyvert már nem emelhetette fel, mert két egyenruhás zombi (korábban mindkettő nő volt) indult meg felé. Olyanok voltak, úgy mozogtak, mintha ikrek lettek

volna. Egyszerre léptek, egyszerre emelték fel a karjukat - és egyszerre kaptak találatot, egyszerre robbant szét a koponyájuk.

Alice hátraugrott, hogy ne fröccsenjen rá a nyúlós agyvelőmaszsa. Amikor felnézett, Jill állt mellette egy füstölgő puskával a kezében.

- Kösz - mondta Alice, és az M60-ast felemelve szembenézett a rohamozó élőhalottakkal. - Szép lövés volt.

Jill nem feleli, minden figyelmét lekötötte a támadó horda. Valódi profihoz méltó módszerességgel lőtte szét a zombik fejét. Pillanatok alatt sikerült lekaszálnia a második kerítés belső oldalára átjutó lényeket, de ezúttal is csak a közvetlen veszélyt hárította el, mert a szétlőttek mögött újabbak érkeztek.

Alice a csípőjéhez szorította az M60-ast, és tüzet nyitott a hordára. Rothadó húscsáfatok, sárga csontszilánkok fröccsennek a levegőbe. Vicsorgó, hörgő lények tucatjai zuhantak rángatózva a végső halál karjai közé. de mögöttük még mindig csak jöttek és jöttek... Alice látta, túl sokan vannak. Tudta, hamarosan kifogy a munícióból, és úgy tippelte, Jillnél sem lehet már túl sok lőszer.

Hátrálni kezdtek a helikopter felé.

Alice érezte, valami megragadja a lábát. Lenézett. Az élőhalottá vált Ferguson próbálta elkapni, A fickó valahogy kimászott a drótkerítés és a tetemek alól. Menet közben elhagyta a fél arcát, de ez nem gátolta meg abban, hogy megpróbáljon beleharapni Alice lábfejébe.

- Ó, Ferguson! - mondta Alice, és fejbe lőtte a férfit. Te marha! Miért nem hallgattál rám?

A hátuk mögött fegyverek dörrentek, golyók süvítettek el a fejük mellett. A lövedékek a botorkáló zombik testébe csapódtak, de Alice aggódni kezdett a „baráti tűz” miatt. Megfordult, ráürítette a fegyverében lévő tárat az élőhalottakra, azután odakiáltott a helikopter mellől tüzelő katonáknak:

- Tüzet szüntess! Várják meg, míg visszaérünk.

A lövöldözés abbamaradt. Alice és Jill rohanni kezdett a helikopter irányába. Alice alig érzett fájdalmat, a testében áramló adrenalin feledtette vele a törött bordákat, a félig begyógyult sebeket.

- Látom, jobban vagy - jegyezte meg Jill.

- Pedig szarni érzem magam - felelte Alice. - És ez még a job-
bik eset.,.

Beértek a helikopter előtt felsorakozott három katona mögé. Alice látta, Becky riadtan, de mégis megkönnyebbülve néz ki rá a leeresztett rámpa felső végéből.

Az egyik élőhalott egy döglött, félig felzabált szarvast vonszolt maga után. Néhány lény tátott szájjal közeledett; éknyelvük úgy ágaskodott az arcuk előtt, mint a támadni készülő kobra. Eszelős eltökéltséggel törtek előre, nem foglalkoztak se egymással, se magukkal, nem érdekelte őket, hogy esetleg elpusztulhatnak - csak az volt fontos a számukra, hogy eljussanak a kiszemelt prédához,

Alice felszaladt a rámpán, szelíden betolta Beckyt a gépbe, majd új tárat lökött a fegyverébe. Tüzet nyitott (mivel magasabban volt, mint a helikopter előtt álló katonák, nem kellett attól tartania, hogy eltalálja őket), és leszedett pár élőhalottat. Az egyik lény beszedett néhány találatot, de mégis tovább vánszorgott előre. Alice keresztüllőtte a nyakát. A fej oldalra billent, lefittyedt, már csupán egy bőrcafát meg egy artéria tartotta. Alice a szeme sarkából észrevette, hogy Becky hevesen jelel valamit.

- Tessék? - kérdezte, miközben tárat cserélt.

Becky leolvasta a kérdést a szájáról, és azonnal válaszolt;

- Meg akarom tanulni, hogy kell csinálni! - A fegyverre mutatott.

Alice bólintott.

- Nemsokára megtanulhatod jelelte.

Tényleg kihalt a világból az ártatlanság - tette hozzá gondolatban.

A belső kerítés és a helikopter közötti rész valóságos mészárszék-ké változott, a szétlőtt teteinek a szó szoros értelmében ellepték a be-
tont. Némelyik test még rángatózott, de a többi beledermedt a másod-
dik halál mozdulatlanságába. Hullottak az élőhalottak, mint a le-
gyek, de még mindig jöttek, csak jöttek. A szokásos taktikájukkal
próbálták legyőzni a védekező embereket; a számbeli fölényükkel.
Nem féltek a golyóktól, eltökélten vonultak előre. Vagy a végleges
halált keresték, vagy túlságosan elvakította őket a vérvágy ahhoz,
hogy legalább valamivel értelmesebben viselkedjenek.

Az egyik katona kifogyott a munícióból. Pánikba esett és meg-
fordult, hogy felrohanjon a rámpán.

- Még nem oldották le a töltőcsövet! - kiáltott fel Jill. A jelek szerint mindenki megfélekedezett arról az apróságról, hogy a helikopter éppen tankolt. Könnyen előfordulhatott volna, hogy egy eltévedt lövedék, esetleg valami más berobbantja a gép üzemanyag-tartályát.

Alice káromkodva leugrott a rámpáról, átrohant a helikopter farához. Beletelt néhány másodpercbe, míg rájött, hogyan kell leoldani a töltőcsövet a nyílásról. Már éppen emelte a kezét, hogy végrehajtsa a feladatot, amikor hirtelen három élőhalott vette körül. Egykor mindhárom erős, izmos katona volt, most viszont úgy mozogtak, mintha részegek lennének. Valahol irtózatosságot kaphattak, a ruhájuk mocskos rongyokban lógott róluk; egyikük elvesztette a fél pár bakancsát. Az arcukat vörös maszkként borította a vér.

A középső már ellátottá a száját, és kilökte éknyelveit, amikor Alice-nek végre sikerült leoldania a töltőcsövet. Az üzemanyag a betonra ömlött, patakokban folyt a kerítés irányába. Alice tisztában volt vele, ha most leadna egy lövést, a helikopter azonnal lánggömbbé változna.

Az egyik élőhalott elkapta a karját. Az oldalról érkező Jill azonnal szétlőtte a fejét; a nehéz test a betonra zuhant.

- Tüzet szüntess! Még folyik az üzemanyag! - kiáltott fel Alice. Felkapta a földről a cső végét, a hozzá legközelebb lévő, az arca irányába harapdáló élőhalottak felé fordította. A lények vicsorogva a szeme irányába csaptak karmos ujjaikkal.

Alice behajította a csövet a futva közeledő élőhalottak közé, majd miközben a csürhe áttaposott a kiömlő üzemanyagon, megfordulva lezárta a helikopter tankját és futásnak eredt. A nyakán érezte üldözői forró, bűzös leheletét. Eljutott a rámpához, felugrott Jill mellé. Az őrmester üvöltve ráparancsolt a katonákra, hogy szabjanak be a helikopterbe. Az egyik férfinak sikerült felrohannia a rámpán, de a másik (erősen izzadó, testes fickó volt) megbotlott és orra bukott. Az élőhalottak szempillantásnyi idő alatt lerohanták, négyen a lábait kezdték harapdálni, az ötödik a tarkójába mélyesztette a fogait. Egy lény megállt, előredőlt, tátott pofájából kilöködött az éknyelv, amely aztán bezúzta a betonon fekvő katona koponyáját. Az élőha-

lott visszarántotta a nyelvét, közelebb lépett, lehajolt, és puszta kézzel kiszakította az áldozat gerincoszlopát.

A katona eszelős sikolyai hallatán Alice megfordult, és felemelte a fegyverét, hogy megadja neki a kegy elemlövést és megakadályozza, hogy Ő is élőhalottá változzon, ám már semmit sem tehetett érte. Ráeresztett egy hosszú sorozatot a véres test körül mozgó zombikra. majd megfordult, és felugrott a felfelé csukódó rámpára. A helikopter emelkedni kezdett. Hirtelen egy filippínó nő (a hadsereg ápolónőinek egyenruháját viselte) vetődött be az egyre szűkülő résen. A feje még befért, de tovább nem jutott a rámpa szélé hozzaszorította a nyakát és a felsőtestet az ajtókeret felső részéhez. Felhördült, a szájából kilökődött az éknyelv, de már semmit sem lehetett - a teste visszahullott a betonra, a feje becsipődött a rámpa és a keret közé.

A helikopter felemelkedett a levegőbe, majd oldalra fordult, hogy a lövész tüzet nyithasson az odalent nyüzsgő élőhalottakra. A becsapódó golyók lángra lobbantották az egyre terjeszkedő üzemanyag-tócsát. A tűz pillanatok alatt eljutott a tartályhoz. Azok az élőhalottak, amelyeket nem szakított darabokra a robbanás, belevesztek a magasra csapó lángtengerbe.

Jill puskatussal péppé verte a becsipődött zombifejet a rámpa végére a helyére emelkedhetett. Becky hangosan sírt. Alice átölelte, és miközben kinézett az alattuk apróvá zsugorodó, égő hegyoldalra, azon töprengett, miért akarja úgy a sors, hogy elmenjen Washingtonba...

HUSZONHATODIK FEJEZET

Tom a délkeleti irányba tartó tengeralattjáró periszkópján keresztül a tengert vizsgálgatta. Közvetlenül a felszín alatt, kis mélységben haladtak. A reggeli fényben Tom tisztán látta a sirályokat, a hullámok hátán hánykolódó, egy mérföld távolságban lévő hajóroncsot. Még nem sikerült rájönnie, hogyan kell használni a szón árt, ezért

komolyan aggódott amiatt, hogy esetleg belefutnak valamilyen törmelékbe, de ez a roncs szerencsére nem jelenthetett veszélyt rájuk.

Meghallotta Dori jellegzetes, könnyed és gyors lépteinek zaját.

- Tom? A hármasszámú élelmiszerraktár padlóján találtam egy csapóajtót - mondta a lány. - Ennivalót kerestem, amikor felfedeztem. Nem próbáltam kinyitni, de... vajon mi lehet alatta?

Tom a homlokát ráncolta. Már járt abban a helyiségben, nem emlékezett rá, hogy bármiféle csapóajtót látott volna. Persze, nem is keresett ilyesmit. A tengeralattjáró még sok meglepetést tartogatott a számukra.

- Mutasd!

Leereszkedtek a létrán. Dori már úgy mozgott, mint egy vérbeli tengerész, valódi proliként csúszott le a fémlétrán. Tom lassan, megfontolttan követte, ügyelt arra, hogy ne üsse be a fejét az ajtónyílás peremébe.

Még két létrán kellett lemászniuk, hogy megérkezzenek arra a szintre, ahol a raktárhelyiségek voltak. Dori előrement a szűk folyosón, belépett a hármasszámú raktárba. A csapóajtó a helyiség végében volt, a konzerveket és szárított élelmiszert tartalmazó ládákkal telepakolt fémpolcok között. Zárva volt. Tom úgy nézte, valamilyen szervizaknára nyílhat.

- Szerintem nincs alatta más, csak elektromos vezetékek.

- Megnézhetnénk?

- Hát, ha sikerül kinyitni... - Tom letérdelt. A csapóajtó mellett egy kis számbillentyűzetet talált. Az Umbrella kézikönyve szerint a kód „758666” volt. Tom beütötte a számsort. A billentyűzet mellett felvillant egy kis zöld lámpa, a csapóajtó halk kattanással kinyílt.

Tom megrántotta a fogantyút, de nem kellett erőlködnie: a csapóajtót a saját szervói nyitották ki. Alatta egy lépcső létra vezetett le a szűk akna hét láb mélységben lévő aljába. Odalent úgy csillogott a padló, mintha üvegből lenne.

- Ó, Tom! Nézze!

- Látom... Hát, átböngészttem a kézikönyvet, de erről semmit sem találtam. Volt valami bejegyzés egy alsó raktárhelyiségről, de csak annyi állt mellette, hogy „tilos a belépés”. Úgy gondoltam, a nukleáris anyagokat tárolják benne, vagy valami hasonlót... - Végig-

futott a hátán a hideg. Lehet, hogy ez tényleg valamilyen pluTonium-raktár? Körbenézett, de sehol sem látta a radioaktivitásra figyelmeztető sárga-fekete jelzéseket. - Nos, ez most elég kockázatos lesz, de a lehető legtöbbet meg kell tudnunk erről az istenverte ruszki teknőről. Lemegyek!

- És éti? Én mit csináljak?

- Talán azt szeretnéd, hogy JudyTech szétrúgja a seggem? Azt már nem! Te nem jöhetsz le. Majd talán akkor, ha megbizonyosodtam róla, hogy biztonságos a dolog. De lehet, hogy még akkor sem... Itt maradsz. El ne mozdulj innen!

Nyögve-szuszogva keresztül préselte magát a nyíláson, lemászott a létrán. Alulról zsibbasztó, jeges hideg áradt. Ahogy megérkezett, lenézett a lába alatt lévő üvegpadlóra, és... káromkodni kezdett.

Az üveg alatt fejeket látott, és legalább hat felsőtestet. A lények nem emberek voltak, inkább a kórságkatonákra emlékeztettek, bár nem tűntek olyan erősnek és szívósnak, mint azok, amiket a tenger alatt látott. Normál testfelépítésű katonák voltak, amelyekkel az Umbrella kísérleteket végzett. Egyikük sem mozgott. A szemük résnyire nyitva volt, a szemhéjuk alól sötét vörös fény szivárgott. Az üvegpadló túlsó oldala zúzmarás volt, az élőhalottak szempilláján jég-szemcsék fehérlettek.

A katonák úgy feküdtek az üveg alatt, olyan szép rendben, mint az előre csomagolt csirkecombok a szupermarketek hűtőpultjában. Zombik a vitrinben futott át Tom agyán a gondolat. - Úgy rakták ide őket, ahogy normális ember a húst pakolja a fagyasztójába!

Tom tudta, az Umbrella soha, semmit sem tesz ok nélkül. Ha ide telte ezeket a zombikat, akkor valószínű, hogy fegyverként használhatóak. Talán a rivális cégek megdöntését célzó terv részét képezik. Talán egy olyan diverzáns osztag tagjai, amelyet a tenger-alattjáróval akartak eljuttatni a konkurencia bázisához... Tom tucatnyi magyarázatot talált, elképzelni sem tudta, melyiknek van a legtöbb köze az igazsághoz, abban viszont biztos volt, hogy ezek a katonák nem aktivizálódhatnak. Ki tudja, mi ébreszti fel őket? Lehet, hogy véletlenül megnyomok valami gombot, és éppen azzal ereszttem ki a társaságot. Nem, nem, erről szó sem lehet! Fejcsóvál-

va bámulta az üveg alatt fekvő testeket, és megpróbált rájönni, mit kellene tennie.

- Mi van ott? - szólt le Dori türelmetlen hangon.

Tom a legszívesebben azt felelte volna, hogy semmi lényeges, semmi, ami miatt aggódni kell, de nem akart hazudni a lánynak. Dorinak is tudnia kellett mindenről, hogy szükség esetén cselekedni tudjon, vagy legalább magyarázatokat találjon.

- Gyere le, és nézd meg! De semmihez ne érh hozzá!

A lány lecsúszott a létrán; az üveg alatt fekvő testekre nézett.

- Ó!

- Hát igen. Ó. Las Plagas-zombik. Azon gondolkodom, hogyan tudnánk lezárni ezt a helyiséget. Nem szeretném, hogy kijussanak innen, ha esetleg valami felébreszti őket.

- Miért, alszanak?

- Nem, inkább fagyottak. Mindegy, elég belőlük ennyi. Menjünk innen!

Tom megvárta, míg a lány felkapaszkodik a létrán. O is felmászott. Miközben lezárta a csapóajtót, volt egy olyan érzése, hogy ez az üti) ezzel még korántsem fejeződött be. Ha valaki egyszer kinyitja Pandora szelencéjét...

Jack reszketve állt a kora reggeli hidegben, Csung bácsi mellett, az avaloni mólónál; a Catalina és Los Angeles közötti csatorna vizét fürkészték. A közeledő hajó látványa izgalmat és félelmet gerjesztett benne. Jobbra nyolc különböző méretű hajó lebegett a móló mellett. Balra szelíden hullámozott a víz az öbölben. A távolból kísérteties sirályrikoltások érkeztek - a madarak valahol a ködös, alacsony úszó felhők alatt röpködtek. Egy lusta pelikán úszott el a móló mellett. Jack megigazította a vállára akasztott M1-et. Csung bácsi is magával hozta a fegyverét.

- Lehet, hogy ezt a hajót láttad az álmodban, bácsikám. Talán nem tengeralattjáró jön, hanem csak egy... ilyen.

- Elképzelhető felelte Csung. Az álmok ritkán egyértelműek. Lehet, hogy amit láttam, az csupán jelképezett valamit, de... - Meg-

rázta a fejét. Nem. biztos vagyok benne, hogy tengeralattjáró volt. Amikor felébredtem, az igazság ízét éreztem a számban.

Az milyen?

Idővel majd te is rájössz. Egyébként úgy látom, azt a hajót irányítja valaki. Az élőhalottak képtelenek az ilyesmire. Persze... nem tudom, Egyszer elcsíptem egy rádióüzenetet, abban arról volt szó, hogy léteznek olyan zombik, amelyek már el tudnak végezni bizonyos feladatokat. Szerencsére én még nem találkoztam ilyenekkel. Csak olyanokat láttam, amik karmolni, harapni, gyilkolni tudnak.

Szóval ezek itt nem élőhalottak? Akkor talán üdvözlőnk kellene őket, nem?

Majd kiderül, hogy kicsodák, micsodák. Lehet, hogy emberek, de ez még nem jelenti azt, hogy örülni fogunk az érkezésüknek. Tudod, fiam, az emberek is sokfélék lehetnek.

Ahogy a közeledő, kis méretű jachtot figyelte, Jack már azt is látta, hogy egy magas, sovány férfi áll az orrában. Egy férfi, aki egy kisebb automata fegyvert tartott a kezében. Mellette egy széles csípőjű, széles vállú, leopárdmintás, feszes nadrágot és farmerdzsekit viselő nő ácsorgóit, nála egy sörétes puska volt. A szél bele-belekapott a nő hosszú, szőke hajába.

- Hívatlan vendégek? - Bim végigsétált a mólón, odaállt az öreg mellé.

Nem tudjuk, kicsodák - mondta Jack. Én mindenesetre örülök nekik. Jó érzés embereket látni.

Szálljunk fel arra a hajóra! - Csung bácsi a tőlük jobbra kikötött vitorlás jachtra mutatott.

Jack tudta, a jacht megfelelő fedezéket biztosít a számukra, ha úgy adódik a dolog, de nem igazán értette, miért kellene elbújniuk. Ugyan mi oka lenne bárkinek arra, hogy megtámadja őket? Mindig is úgy gondolta, az embereknek, a valódi embereknek össze kellene fogniuk, és közösen kellene fellépniük az élőhalottak ellen, mert csakis így lehet esélyük arra, hogy továbbra is életben maradjanak.

Aki él, az mind egy oldalon áll! - gondolta, de persze ebben sem lehetett biztos. Tisztában volt vele, hogy az egészséges gyanakvás sosem árthat, ennek ellenére örült az idegeneknek; örült annak, hogy hosszú idő múltán végre új arcokat láthat.

Követte Bimet és Csung bácsit, akik már beszálltak a hajóba.

- Nem is tudom - mondta. - Ha most fedezékbe húzódunk és lövészárkba helyezkedünk, nem fogják azt hinni, hogy ellenségesek a szándékaink?

- Ez is ki fog derülni - mondta Csung bácsi higgadtan. Bármilyen történet, ő mindig megőrizte a nyugalmát. Sírt, amikor le kellett lőnie a húga életre kelt holttestét, de ezt a feladatot is teljes nyugalommal végezte el.

Egymás mellett álltak a lágyan ringatózó jacht fedélzetén. A kabin megerősített falai kiváló védelmet biztosítottak a számukra; az érkező hajóról csak a fejüket láthatták.

Szótlanul nézték végig, ahogy az idegenek piros-fehér jachtja ráközelít a mólóra. A sovány férfi kiugrott, lazán rádobta a kötelet a bakra. Komor arcú, tetovált testű fickó volt. Mocskos pólót viselt, terepszínű vászonnadrágjának szarát begyűrte katonai bakancsába. Őszülő barna, zsíros haja a vállát verdeste. Amikor kiszállt, a bőrhevederes géppisztolyát a vállára akasztotta.

A nő rámosolygott Jackre és társaira. Mélyen ülő szeme volt, a fogai többsége hiányzott. A nyakán tetoválások sötét lettek - némelyik olyan volt, mintha egy-egy régi rajzot próbáltak volna eltüntetni az újabbakkal.

Egy természetes férfi lépett ki a kormányosfülkéből. Latinnak látszott, és meghökkentően kövér volt.

Hogy juthat hozzá bárki annyi ennivalóhoz, hogy elhízzon? - tűnődött Jack. Lehet, hogy találtak maguknak valamilyen raktárházat...

A latin férfi nyakára a hármas számot tetoválták. Mindkét tüéiben töltényhüvelyből készített fülbevaló lógott. Koszos, ezüstszerű melegítő volt rajta. Amikor kiszállt a jachtból a mólóra, Jack megpillantotta a fegyverét. Ez volt a legnagyobb pisztoly, amit életében látott.

- Az a pisztoly...! Desert Eagle - mormolta Bim.

- Vajon honnan szerez hozzá muníciót?

A három idegen harminc láb távolságban, a móló túlsó oldalán állt meg. Egy darabig szótlanul néztek Jackék felé, a csendet végül a nő törte meg.

- Van köztük egy tini fiú! - Felvihogott.

- Hé, maguk! - lépett előre a latin fickó, és széles mosollyal integetni kezdett, A napfényben megcsillantak az arany fogai. Jó normalis, valódi embereket látni. Mostanában nem sok magukhoz hasonlóval találkoztunk. Jack megállapította, hogy enyhe mexikói akcentussal beszél.

- Ezzel mi magunk is így vagyunk - mondta Csung bácsi barátságosan, de valahogy mégis kimérten.

Jack észrevette, hogy Csung bácsi levette a válláról, és lövésre készen tartja a kezében az M 1-cst. Reflexszerűen ő is ezt lette.

A kövér, arany fogú férfi úgy indult el feléjük, mintha a szomszédjához akarna átugrani egy kis csevegésre, de a Desert Eagle-t még mindig a kezében tartotta.

- Kérem, álljon meg ott! - szólította fel Csung bácsi mosolyogva, és a vállához emelte a fegyverét. Célba vette az idegent.

A kövér arany fogú megtorpant, úgy vonta fel a szemöldökét, mintha meglepné a fordulat.

- Ejnye, mi bajod velünk, kínai testvérem?

- Tényleg, micsoda? - kérdezte a nő magas hangon. - Békével érkezünk, barátsággal, jó szándékkal, meg... Meg csupa ilyen szar-sággal!

A hórihorgas férfi felnevetett. Lassan felemelte a géppisztolyát, Csung bácsira szegezte, de a mozdulata nem volt elég fenyegető ahhoz, hogy a szerzetes és társai tüzet nyissanak rá.

- Mi pedig szívesen látjuk önöket - mondta Csung bácsi.

- Na, a rohadt életbe, reméltem is! - felelte a hórihorgas, zsíros hajú. - Harcolnunk kell az élőhalottak ellen!

- Szívesen látjuk önöket - folytatta Csung bácsi feltéve, hogy a hajójukon hagyják a fegyvereiket. Rajta, tegyék meg, és bekísérjük magukat a szigetre. Együtt ebédelhetünk, mesélhetünk egymásnak, tanulhatunk egymástól. Esetleg elcserélhetünk pár holmit.

- És ha esetleg itt akarunk maradni, ezen a szigeten? - kérdezte a kövér férfi. A hangja mély volt és tompa. Jack nem tudta volna megmondani miért, de vészjóslónak érezte.

- Ha a többiek beleegyeznek - mondta Csung -, maradhatnak.
De csak azután, hogy megismertük önöket. Kezdjük azzal az ismerkedéssel, hogy leteszik a fegyvereiket!

- És mi lenne, ha inkább a bemutatkozással kezdenénk a dolgot?
- kérdezte a kövér latin. - Paco vagyok. Ez a fickó itt Roper. A hölgy neve Sandra,

- Van speedjük? - kérdezte Sandra váratlanul, és megnyalta az ajkát.

Paco megsemmisítő pillantást vetett rá. A nő lesütötte a szemét.

- Haladjunk szépen, sorjában, ribanc! - mondta, majd ismét Csung felé fordult. - Sandra időnként kissé nevetlen. Nos, megtudhatjuk, hogy maguk kicsodák?

- Én Csung vagyok. Ez itt Jack, a fiatalembert pedig Bimnek hívják.

- Vannak még többen is? - kérdezte Paco, és végignézett a parton.

- Lehetséges - felelte Csung. - Honnan jönnek?

- Mármint mi? - Paco megvonta a vállát. - San Diegóból. Cabóból. Több helyen jártunk. Sehol sem maradunk sokáig. Az élőhalottak kiszimatolnak minket, és jönnek... Jönnek. Felsóhajtott. - Többnyire a hajón tartózkodunk. Időnként kiszállunk, benézünk ide-oda. Eredetileg hatan voltunk, de három társunkat le kellett lőnünk. Megharapták őket...

Csung bólintott.

- Értem. Nekünk is több társunkkal kellett végeznünk.

- Maradtak élőhalottak? Tiszta a terep?

Csung habozott.

- Tudomásom szerint egy sem maradt.

- Muníciójuk van?

- Akad - felelte Csung.

- Ezek nem bíznak meg bennünk, Paco! - mordult fel a nő.

- Ha letennék a fegyvereiket, esetleg szó lehet bizalomról - mondta Csung.

Paco az ajkába harapott. Jack szinte hallotta, hogy csikorognak a kerekek a fejében.

- És mi lenne - kérdezte Roper ha valamennyien letennék a fegyvereinket? Egyszerre? Mi is, maguk is. Mindannyian! Mond-

ja, tulajdonképpen miért így fogadnak minket? Miért ilyen bizalmatlanok?

- Ez a mi szigetünk mondta Bim. - Megvédjük. Nagyon sok ember van, aki kihasználta a káoszt. Aki megőrült odakint. Hallottam ilyen esetekről. A rádióból. Kis szünetet tartott. Persze, ez még akkor volt, amikor működtek az adók. Eltelt egy kis idő azóta...

- Nem tesszük le a fegyvereinket - jelentette ki Csung bácsi határozottan. de nyugodt és bölcs hangon. Szó sem lehet róla. Addig semmiképpen sem, amíg ki nem derítjük, megbízhatunk-e önökben. Ha szeretnék bebizonyítani, hogy nincsenek ártó szándékaik, kérem, tegyék le a fegyvereiket!

- Nézze, uram - mondta Paco. - Nekünk sincs több okunk a bizalomra, mint maguknak. Egyébként meg nem igazán tetszik, hogy ki akarják sajátítani maguknak ezt a szigetet. Segítenünk kell egymáson, comprende? Együtt kell működnünk. Vagyis... kellene. Ha erre nem hajlandóak, rendben. Így is jó. Gyere, Roper! Te is, aszszony. Visszaszállunk a hajónkba, és szépen elmegyünk innen.

- Mi van? - kérdezte Sandra zavarodottan. Egyszerűen csak elmegyünk?

- Azt mondta, hogy szállj fel arra a kibaszott hajóra, ribanc! - Roper visszakézéből szájon vágta a nőt.

Sandra pislogott, a jelek szerint fel sem fogta, hogy megütötték. Elmormolt pár szót, de Jack nem hallotta, mit mond.

Mindhárman visszaszálltak a hajójukra. Paco mondott valamit a többieknek, majd visszament a kormányosfülkébe. Beindította a motort, és szeles ívben kivezette a hajót a tengerre.

Jacknek nem volt túl sok tapasztalata az emberekkel, de tudta, ezek az idegenek nem fogják ilyen könnyen feladni, nem fognak ilyen egyszerűen odébbállni. A szigeten rengeteg hasznos holmi volt, élőhalott viszont egy sem maradt, így borzasztóan értékesnek számított.

Vajon mi lesz most? - töprengett a fiú, miközben Paco hajója után nézett, ami Los Angeles fele tartva meglepő gyorsasággal hagyta el az öblöt.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

- Jack - szólalt meg Csung bácsi. - Látod azt a messzelátót? Ott lóg a szögön. Vedd magadhoz, és mássz fel az árbocra. Meg tudod csinálni, igaz?

- Persze... - Jack a nyakába akasztotta a messzelátót, és a kis fémfogantyúba kapaszkodva felmászott az árbocra. Ahogy felért, az egyik kezével megkapaszkodott, a másikkal a szeméhez emelte a messzelátót.

- Abba az irányba nézz, amerre mennek! - mondta Csung bácsi, valójában feleslegesen, mert a fiú pontosan tudta, mit kell tennie.

Paco hajója jócskán eltávolodott a szigettől; először nem tudta tisztán befogni a messzelátóval, de aztán ez is sikerült.

Felélénkült a szél, magasabbak lettek a hullámok a móló körül. A vitorlás jacht himbálózni kezdett. A pokolba! Jacknek hányingere támadt; a legszívesebben lemászott volna az árbocról, de kitarzott, és ismét a lassanként ködbe vesző jacht után nézett.

Ezek mintha... Igen!

- Megfordulnak! - kiáltott le Csung bácsinak. - Észak felé tartanak.

- Gyere le, Jack! És vigyázz... Erősödik a szél.

- Észrevettem... - felelte a fiú. Fél perccel később már a fedélzeten állt.

- Talán az lenne a leghelyesebb, ha magadnál tartanád azt a messzelátót - mondta Csung.

- Mit gondolsz, bácsi kánt, hová mennek?

- Azok a rohadékok! - mordult fel Bim. - Szerintem egyértelmű, mit akarnak.

Csung bólintott.

- Észak felé haladnak, aztán, amikor úgy gondolják, hogy már nem látjuk őket, nyugat felé fordulnak. Estig várnak, azután a sötétben, észak felől visszajönnek. Valószínűleg látták a sziget északi partját, és látták a partról felfelé vezető ösvényt. Rá tognak jönni, hogy hol a táborunk. Elképzelhető, hogy már hosszabb ideje figyeltek minket...

Csung vezetésével visszamentek a sziget északi oldalán lévő bunkerhez. A sziklás hegyoldalból kiváló rálátás nyílt Lony apjának pálmákkal körbevett udvarházára, ahol az utóbbi időben laktak. A biztonság kedvéért a bunkert is otthonosabbá tették, elhelyeztek benne bizonyos készleteket - így készültek fel arra, hogy az élőhalottak esetleg visszatérnek a szigetre. Erre szerencsére nem került sor, de megnyugtató volt, hogy van egy hely, ahová szükség esetén be-menek ülhetnek.

A ház ajtajához vezető betonlépcsőn fegyverrel a vállán, a kezében messzelátóval Lony várt rájuk.

Lony már közelebb járt a negyvenhez, mint a harminchoz. A teste izmos volt, de már növesztett magának egy kis pocakot. Hosszú, szőke hajában meg-megcsillant néhány ősz szál. Az arca viharvert volt, a szeme apró és kék, a bőre napbarnított.

- Láttam a hajót - mondta. - És láttam, hogy fedezékbe húzódtatok. Bajban vagyunk?

Lehetséges - felelte Bim. - Nem akarták letenni a fegyvereiket, ezért elküldtük őket. Valószínűleg tesznek egy kört, és éjszaka lecsapnak ránk.

- Olyan kemény fickók voltak, igaz? - kérdezte Lony. - Az ilyeneket már azelőtt sem kedveltem. Ha akkor nem bíztam meg bennük, most miért tenném?

Igaza van - gondolta Jack. Manapság az ember már tényleg csak abban bízhat meg, akit úgy ismer, mintha a testvére lenne...

Lony valamivel később vadászni indult, a többiek örködtek. Csung és Jack lejátszott néhány parti sakkot. Csung szándékosan veszített. Délután elfogyasztották a könnyű ebédet: párolt halat és teknősbékatojást ettek. Jack a messzelátójával folyamatosan a tengert figyelte, de se hajót, se tengeralattjárót nem látott.

Délután Jack segített Csung bácsinak kijavítani a bunker alsó részén a falat. A munka végeztével Csung felolvasott neki a Dhammapadából.

Megvacsoráztak. Jacknek valami nem stimmel a gyomrával, ezért éppen csak megkóstolta a kacsát, amit Lony lőtt. A párolt halból és a Csung kertjéből származó spenótból is csak egy kicsit evett. Napnyugta után nem sokkal felment a ház lapos tetejére, letelepedett az összecusukható kempingszékre, és a tengert figyelte.

Rendületlenül figyelt, így ő volt az első, aki felfedezte a csillogó víz színén sötét lő árnyékot. Minden úgy történt, ahogy Csung bácsi megmondta. Paco hajója visszatért, lassan és nesztelenül közeledett a sziget felé.

Már korábban megbeszélték, ki milyen pozíciót foglal el. Csungnak és Jacknek a bunkerba kellett behúzódnia, a lőrésen keresztül kellett figyelnie a terepet. Lony és Bún a felfelé vezető ösvény két oldalán, a sziklák között bújt el.

A ház körül bekapcsolva hagyták a napenergiával működtetett lámpákat - így akarták elvonni a kalózok figyelmét a bunkerról. Sötétben várakoztak.

Kalózok. Csung bácsi nevezte így Pacot és társait, aztán elmesélte, hogy annak idején, évtizedekkel korábban, Sanghaj közelében hogyan védték meg az apja halászhajóját a maláj kalózoktól.

Ahogy megérkeztek a bunkerba, leültek a lőrésnek elé kikészített székekre. Beszívták a tengerillatú levegőt. Figyeltek. Vártak. Örködtek...

- Remélem, Bim nem csinál majd semmi örültséget - súgta Jack.

- Igen. Csung bácsi pontosan tudta, a fiú mire gondol. Bim időnként vakmerőnek bizonyult, szerette eljátszani a párját védő oroszlán szerepét. Valóban bármit megtett volna azért, hogy megvédje a társát. Igaz, Lony erősebb és gyorsabb volt nála, sokkal jobb lövésznek számított, de ez nem tartotta vissza őt attól, hogy' újra és újra bizonyítani próbáljon.

A kalózok pontosan azon a helyen szálltak partra, ahol várták őket. Kétrét görnyedve osontak fel az ösvényen, de hiába próbáltak elbújni, a holdfényben remekül lehetett látni őket.

- Csak kettőt látok - suttogta Jack. - Igen. Résen kell lennünk. Talán ez a stratégiájuk...

A nő haladt elől. Úgy lépegetett, mint valami óvatos madár; időnként szökkent egyet. Roper kígyóként surrant előre. A nőnél sörétes puska volt, Roper a géppisztolyát hozta magával.

Kiáltás harsam:

- Fegyvereket eldobni! Körbe vannak véve!

Jack felismerte Bim hangját.

Dobják el a fegyvereket, és békével elmehetnek! kiáltotta Lony.

Dögöljetek meg! - rikoltott fel Sandra, és leadott egy lövést abba az irányba, ahonnan a hang érkezett. A sörétek szikrát vetettek a sziklák oldalán.

Bim egyes lövésekkel viszonzta a tüzet. A nő felsikoltott. Roper megeresztett egy sorozatot Bim irányába.

- Lőjünk? - kérdezte Jack. Még sosem ölt élő embert.

- Még ne... Hagyjuk, hogy elveszítsék a bátorságukat - mondta Csung. - Egyelőre nem szeretném elárulni, hol vagyunk. Figyeld a harmadikat...

- Ez az utolsó lehetőségük! Ha most feladják, békével elvonulhatnak! - kiáltott fel Lony. - Menjenek vissza a hajójukra!

Hol lehet a harmadik? tűnődött Csurig. Várjunk csak!

Óvatosan kidugta a fegyvere csövét a lőrésen, Jack követte a példáját, az M1-es fölé hajolva kereste a célpontot.

Csung leadott két lövést. Valaki felkiáltott. Hatalmas, erőszakos dörrenés hallatszott. Ez biztos Paco pisztolya volt! gondolta Jack.

- A picsába! üvöltött fel Lony.

- Ki a falhoz! adta ki a parancsot Csung.

Felugrott, és Jackkel a nyomában kirohant a bunker előtti falhoz, amit délután erősítettek meg. Mindketten letérdeltek. A következő pillanatban golyók fűtyültek a fejük fölött az ösvényen lefelé tartó, visszavonuló Roper eresztett meg rájuk egy hosszú sorozatot a géppisztolyából. Jack célzott és lőtt. A szívverése hangosabb volt, mint a fegyver dörrenése. Gyors egymásutánban három lövést adott le. Láta, hogy Roper megbotlik és elterül a földön.

A nő is leadott egy lövést. A fal fölött dühös rovarokként süvítettek el a sörétek. Csung viszonzta a tüzet. Sandra sikoltva összerogyott, hörögve-nyögve vergődött az ösvény szelén.

- Itt van! - kiáltott fel Lony, és tüzet nyitott, Jack nem látta, mire lő.

- Nem löhetek - mondta Csung. - Félek, Lonyt találnám el...
Bím robbant ki a bokrok közül.

- Lony! Lony!

Lángnyelv csapott ki a Desert Eagle csövéből. Bím fájdalmasan felkiáltott és elvágódott. Egy újabb lángnyelv. Azután még kettő, de ez már Lony Ml-eséből villant elő.

Azután... csend. Mély csend, amit csak a nő elfojtott nyöszörgése tört meg.

- Azt hiszem... Lony elkapta a fickót - mondta Csinig. - Maradj itt!

Itt? Soha! gondolta Jack. Megvárta, hogy Csung bácsi elinduljon az ösvényen, majd kissé lemaradva követte. A fegyverét lövésre készen tartotta; eltökélte magát, hogy megvédi a bácsikáját, ha rákényszerül.

A nő haldoklóit, Roper már nem élt. A mellkasa felszakadt - két golyót kapott a tüdejébe.

Paco, aki arra használta a barátait, hogy magukra vonják a lesben álló lövészek figyelmét, megpróbálta becserkészni Lonyt. Ez sikerül neki, de mivel Bím elterelte a célpontról a figyelmét, elvétette a lövést. Lony megúsza, viszont Bím bekapott egyet: Paco golyója a combjába fúródott, éppen csak elkerülve a csontot,

Lony lelőtte Pacot.

A nő pirkadat előtt meghalt. Csung megpróbálta megmenteni, de semmit sem tehetett érte.

Jack nem bírt elaludni. Egy darabig még őrködött, azután Bímre vigyázott, míg Lony lepihent. Csung csak azután feküdt le, hogy a nő meghalt.

Hajnaltájt Bím végre abbahagyta a nyöszörgést, és aludt egy kicsit. Amikor felébredt, lázas volt, de Csurig kijelentette, nem lesz baj, életben marad. Paco golyója nem roncsolta szét az artériáit, de jelentős károkat okozott az izomzatban. Bím a láz miatt a teljes éberség és az eszméletvesztés határán lebegett, majd aludt egy keveset. Amikor magához tért, kijelentette:

Elhatároztam valamit.

- Mit, édesem? - kérdezte Lony.
- Soha többé nem hagyjuk, hogy bárki a sziget közelébe jöjjön. Akit meglátunk, lelőjük. Meg azelőtt, hogy ideérne. Hogy bízhatnánk meg azokban, akik odakintről jönnek? A többségük biztos szemét alak. aki nem érdemel kegyelmet!

Lony bólintott. Csung hallgatott.

Jack kiment a házból. A nappali világosság megfájdította a szemét. Fáradtan pislogva nézett körbe. Csung csatlakozott hozzá.

- Féltél?

Jack megvonta a vállát.

- Inkább... csalódott vagyok.

Csung bólintott.

- Rossz emberek voltak.
- Megöltem az egyiküket. Még sosem öltem valódi embert.
- Most megtetted, és megtanultál valamit. Megtanultad, hogy az élőhalottaknak nem csupán egy fajtájuk létezik. Vannak olyanok is, akik nem kapták el a fertőzést. Olyanok, akik nem eszelős kannibálok, viszont lélektelen vadállatok. Lélektelenek, mert a lelküket már rég felzabálta egy szörnyeteg: a saját önzésük. Rájuk is együttérzéssel kell tekintenünk, de meg kell védenünk a saját életünket. Meg kell védenünk azoknak az életét, akik még nem pusztították el a saját lelküket... - Megvonta a vállát. Helyesen cselekedtél. A jó buddhista nem öl embert, de ebben a helyzetben kénytelenek voltunk megtenni. Nem mindig van lehetőség arra, hogy gyakoroljuk az együttérzést... Az élőhalottaknak nem csupán egy fajtájuk létezik - ismételte.

Jack kinézett a tengerre. Mintha... Mintha látott volna valamit. Egy újabb hajó? Vagy csak valami uszadék?

- Az micsoda? Valami kiáll a vízből. - A szeméhez emelte a meszszelátóját. - Jaj! Csung bácsi... Azt hiszem, egy tengeralattjáró!

- Leszálltunk? - riadt fel Alice. A csend térítette magához az álomból.

Hangosan tette fel a kérdést, de a priccse szélén ülő kislány leolvasta a szájáról a szót.

- Üzemanyag - jelelte Becky.

- Remélem, ez a hely biztonságosabb, mint az előző volt...

- Alice kicsatolta a pántokat, felállt. A fájdalmai jelentősen enyhültek. Nyújtózkodni kezdett. A kislány a kezébe nyomott egy műanyag palackot, amiben csokoládé ízű vitaminkészítmény volt. Alice ivott, majd kinézett a gép ablakán.

Magasan voltak - egy ház tetején lehettek. Alice kíváncsian elindult, végigsétált a leeresztett rámpán, kilépett a hűvös reggelbe. A város romba dőlt épületei között élénk szél fújt. Lentről, a mélyből, az utca szintjéről felhallatszott az élőhalottak szünni nem akaró hörgése.

A gép alumínium burkolatú felületen állt. Leszállópálya - állapította meg Alice. Oldalt jókora üzemanyagtartályok sorakoztak, mellettük fegyveres őrök álltak. A helikopter oldalánál egy technikus figyelte a tankolást.

- Ez az épület korábban az Umbrelláé volt - lépett ki a helikopter mellől Jill. Szárazon elmosolyodott. - Ez volt Wesker leszállópályája.

- Washingtonban vagyunk?

- Még nem. Egy ideig itt fogunk várakozni, azután átrepülünk a washingtoni landolózónába. Ez itt Baltimore.

- Mire kell várnunk? A tankolást hamar el lehet intézni.

- Történtek bizonyos... események. Megpróbálnak kialakítani számunkra egy biztonságosabb landolózónát. Egy, talán két-három órát maradunk itt, de még ma elindulunk Washingtonba.

- Jill... - Alice közelebb lépett a másik nőhöz, halkabbra fogta a hangját. - Nézd, komolyan azt akarjuk tenni, amit Wesker vár tőlünk?

Ada ezt szeretné. Leon is. Összeakaszkodnál velük? Ada átkozottul kemény nő. Ráadásul ezek is itt vannak... - Az örökre pillantott.

Alice megvonta a vállát.

- Kedvelem Adát. Nem szeretnék harcolni ellene, de ha muszáj...

Olyan halkán beszéltek, hogy alig értették egymás szavát.

Adának feltett szándéka, hogy elvisz minket Washingtonba -

mondta Jill - Tudom, mi jár a fejedben. Wesker ott van. De... Al-
lítólag azt szeretné, ha szövetségre lépnénk vele.

- Egészen addig lehetünk a szövetségesei, amíg szüksége van ránk

- felelte Alice. Hogy utána mi lesz? JiJI, ez a fickó fel akart falni engem! A szó legszorosabb értelmében. Meg akart enni!

- Tudom. Hallottam. - Jill halkán felnevetett. - Igen, érthető, hogy nem kedveled, de... Gondolj csak bele, mi maradt odakint?

- Körbemutatott. - Mi maradt a világból? Hová mehetnénk? Eddig bárhol voltunk, mindig a pokol közepébe csöppentünk. Ha elfogadjuk az ajánlatot, legalább lesz egy bázisunk. Ha Wesker tényleg ott van, esetleg megtalálhatjuk a módját, hogy végezzünk vele. Talán kínálkozik majd valamilyen lehetőség.

Alice elgondolkodott. Logikusnak tűnt a dolog, de túlságosan ir-
tózott Weskertől ahhoz, hogy megtegye.

Becky lépett hozzájuk.

- Miről beszélgettek? - jelelte.

- Arról, hogy most hova menjünk - felelte Alice mosolyogva.

- És? Eldöntöttétek?

- Azt hiszem... Azt hiszem, megnézzük a Fehér Házat.

Tom a tengeralattjáró tornyában állva, gyönyörködve pillantott végig Santa Catalinán. Dori és Judy felkapaszkodott a fémlétrán, mindketten odaálltak a férfi mellé.

- Hölgyeim! Ez bámulatos! - Tom körbemutatott. - Azt hiszem, ez Catalina. Egyetlen élőhalottat sem látok, márpedig ha tiszta a terep... Ó, már reménykedni sem merek!

- Hát, tényleg jó lenne, már szeretnék kiszállni ebből a... - kezdte Judy, de nem fejezhette be a mondatot.

Kies pendüléssel egy golyó tépte le a torony egyik transzmissziós antennáját. Egy pillanattal később a fegyverdörrenés is eljutott a tengeralattjáróhoz.

- Feküdj! - Tom villámgyorsan letérdelt, Dori és Judy követte a példáját. A periszkópok, a csövek és az antennák viszonylag jó fedezéket biztosítottak a számukra.

- Dori, mássz le! - súgta Judy,

- Ne, maradj! - mondta Tom. Ahhoz el kellene hagynia a fedezéket.

- Valaki lő ránk? - kérdezte Dori, Remegett a hangja. A golyó nem tett kárt benne, de a reményeit szétzúzta.

- Igen, kislány. Lőnek ránk - felelte Tom. Ez a rossz hír. A jó hír az, hogy az élőhalottak többsége nem tud lőni. Vajon elképzelhető, hogy Las Plagas-katonák vannak a szigeten? Aligha...

- Vagyis normál, élő emberek nyitottak ránk tüzet - állapította meg Judy.

- Pontosan! - mondta Tom. Egy újabb golyó zúgott el a fejük fölött. - Normál, élő emberek, akik nem igazán akarnak kárt tenni bennünk. Van egy olyan érzésem, hogy csak el akarnak riasztani minket.

A parton felkiáltott valaki. Túl távol volt ahhoz, hogy értsék a szavakat, de a hangsúlyból ítélve az illető nem volt valami barátságos. Tom a szeméhez emelte a messzelátóját, óvatosan kinézett. Egy viharvert, ócska betonbunkert látott, valamivel távolabb pedig egy modern stílusú házat, aminek a tetején napelemeket helyeztek el. Végigpásztázta a partot és a kikötő egy részét.

A madarakon kívül semmi sem mozdult.

- Azt hiszem, ezen a szigeten nincsenek élőhalottak mondta tűnődve. - Ha volnának, a lövés hangjára már előjöttek volna.

Nem szállhatunk partra egy szigeten, ahol olyan emberek élnek, akik meg akarnak ölni minket! - mondta Judy.

- Nem hiszem, hogy komolyan gondolják. Csak el akarnak ijeszteni minket. Ha gazemberek volnának, akkor megvárták volna, míg kiszállunk, és ott, a parton ölnek meg minket. Tom elgondolko-

dott, aztán döntött. - Vállalom a kockázatot, Judy. hallgatok a meg-
érzéseimre.

- Tom, ne...!

Tom azonban már felállt, átrohant a torony másik oldalához, és a fém létrán lemászott a védőponyvával letakart, állványra helyezett, Zodiac-mintájú gumicsónakhoz. Remegő kézzel, izgatottan dobogó szívvel kioldotta a köteleket, és vízre eresztette a csónakot. Kíváncsi vagyok, mibe ugrok fejest... - gondolta, miközben beszállt.

Nem volt egyszerű a dolog, kis híján felborult, de végül sikerült elhelyezkednie. Beindította az akkumulátoros motort, amit még az Umbrella technikusai szereltek fel a csónakra, majd kicipzárakta az overallját, levetette a pólóját - úgy gondolta, ez tökéletesen megfelel majd fehér zászlónak. A hűvös tengeri szél végigvágott a hátán. Megborzongott, gyorsan belebújt az overallba. Megfogta a kormányaidat, sebességbe tette a motort, mély lélegzetet vett. Hirtelen nem tudta eldönteni, hogy a heves hullámozás miatt lett tengeribeteg, vagy a félelemtől támadt hányingere.

- Tom! Várjon! - kiáltott le hozzá Judy.

- Ezt egyedül kell végigjátszanom. Tartsanak ki! - A pólóját a jobb kezében tartva a sziget felé kormányozta a csónakot.

Amikor eltávolodott a tengeralattjáró orrától, a szigetlakok ismét tüzet nyitottak. A golyók közvetlenül a csónak előtt verték fel a vizet. Figyelmeztető kiáltást sodort felé a szél. Megnyalta a száját, a feje íölé emelte a pólóját, lengetni kezdte. A bal kezét is felemelte.

- Nincs fegyverem! - üvöltötte. Nincs nálam fegyver! Békés szándékkal érkeztem!

- Még felkelned sem lett volna szabad, Bim! - mondta Lony.
- De te nem bírsz magaddal, kijössz ide, és emberekre lövöldözöl! Es ha elfertőződik a sebed? Akkor mi lesz? Már csak pár adag antibiotikumunk maradt.

Bim merev háttal ült a bunker lőrése előtt. A fegyverét a kezében tartva figyelte a tengert.

- Ez egy tengeralattjáró! - mondta Jack, aki Bimmel ment ki a bunkerba.

- És szabad tudnom, miért nyitottatok tüzet egy tengeralattjáróra? - kérdezte Lony. - És ha egy rakétával válaszolnak?

- Láttam őket a messzelátón keresztül - mondta Bim. - Ezek nem katonák. - Felszisszent, a homlokán verítékcseppek gyöngyöztek. A lábán fehérítő kötésre mutatott. - Nézd, mi történt akkor, amikor idejöttek azok a rohadékok! Ha nem akarjuk, hogy ez megismétlődjön, mindenkit távol kell tartanunk a szigetünktől!

Jack egy másik lőréshez lépett, kilesett.

- Csónak! Egyikük csónakba szállt, és kijön!

- Tessék! - mordult fel Bim, - Kijön, pedig megpróbáltam elijeszteni. Most akkor szétlövöm a csónakját...

- Ne, Bim, várj! - kiáltott fel Jack. - Csung bácsi... A parton van, és integet.

Lony előrehajolt Bim válla fölött, kinézett.

- Csung odakint van! Ne lőjete!

Jack felkapta a fegyverét, kirohant a bunkerból, végigvágta a partra vezető ösvényen. Lihegve érkezett meg Csung mellé. Meglepetten látta, hogy az öregnél nincs fegyver.

Csung rosszallóan pillantott rá.

- Nem lenne szabad itt lenned! - mondta. - Még nem biztonságos.

- Tényleg? Mégis fegyver nélkül jöttél ki...

- Az ember időnként jobban teszi, ha nem hadonászik fegyverekkel. Annál az embernél sincs. - Csung a fekete gumicsónakban ülő férfira mutatott.

- És ha a csónakban van a géppisztolya? Vagy valahol másutt?

- Nem hiszem. Ha így volna, egészen biztos, hogy... - Csung elhallgatott, megvonta a vállát. - Ne szegezd rá a fegyvered. Bim még lövöldözni akar?

- Nem hiszem... Lony lebeszélte. Egyébként Bim is csak azért kezdett löni, mert eléggé kiborult a kalózok miatt.

- Érthető. Meg is sebesült.

A vörös arcú, középkorú, mosolygó férfira néztek, aki egyre közelebb jutott a parthoz a hullámok hátán hánykolódó kis gumicsónakkal.

- Ne lőjenek! - kiáltotta az idegen, és lobogtatni kezdett egy izzadságtól sárga pólót.

- Célba veszem őt, bácsi, de nem lövök, csak ha... tudja.

Csung a fiúra nézett, bólintott.

- Jól van. Ez tényleg nem árthat.

Jack a vállához emelte és célra tartotta az M1-est.

- Látni akarom a kezét! - kiáltotta. - Csak semmi hirtelen mozdulat!

- Rendben, rendben van! - kiabált vissza a férfi.

Három perccel később az idegen ki vonszolta a homokra a gumicsónakot, majd lihegve, mosolyogva Csung és a Jack felé fordult,

- Ejha! Jaj, de jó... Úgy látom, nem bűnözők - mondta. - Judy hiába aggódott.

- Mi pedig maga miatt aggódtunk - nevetett fel Csung. - Ki maga?

- Ó, elnézést... Tom vagyok. Elkötöttünk egy tengeralattjárót. Ehhez mit szól?

Jacknek látva maradt a szája a csodálkozástól.

- Elloptak egy tengeralattjárót? Kitől?

- Az Umbrellától. Egy régi szovjet gép... Alig bírtam irányítani, de... De hát, ahogy látják, valahogy sikerült elvergődnünk idáig.

- Hányan vannak? - kérdezte Csung.

- Csak hárman. - Tom mintha még mondani akart volna valamit, de gyorsan becsukta a száját.

Csung figyelmét nem kerülte el a dolog.

- Úgy látom, van még valami, amit a tudomásunkra kellene hoznia - jegyezte meg szelíd hangon. - Talán az lenne a legjobb, ha elmondaná.

Tom felsóhajtott,

- Van a tengeralattjárón néhány mélyhűtött,, lény. Las Plagas-mutánsok. Szerintem ártalmatlanok, legalábbis ebben az állapotukban. Nem sikerült rájönnöm, hogyan tudnánk biztonságosan megsza-
badulni tőlük. Egy... fagyasztórekeszben vannak. A fedélzet alatt,

Jack számára hirtelen túl sok volt ennyi információ, de Csung úgy viselkedett, mintha semmin sem lepődne meg.

- Ah! Értem. Biztos vagyok benne, hogy önök nem jelentenek ránk veszélyt. Hozza partra nyugodtan a társait. Nem kell fegyvert viselniük, nem ártunk önöknek.

Tom alaposan szemügyre vette Csungot, majd bólintott.

- Oké. Ha úgy döntenek, hogy kijönnek, én kihozom őket. De... Kérdeznék valamit. Mondják, igaz? Egyáltalán igaz lehet?

Mármint micsoda? - kérdezte Jack.

Az, hogy ezen a szigeten nincsenek élőhalottak! Én legalábbis úgy láttam, hogy nincsenek. Ha lennének, már biztos előjöttek volna.

- Valóban nincsenek - mondta Csung. Valamennyiük szenvedésének sikerült véget vetnünk.

Tom elégedetten bólintott.

- Nos, akkor én most megyek... De amint lehet, visszatérek!

- Ööö... Nem mehetnék segíteni? - kérdezte Jack,

- Nem - mondta Csung. - Te itt vársz. Velem.

Jack, mivel nem tehetett mást, megpróbált uralkodni magán és a türelmetlenségén. Végignézték, ahogy Tom beül a gumicsónakba, visszavergődik a tengeralattjáróhoz, azután vitatkozni kezd valakivel - Jack úgy látta, egy nővel. Hosszú ideig beszélgettek, de a csónak végül elindult kifelé, a part irányába. Tom és két nő ült benne.

Csung az unokaöccsére nézett és felnevetett.

- Furcsa! Milyen sápadt vagy! Talán félsz a nőktől?

- Tessék? Sápadt? Hogy mitől félek?

Csung fejcsóválva nevetett.

A csónak megérkezett, Jack és Csung segített Tomnak kihúzni a homokra. A két nő csak ekkor szállt ki - mintha féltek volna valamitől. Jack udvariasan a kezét nyújtotta a fiatalabbiknak, hogy segítsen.

A lány először a Jack vállán lógó fegyverre nézett, azután a fiú arcára, végül a kezére. Óvatosan Jack is végigmérte őt. Tinédzser korú, karcsú lány volt. A szeme barna, az ajka telt és puha. Ő is, és a másik nő is katonai gyakorlóruhát viselt, ami szemmel láthatóan nagy volt rájuk.

Miután hagyta, hogy a fiú kíséretbe a partra, a lány gyorsan visszarántotta a kezét, és a nőre nézett, aki Tom közreműködésével szállt ki a csónakból.

- Én Jack vagyok, ez pedig itt a nagybátyám. Csung mondta Jack a lánynak. Hirtelen úgy érezte, mintha forró szél csapna végig rajta.

A lány ránézett, nyelt egyet.

- Don... mondta halkán. Ez itt JudyTech.

- Judy... micsoda?

- Később elmagyarázom, fiam mondta Tom. Lakik még valaki a szigeten, akivel találkozunk kellene?

- Rajtunk kívül csak ketten - felelte Jack.

Csung homlokráncolva nézett rá; nem igazán örült, hogy a fiú kiadta ezt az információt. Szeretett volna megbízni ezekben az emberekben, de úgy gondolta, az óvatosság sosem árthat.

Jack észrevette a nagybátyja rosszalló tekintetét, de nem igazán foglalkozott vele.

- Gvere! - mosolygott rá Dorira. Gyere, ismerd meg őket! És... Üdv Catalinán!

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Két pere a landolózónáig jelentette a pilóta, ahogy átrepültek a romhalmaz fölött, amely egykor a nemzet fővárosa volt.

Ahogy közeledtek Washington szíve felé, Alice a kislánnyal együtt a helikopter pilótafülkéje mögött állt. A pilóta bejelentését követően az egyik ablakhoz lépett, kinézett, és megpróbálta megállapítani, milyen állapotban van a város. A helikopterek orr-reflektora éppen a Lincoln Memóriáit világította meg. Hz is és a Washington-élmű is épnek látszott, de ahogy elhúztak a Capitol fölött, látni lehetett, hogy a város bizonyos részein tüzek lobognak. A Capitol épülete sem úszta meg a pusztítást: a kupolája szétrepedt, egy részen leégett, az ablakai betörték, az ablakkeretek megfeketedtek, körü-

lőtte emberi maradványok, többnyire tisztára rágott cs szopogatott csontok heverték.

Alice rengeteg élőhalottat látott az épületegyüttes körül, de a sötét miatt nem lehetett volna meghatározni a pontos számukat, Olt nyüzsögtek a Potomae folyó partjain, a víz mellett, aminek a felületét szinte belepték a lassan lebegő, felpuffedt holttestek; ott hemzsegetek, ott hullámozottak a Fehér Ház körül. A Pennsylvania Avenue-n is sötét tömeg sűrűsödött. Egyedül a Fehér Házban és környékén világítottak reflektorok, de ezek még az eget is folyamatosan pásztázták, A komplexumot körbeölelő hatalmas telken rakétakilövő állomásokat állítottak fel, helikopter-leszállópályákat és bunkerokat építettek ki. a/ objektumok között tankok álltak.

A kertben csupán néhány fát hagytak meg, A gyepet széttiporták, a virágágyásokat felszántották a láncfalpak. Az eredeti kerítésen belül magas barikádokat, új. erődszerű őrtornyokat emeltek, a torlaszok tetején több sorban szögesdrótot feszítettek ki. Az épület többé-kevésbé érintetlen maradt, de a tetejére géppuskafészeket telepítettek, a falaira reflektorokat szereltek lel.

A fényszórók rászegezték sugaraikat a lefelé ereszkedő helikopterre. A pilóta folyamatosan rádiókapcsolatot tartott fenn a központtal, kódokat és jelszavakat ismételt cl. mire megkapta a leszállási engedélyt.

Ahogy megérkeztek, Alice fejcsóválva nézett körül a leszállópályát körbefogó fegyvereseken és Kiállásokon. Érezte, hamarosan belekeveredik valamibe, amiből később nagyon nehéz lesz kiszállni. Kínzó kérdés villant át az agyán: lehet, hogy hibát követett el azzal, hogy elhozta magával Beckyt? Korábban még volt választási lehetősége, de most... Most már nem tehetett mást, mint amit Jill mondott. Figyel és vár. Várja az esetleg felkínálkozó alkalmat.

A rotorok lelassultak, majd megálltak. Egy sebhelyes arcú katonára leeresztette a rámpát. Alice ránézett, azonnal felismerte.

- Grady? - kérdezte, miközben elindult kifelé.

- Igen, Alice. Grady mormolta a férfi. Egykor ő is az Umbrella biztonsági szolgálatának dolgozott, Alice beosztottja volt.

- Még mindig az Umbrellánál? - kérdezte Alice, de előre tudta, mi lesz a válasz.

- Ha nem így volna, itt lennék? - kérdezett vissza Grady. - Most az volt a feladat, hogy hozzam el magát meg a társait erre a helyre. Lesz itt pár doktor, aki majd rendbe teszi magát. Kapnak enni. Azután meg... találkozni fognak a nagy emberrel.

Alice meghökkent. A nagy emberrel?

Wesker!

Jack kissé kísértetiesnek találta a hármas számú raktárai. Nem tudta miért, hiszen egyszerű, polcos raktár volt - csak így érezte. A korábban itt tárolt holmikat már elvitték; Lonyval, Tommal, Judyval és Dorival azzal töltötte a nap nagy részét, hogy minden használható dolgot elszállítottak a tengeralattjáróról. A medikai felszerelésnek különösen örültek. Mire végeztek, már csak néhány nagy műanyag palack maradt a polcokon, ezekben motortisztító folyadék volt.

Mivel Lony, Dori és Judy visszament a szigetre, Jack egyedül maradt Tommal a tengeralattjárón.

- Mit gondolsz, az a srác, aki tüzet nyitott ránk... Össze fogunk barátkozni vele? - kérdezte Tom.

Csung bácsi úgy döntött, bízhatnak Tomban, és hogy ezt bebizonyítsa, átadta neki a halott Pacótól zsákmányolt Desert Eagle-t.

Jack a biztonság kedvéért most is magánál tartotta az M1-eset.

- Mármint Bim? Persze. Jó srác. Megsebesült, ezért állati dühös, és éppen nincs olyan hangulatban, hogy bárkiben megbízzon, de ez változni fog.

- Ó, megértem. Manapság olyan ez a világ, hogy teljesen normálisak a reakciói.

- Tulajdonképpen mit keresünk?

Tom megállt, előrehajolt.

- Itt van. Ezt itt fel kell húzni, aztán be kell ütni egy kódot... Tessék!

Jack riadtan nézett a kinyíló csapóajtóra, és a lentről felfelé áramló, kísérteties fényre.

- Hát, ettől féltem - jegyezte meg Tom.

- Mitől?

- Attól, hogy alaposabban körül kell néznem odalent. Tudod, a biztonság kedvéért...

Lemászott a létrán, Jack követte. Mindketten az üvegpadló alatt kiépített tartályra, és a benne lévő kórságkatonákra néztek.

- Látod? - kérdezte Tom. - Nincs jég. És már nincs olyan hideg, mint korábban volt. Tudod, akadt némi problémánk a bárka energiaellátásával... Leállt a rendszer, és kénytelen voltam beindítani pár tartalék dízelt. Ez eltartott egy kis ideig, és addig ez az izé... Hát, ez nem kapott energiát. Felfüggesztődött a fagyasztás.

Jack leguggolt, alaposabban szemügyre vette a lényeket.

- Halottak?

- Nem tudom, de nem hiszem. Amikor így világít a szemük, akkor ott van bennük az élet szikrája. Látod, látod! Erről beszélek!

Jack látta a Las Plagas-mutánsok félig lehunytt szemének izzását. Közelebb hajolt az egyik lényhez, hogy jobban megvizsgálhassa, de aztán riadtan visszahőkölt. A mutáns megrebentette a szemhéját.

- Ó, a fenébe! Azt hiszem, ez itt pislogott egyet!

- Nem baj. Most megnézem, meg tudom-e fordítani ezt a beheimót, aztán ha sikerül, beindítom a hajtóműveket, mi meg szépen átszállunk a kis hajóra, amit odafont kötöttünk ki a toronyhoz. Nem tart sokáig. Megtennéd, hogy addig őrt állsz?

- Persze.

Jack szája kiszáradt, a keze hideg volt, a tenyere mégis izzadt. Félt, de nem akart gyávának látszani. Ez az ember Dori barátja volt. Hajó hatást gyakorol Tomra, akkor... Akkor ki tudja, talán Dorira is.

Bármit megtett volna azért, hogy kedvező színben tűnjön fel Dóri előtt. Amikor megpillantotta, úgy érezte, már tudja, mit jelent az, hogy „szerelem első látásra”. Persze, ebben valójában nem volt semmi furcsa, hiszen évek óta Dori volt az első és egyetlen fiatal lány, akivel találkozott.

- Jól van. De nem kell idelent várakoznod. Gyere!

Felmásztak a fémlétrán. Toni lezárta a csapóajtót.

- Szerintem húzzunk rá pár polcot meg szekrényt - javasolta Toni.

- A biztonság kedvéért. Tudod mit? Pakoljunk rá mindent, amit ta-

tálunk. Tűzoltó készüléket, meg mondjuk, azt a ládát... Mindegy, csak nehéz legyen.

A következő husz percben felforgatták a raktárhelyiséget, és minden mozdíthatót ráhúztak, rávonszoltak a csapóajtóra.

- Na, most már odalent maradnak - jelentette ki Jack, bár korántsem volt biztos ebben. Ha igaz, amit Tom ezekről a lényekről mondott...

- Jól van, tartsd szemmel a csapóajtót. Én megfordítom a bárkát, beindítom. Kivisszük a nyílt tengerre, aztán, mielőtt merülni kezd, szépen elhagyjuk a fedélzetet. Rendben?

Jack bólintott. Tom kisietett a raktárból.

Tom bosszúsan nyugtázta, a tengeralattjáró rendszerei közül csupán néhány maradt üzemképes. A legfontosabb akkumulátorok korrodálódtak és lemerültek, nem volt alkalma feltölteni őket. A reaktorok nem pumpáltak - fogalma sem volt róla, miért. Szerencsére a dízelmotorokkal nem volt semmi baj.

Átváltott a tartalék rendszerre, azután lassan, nagyon lassan megfordította a tengeralattjárót. A monstrum orra nyugati irányba, a Csendes-óceán felé mutatott. Tom maximálisra fokozta a sebességet (azt akarta, hogy a bárka a lehető leghamarabb a lehető legmesszebbre kerüljön a szigettől), azután megnyitotta a ballaszttartályokat, blokkolta az automatikus záró szelepeket, amelyek azt biztosították volna, hogy a tengeralattjáró bizonyos mélység elérését követően automatikusan befejezze a merülést.

- Maradjatok lent Örökre! - mormolta, miközben beállította az időzítő szerkezetet.

Elégedetten hátradőlt. Nem volt több dolga, csak várnia kellett...

Jack a fémfalhoz támaszkodva, feszengve várakozott. A percek észvesztő lassúsággal teltek. Érezte, hogy a tengeralattjáró elindul, és tudta, ez azt jelenti, hogy lassan eltávolodnak a szigettől.

A csapóajtó túlsó oldaláról eddig egyetlen nesz sem hallatszott, Jacknek mégis olyan érzése volt, mintha készülöben lenne valami. Hiába ismételte magában, hogy ostobaság félni, hiszen elképzelhetetlen, hogy a Las Plagas-mutánsok még azelőtt felélednek, még azelőtt keresztüljutnak a csapóajtón, hogy ők elhagyják a hájót - a hátborzongató, gyomorfacsaró érzés megmaradt.

Tovább rontott a helyzeten, hogy pisilnie kellett. Tudta, hogy senki sem látja, és valószínűleg soha, senki sem fog rájönni, mit tett, valami mégis visszatartotta attól, hogy a padlóra vizeljen. Egy ideig tűrte, tartogatta, aztán kirohant a folyosóra, és beviharzott a mellékhelyiségbe. A lehető leggyorsabban végzett, felhúzta a cipzárját, felkapta a fegyverét, és máris rohant vissza.

Ahogy kilépett a folyosóra, dörömbölést hallott a hármaskaktár irányából.

Ó, a rohadtkéletbe!

Visszaftott a raktárba. Döbbsenten látta, hogy a csapóajtó megemelkedik, azután...

A polcok, a ládák, a rengeteg, súlyosnak ítélt tárgy, amit odahordtak, úgy fröccsentek szét, mintha bomba robbant volna a halom közepén. A csapóajtó kiszakadt a helyéből. Egy műanyag palack Jack lába elég gurult... A következő másodpercben egy térti ugrott ki a nyílásból. Jack döbbsenten bámult rá. A jelek szerint a Las Plagas-mutánsok erősebbek voltak, mint bárki gondolta.

A férfi félrerugdosta a padlón tátongó nyílás közelében heverő tárgyakat, majd Jack felé fordult. A szeme vörösen izzott, a teste furcsán duzzadt volt, majdnem szétrepedtek rajta a ruhák. Az arcán vastag erek kígyóztak, az ujjal végén karmok görbültek.

Jack azon kapta magát, hogy moccani sem bír. A vörös szempár úgy hatott rá, mint rágszálóra a kígyó delejező pillantása.

A lény elindult felé.

Felemelte a fegyverét, lehúzta a biztosítókart. A vállához emelte a puskát. Lőtt. És újra. És újra...

A lövedékek mindegyike talált. A Las Plagas-mutáns mindegyik találat pillanatában hátrahőkölt, de nem állt meg. Közben a nyílásból kimászott a másodík szörny. Jack folyamatosan tüzelt, már az

egész tárat meresztette az első mutánsra, de hiába. A lényt még a direkt fejlődés sem fékezte meg.

- A rohadt életbe!

Jack felkapta a padlóról a motortisztító folyadékot tartalmazó műanyag palackot, majd megfordult, kiugrott a folyosóra, és becsapta a raktár ajtaját. Kétségbeesett igyekezettel pörgetni kezdte a kilincset helyettesítő fémkereket, de fogalma sem volt, mit ér cl vele azt sem tudta, be lehet-e egyáltalán zárni az ajtót.

Végigrohant a folyosón, eljutott a fémlétrához. A fegyverét és a műanyag palackot szorítva felmászott a következő fedélzetre. Éppen feljutott, amikor letről éles, csikorgó hangot hallott. Ezek ki nyitották az ajtót!

Tovább rohant, éppen akkor jutott cl a vezérlőhöz, amikor Tom kilépett a folyosóra.

- Minden rendben, elindultunk, és... Hé. mi a baj, kölyök?

- Kitörtek! - lihegte Jack. - Az egyiket többször is eltaláltam, de meg se torpant!

- Igen, ezekhez nagyobb kaliberű fegyver kell. - Tom a fiú kezében lévő palackra nézett. - Az meg micsoda?

- Nem tudom. Az van ráírva, hogy tűzveszélyes. Arra gondoltam, esetleg...

- Gyere! Hozd!

Átrohantak a következő létrához, kimásztak a toronyhoz.

- Bölcs gondolat volt, Jack fiam, hogy elhoztad ezt a lötytyöt mondta Tom. Nyisd ki! Van egy öngyújtóm. Már legalább egy éve nem használtam, de remélem, maradt benne némi gáz. - Letépett egy darabot a nadrágja amúgy is el rongyolódott szárából; a szövét darabot betömte a műanyag palack szájába.

A Las Plagas-mutánsok a létrához értek, hörögve, vicsorogva mászni kezdtek felfelé.

A nyugati irányba fordított tengeralattjáró megkezdte a merülést. A víz pillanatok alatt a bokájukig ért.

Tom az öngyújtóval piszmogott.

- Az istenit!

A tengeralattjáró rándult egyet. Tom előredőlt, be leejtette az öngyújtót a vízbe. Jack lehajolt, tapogatózni kezdett. Már-már feladta

a reményt, amikor az ujjal megtalálták a gyújtót. Felemelte, odaadta Tomnak, aki gyorsan megtörölte.

Az első Las Plagas-mutáns felért a létra tetejére.

Tom megpöckölte az öngyújtón lévő kis kereket. Újra. És újra...

Apró lángocska jelent meg a szelep fölött. Tom odatartotta a vegyszerrel átítatott rongy darabhoz.

A rongy azonnal lángra kapott.

- Ez az!

Tom bevágta a palackot a nyitott zsilipajtón.

A palack szétrobbant - a legelöl mászó Las Plagas-mutánst beborította az égő folyadék. Ahogy sikítva hanyatt zuhant, magával sodorta a társát, aki szintén lángra kapott.

- Gyere, Jack! - lom a torony mellett, az egyre emelkedő vízben áttámolygott az egyik antennacsonkra rácsavart, megfeszülő kötélhez.

Leoldotta a csonkról a kötelet, a kezére hurkolta, majd az alámerülő tengeralattjáró hátáról a vízbe vetette magát. Jack is a hullámok közé ugrott, és úszni kezdett a közelben lebegő kis hajó felé.

Miközben a fémbehemót leste eltűnt a víz alatt. Jack odaért a kis hajóhoz, felkapaszkodott az oldalán lévő kötélhágcsón, azután előferohant az orrba. Megmarkolta a kötelet, aminek a másik végébe Tom kapaszkodott. Húzni kezdte; kisvártatva felsegítette a férfit a fedélzetre.

- Húzzunk el innen, de gyorsan, nehogy magával rántson minket ez a bárka! - kiáltotta Tom,

Jack beindította a motort, és a kormánykereket megpörgetve a sziget felé fordította a kis hajó orrát. Csak egyszer nézett vissza, hogy lássa; a tengeralattjáró - amiből már csak a torony teteje látszott - teljes sebességgel tart a nyílt óceán felé.

Pár másodperccel később a torony is a hullámok alá merült.

Azon az estén Catalina szigetén kisebb ünnepséget rendeztek. A házban talált régi lufi berendezést rákötötték a napelemes rendszerre, így még zenét is hallgathattak. A Blue Cyster Cult egy régi számára, a „Dancing in the Ruins”-ra még Csung is táncolt egy kicsit. Dori és Jack távolabbról figyelte a felnőtteket; Jack kicsit szegyei 1-te magát, amikor a nagybátyja ugrándozni kezdett.

- Kedvelem Csung bácsit - súgta Dori. Ő a legkedvesebb ember. akivel életemben találkoztam, lehallgatott, majd hozzátette:

- Persze az az igazság, hogy eddig nem sok emberrel találkoztam. Én egy... Azt hiszem, ezt el kell mondanom neked. - Látszott rajta, kényelmetlenül érzi magát.

Jack hirtelen nem tudta, mit feleljen.

- Sétálunk egyet? Mondjuk, a parton... Mindent elmesélhetsz, amit akarsz, és mindent elhallgathatsz, amiről nem szeretnél beszélni. Én már annak is örülök, hogy itt vagy.

- Jól van, menjünk - mondta Dori szégyenlősen.

Amikor elindultak, Jack még visszaneézett. Judy éppen Tommal táncolt; Tom átkarolta a nő derekát. Bim az egyik nyugágyban heverészett, Lony mellette üldögélt. Mindketten odaintettek Jacknek.

Ezután hosszú, hosszú sétát tettek a holdfényes tengerparton, és amikor visszamentek a házhoz, már egymás kezét fogták.

HARMINCADIK FEJEZET

Grady és két másik őr átkísérte Alice-t, Adat, Beckyt, Jill Valentine-t és Leont a Fehér Ház főépületén. A távolból, néha egészen közletről robbanásokat lehetett hallani; időnként megremegett a lábuk alatt a padló, időnként villogni kezdtek a lámpák. Elhaladtak az elnökök portréi és a gyönyörű, régi bútorok előtt, végigmentek a süpedés szőnyegeken.

Az egyik ajtó előtt katonák posztoltak. Grady megállt, bekopogott, várt egy kicsit, azután benyitott. Alice belépett, de a társai nem követhették - az őrök megállították őket. Alice felismerte a helyiséget, az Ovális Irodát, és felismerte az elnöki íróasztal mögött ülő, fekete bőrbe öltözött, hátrafésült hajú, napszemüveges férfit is.

- Wesker! - bólintott Alice. - Berendezkedett?

Wesker felállt az íróasztal mögül, könnyed léptekkel elindult a nő felé.

Be kell vallanom, vannak bizonyos nehézségeim, de...

Villámgyors mozdulattal Alice nyakába döfött egy injekciós tűt. A készülék automatikusan belepumpálta a testbe a fecskendőben lévő vörös folyadékot. Alice dühödten felordított, félreütötte Wesker kezét, de már elkésett. A szervezetébe fecskendezett folyadék pillanatok alatt végigáramlott az idegrendszerén, és iszonyatos fájdalmat okozott. Alice hátában megfeszültek az izmok, remegni kezdett a karja, a lába. Térdre rogyott, és előre-hátra imbolyogva tűrte, hogy egymást váltogatva elárasszák a testét a fájdalom és az elviselhetetlen forróság hullámai.

- Mi volt ez? - hörögte.

Wesker elmosolyodott.

- Maga volt az egyetlen alanyunk, aki megfelelő módon reagált a T-vírusra. Szerettem volna maximalizálni a képességeit és az erejét. Teátrális mozdulatot tett. Megtörtént! Most viszont szükségem van magára. A régi önmagára. Maga a fegyver... Jöjjön velem!

Kilépett a folyosóra, majd miután intett a katonáknak, hozzák utána Alice társait, felvezette a nőt a tető alatti szintre, ahol megállt egy ajtó előtt, amelyen a „Biztonsági szolgálat /Megfigyelés feliratú tábla függött. Odabólintott az ajtó előtt posztoló őrnök, bevezette a társaságot egy helyiségbe, ahonnan egy újabb lépcsősor megmászása után feljutottak a szögesdróttal, géppuskafészekkel és feszülten figyelő őrökkel védett tetőre.

Wesker kísért a telő szélére, intett Alice-nek és a többieknek, menjenek utána.

- Az elmúlt néhány hét során sok minden megváltozott - mondta. - Amit most látnak, az nem egyéb, mint az emberi faj maradványa. Igen, ez minden, ami megmaradt belőlünk!

Alice szívesen vitába szállt volna ezzel a kijelentéssel. A világ óriási hely. másutt is maradhattak túlélők, de... De ahogy jobban belegondolt, rá kellett jönnie, Wesker nem is jár túlságosan távol az igazságtól.

- Azt hiszem, összeköt minket valami, Alice - folytatta Wesker.
- Az az apróság, hogy van egy közös ellenségünk. Ezért szeretnénk visszakapni magát. Magát, a csodafegyvert, amivel elérhető a győzelem.

Alice értetlenül bámult rá. Én mint csodafegyver? Hülyeség! Ennek még a maradék esze is elment! Megcsóválta a fejét, de jobbnak látta, ha hallgat.

Wesker jelére a katonák az utcák irányába fordították a reflektórokat. A férfi az Avenue felé mutatott. Alice pislogva odanézett, és ahogy a szeme hozzászokott a különös fényviszonyokhoz, ahogy felfogta, mit lát, gyomorgörcsös félelem hullámozott végig rajta.

- Ez az emberiség utolsó bástyája - jelentette ki Wesker.

Több ezren... Nem! Több százezren voltak odakint.

Élőhalottak!

Ott nyüzsögtek, ott tolongtak a Fehér Ház körül felépített torlaszok, falak előtt. Az Avenue-n emelt barikádok tetején álló katonák lángszórókkal próbálták visszaszorítani őket. A lények hanyatt zuhantak, vergődve szétéglek, de elszenesedve darabokra hulló testükön tiporva újabbak indítottak rohamot a falak ellen.

Felköhögtek a rakétavető, robbanótöltetek aktiválódtak az élőhalottak tömegében. Testek szakadtak cafatokra, de mégis, újabbak jöttek, újabbak vergődtek, sodródtak, imbolyogtak előre a reflektor fénykörébe, amin túl mintha maga az éjszaka sötétje hozta volna világra a förtelmes lényeket.

- A végső összecsapás - mondta Wesker.

A magasban köröző helikopterek fényszórói végig vágtak világosságkorbácsaikkal a környező városrészekben, és Alice látta, tévedett, óriásit tévedett, amikor megbecsülte az élőhalottak számát.

Több millióan voltak!

Több millióan, és a fajtájuk minden típusa, minden perverz mutációja képviseltette magát. Nyelvek, mutáns kutya, hóhérok, óriáspók - az apokalipszis valamennyi teremtménye jelen volt, hogy egyetlen, eszelős hadsereggé tömörülve megsemmisítse az emberek világának utolsó központját. Nem volt parancsnokuk, mindegyik csak a saját éhségét próbálta enyhíteni, mindegyik csak a saját örült-dühödt vérvágyát próbálta kielégíteni.

Több millió élőhalott vette körül a Fehér Házat, a civilizáció utolsó, ostromlott bástyáját.

- A vég kezdete - mondta Wesker halkán.

S akkor hirtelen, miközben a helikopterek gépágyúi kíméletlenül gyilkolták a hullámzó tömeget, olyan lények bukkantak elő a sötétségből, amilyenekhez hasonlót Alice még sosem látott. A zombik seregéből felemelkedett egy fekete felhő - egy felhő, amelyet agyaras-karmos, bőrszárnyú bestiák alkottak. A repülő szörnyek éles, víjjal teli rikoltással vetették rá magukat a helikopterekre, szétmarták, szétharapták az alkatrészeit, hogy aztán a keletkező, lefelé zuhanó tűzgömbökben egyesüljenek velük.

Alice megremegett, de közben érezte magában az új erőt. Érezte

ez az erő mire teszi képessé; érezte, hogy ennek birtokában részt vehet a közelgő összecsapásban, abban a csatában, amely végre pontot tesz ennek a sötét kalandnak a végére.

Érezte, hogy hamarosan sor kerül erre a harcra, és érezte azt is, hogy központi szerepe lesz benne, minden rajta, csakis rajta fog múlni.

Rajta. Alice-en.